

Tháng Mười, Tháng Mười Một, Tháng Mười Hai, 2007

BÀI HỌC GIÁO LÝ

LỬA LUYỆN LỘC

(THE REFINER'S FIRE)

In tại nhà in Tiếng Nói Hy Vọng © 2007
El Monte, California, USA

Mục Lục

Lời Mở Đầu: Đấng Tạo Hóa Bị Đóng Đinh	3
1. Sự Thử Thách Của Người Chăn Chiên	5
2. Những Lò Lửa Thử Thách	12
3. Chiếc Lồng Chim	19
4. Biết Mặt Người Thợ Kim Hoàn (Đức Chúa Trời) .	26
5. Lò Lửa Hực	33
6. Cố Gắng Hết Sức	40
7. Sự Trông Cậy Không Thể Bị Hủy Diệt	47
8. Thấy Đấng Không Thấy Được	54
9. Đời Sống Ngợi Khen Chúa	61
10. Nhu Mì Trong Khi Bị Thử Thách	68
11. Chờ Đợi Trong Sự Thử Thách	75
12. Chết Như Một Hột Giống	83
13. Đấng Christ Trong Sự Thử Thách	90

Tác giả: Gavin Anthony

Ban dịch thuật: Mục sư và bà Phạm Trường Thanh
Nguyễn Thị Ngọc Liên

Ban hiệu đính: Mục sư Nguyễn Khắc Vinh, Bà Hồng

Trình bày: Lê Anh William

Mọi liên lạc, thư từ xin gửi về:

Mục sư Nguyễn Khắc Vinh

Tiếng Nói Hy Vọng

P.O. Box 5704, El Monte, CA 91734

Tel. (626) 454-1304

LỜI MỞ ĐẦU:

ĐẤNG TẠO HÓA BỊ ĐÓNG ĐINH

“Muôn vật bởi Ngài (Giê-su) làm nên, chẳng vật chi đã làm nên mà không bởi Ngài” (Giăng 1:3).

“Muôn vật” do Đức Chúa Giê-su tạo nên. Nhưng Kinh Thánh cũng nói, “Đức Chúa Giê-su khóc” (Giăng 11:35). Đấng Tạo Hóa (Giê-su) khóc? Hơn thế nữa, “Người đã bị người ta khinh dể và chán bỏ, từng trải sự buồn bực và đau ốm” (Ê-sai 53:3). Đấng Tạo Hóa, một người đau khổ, không được chấp nhận? Và có lần Ngài đã kêu lên, “Đức Chúa Trời tôi ơi! Đức Chúa Trời tôi ơi, sao Ngài lìa bỏ tôi?” (Ma-thi-ơ 27:46).

Làm thế nào có thể như vậy được? Đó là vì Đức Chúa Giê-su, Đấng Tạo Hóa của chúng ta, cũng là Đấng Cứu Thế của chúng ta. Ngài là Đức Chúa Trời bị đóng đinh – Đấng Tạo Hóa trở nên con người và chết cho chúng ta. Trong hình hài con người, Đức Chúa Giê-su phải sống cuộc đời đau khổ, cực nhọc và cuối cùng bị treo trên thập tự giá của La Mã.

Vậy, Đấng Tạo Hóa của chúng ta là một Đấng mà trong Ngài “chúng ta được sống, động, và có, (lý do để sống)” (Công vụ 17:28). Ngài chịu thống khổ trong hình hài con người mà không ai trong chúng ta có thể chịu. Chúng ta chỉ có thể kinh nghiệm sự sâu thẳm, sự buồn khổ của riêng mình. Trên thập tự giá, Đức Chúa Giê-su “đã mang sự đau ốm của chúng ta, đã gánh sự buồn bực của chúng ta” (Ê-sai 53:4) – tất cả mọi sự. Đó là một hành động ngạc nhiên nhất trong cả lịch sử của Đức Chúa Trời và nhân loại. Trong mấy tháng tới đây, chúng ta sẽ cố gắng tìm hiểu hơn những điều chúng ta không hiểu – sự đau khổ riêng của mình và sự đau khổ của những Cơ Đốc nhân đã dâng hiến sự sống họ cho Đấng Christ. Chúng tôi không hứa rằng sẽ có tất cả những lời giải đáp hay nhiều câu giải đáp. Chúng tôi tin rằng “Đức Chúa Trời là sự yêu thương” (I Giăng 4:8). Chúng tôi cũng tin rằng những việc xấu có xảy ra, nhưng chúng ta có thể tin cậy nơi Đức Chúa Trời khi những việc này xảy ra. Chúng ta cũng có thể lớn lên trong ân điển qua những sự đau khổ của mình, dù chúng ta phải đau khổ bao nhiêu.

Trong ba tháng này, chúng ta sẽ học Lời Đức Chúa Trời để hiểu làm sao những người sống theo đức tin của mình, lại bị đau khổ, chán nản, thất vọng, mất mát, bất công, và lạm dụng. Họ giải quyết những rắc rối của mình thế nào? Họ đã học được gì? Những gương của họ

dạy chúng ta điều gì?

Chúng ta đọc về những người này, những kinh nghiệm, sự tranh đấu, và những thử thách đức tin của họ, có thể cũng giống như của chúng ta. Chúng ta phải luôn luôn nghĩ đến những điều này và nhớ đến Thập tự giá. Chúng ta phải luôn luôn nhớ rằng Đức Chúa Giê-su, Đấng Tạo Hóa và Cứu Chúa của chúng ta, đã trải qua những kinh nghiệm tẻ hơn và Ngài chịu đau khổ nhiều hơn nữa.

Đức Chúa Trời của chúng ta là Đức Chúa Trời đau khổ. Ngay cả Albert Camus, một người hay nghi ngờ, đã hiểu một phần nào sự đau khổ của Đức Chúa Trời trên Thập tự giá: “Đêm trên Núi Sọ rất quan trọng trong lịch sử nhân loại chỉ vì Con Đức Chúa Trời đã uống đến giọt thống khổ cuối cùng của sự chết.” – Phỏng trích Albert Camus, *The Rebel* (New York, Vintage International, 1991), tr. 33. Ellen G. White giải nghĩa hay hơn, “Đối với những giác quan kém thông minh của chúng ta, thập tự giá là một thí dụ hoàn hảo của sự thống khổ mà tội lỗi, ngay từ lúc ban đầu, đã đem lại cho tấm lòng của Đức Chúa Trời.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Education*, tr. 263.

Những bài học của chúng ta không biện hộ cho Đức Chúa Trời. Thay vào đó, những bài này giúp chúng ta chịu đựng sự đau khổ mà tất cả chúng ta đều có trong thế gian này. Chúng tôi sẽ cố để nói rằng sự đau đớn, thống khổ, và mất mát không có nghĩa là Đức Chúa Trời đã quên chúng ta. Những điều này có ý bày tỏ rằng, là những người tin Chúa, chúng ta cũng dự phần trong sự đau khổ do kết quả sự sa ngã của mình. Nhưng có sự khác biệt lớn lao là, qua Đức Chúa Giê-su, chúng ta tìm thấy ý nghĩa và mục đích của sự sống mà thường được coi là vô ý nghĩa trên thế gian này. Những bài học này cũng giúp chúng ta học rằng chúng ta có thể tin cậy nơi lời hứa, “Mọi sự hiệp lại làm ích cho kẻ yêu mến Đức Chúa Trời (Rô-ma 8:28)). Ngài là Đức Chúa Trời, Đấng tạo nên muôn vật, nhưng Ngài cũng cho phép mọi việc xảy ra. (Và đó là lý do tại sao chúng ta yêu mến Ngài).

Bài Học 1

SỰ THỬ THÁCH CỦA NGƯỜI CHẶN CHIÊN

CÂU GỐC: “Ngài bỏ lại linh hồn tôi, dẫn tôi vào các lối công bình, vì cố danh Ngài” (Thi thiên 23:3).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Thi thiên 23; Rô-ma 12:18-21.

SÔ-PHI-A ĐỨNG DỰA LƯNG VÀO CỬA BUỒNG NGỦ và trượt té xuống sàn nhà. Lệ trào lên mi mắt. Cô khóc nức nở. “Làm sao anh có thể?” “Làm sao anh có thể!” Sô-phi-a vừa mới biết một tin làm lòng cô tan nát. Người bạn cô tin cẩn đã nói xấu về cô. Cô nghĩ chuyện bịa đặt này có thể làm hại đến danh tiếng cô và công việc cô đang làm. Sô-phi-a lấy quyển Kinh Thánh ở trên giường, và bỗng nhiên thấy mình đọc những câu quen thuộc, “Ngài bỏ lại linh hồn tôi, dẫn tôi vào các lối công bình, vì cố danh Ngài. Dầu khi tôi đi trong trũng bóng chết, tôi sẽ chẳng sợ tai họa nào; vì Chúa ở cùng tôi: Cây trượng và cây gậy của Chúa an ủi tôi” (Thi thiên 23:3, 4).

Sô-phi-a tự hỏi, “Hay quá! Nhưng có đúng không?” Nhưng sự thật ngay đây mà. Người Chặn chiên (Đức Chúa Giê-su) trong Thi thiên đang dẫn chiên Ngài đi trong đường chính nẻo ngay. Nhưng những con đường này dường như dẫn họ tới trũng bóng chết. Sô-phi-a nghĩ, “Có thể Chúa đã dùng người bạn này (trũng bóng chết) để dạy cô đi đúng đường chăng?”

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG CỦA BÀI HỌC: Thời gian nào giúp bạn sống gần gũi với Chúa hơn – lúc được dễ dàng hay khi gặp khó khăn?

I. NGƯỜI HƯỚNG DẪN CHO CUỘC HÀNH TRÌNH: NGƯỜI CHẶN CHIÊN (Thi thiên 23:1).

“Ngài là Đấng chăn giữ tôi, tôi sẽ chẳng thiếu thốn gì” (Thi thiên 23:1).

Nhiều trẻ em vẽ hình ảnh Đức Chúa Trời. Mỗi em đều vẽ hình một trái tim ở giữa. Khi được hỏi tại sao, các em trả lời rằng Đức Chúa Trời là sự yêu thương. Điều đó thật dễ hiểu.

Khi mọi việc thuận buồm xuôi gió, thì người ta thường nghĩ tốt về Đức Chúa Trời và chương trình của Ngài cho đời sống mình. Nhưng khi lớn tuổi hơn, đời sống trở nên khó khăn hơn, lúc đó ý nghĩ chúng ta về Đức Chúa Trời thường thay đổi. Sự thật là Đức Chúa Trời không bao giờ thay đổi (Hê-bơ-rơ 13:8; Gia-cơ 1:17) nhưng chúng ta thay đổi.

Thi thiên 23 dùng thí dụ một người chăn chiên để miêu tả sự chăm sóc của Đức Chúa Trời đối với chúng ta. Hình bóng người chăn chiên được dùng cho Đức Chúa Trời – trong cả Cựu Ước và Tân Ước. Đó là một hình ảnh tuyệt vời, và hình ảnh này không thay đổi. Trước khi nghiên cứu Thi thiên 23, chúng ta hãy học những tác giả khác trong Kinh Thánh để hiểu công việc và bản tính của Người Chăn chiên trong cả Kinh Thánh.

Bạn học được gì về Người Chăn chiên trong mỗi câu sau đây?

Ê-sai 40:11 _____

Giê-rê-mi 23:3, 4 _____

Ê-xê-chi-ên 34:12 _____

Giăng 10:14-16 _____

I Phi-e-rơ 2:25 _____

Bây giờ xin đọc Thi thiên 23. Người Chăn chiên làm gì để chăm sóc chiên của Ngài?

Câu 2 _____

Câu 3 _____

Câu 4 _____

Câu 5 _____

Câu 6 _____

Khi biết có Ai đó (Đức Chúa Trời) đang quan tâm đến bạn, điều này có ý nghĩa gì đối với bạn? Bạn có thể dùng hình ảnh này thế nào để giúp một người đang có một hình ảnh không rõ ràng về Đức Chúa Trời vì những nan đề riêng của mình?

II. NHỮNG ĐOẠN ĐƯỜNG TRONG CUỘC HÀNH TRÌNH (Thi thiên 23:3)

Hãy tưởng tượng “các lối công bình” (câu 3) là một con đường dài. Bạn không thể nhìn thấy cuối đường. Nhưng bạn biết rằng ở cuối cuộc hành trình là nhà, nhà của Đức Chúa Trời. Khi nhìn kỹ hơn, bạn có thể thấy con đường dẫn đến đâu không? Bạn có thể thấy vài đoạn rõ ràng. Nhưng có những đoạn bị che khuất vì những chướng ngại vật to lớn hay nguy hiểm. Nhiều khi con đường biến mất vì phải qua một ngọn đồi. Có những đoạn đường dễ đi, còn có những đoạn khó. Khi dân Y-sơ-ra-ên đi từ Ê-díp-tô tới Đất Hứa thì cũng vậy. Trong Thi thiên cũng được diễn tả như vậy.

Thi thiên 23 cho thấy Đa-vít thấy những đoạn đường mà chiên phải trải qua khi đi theo các lối công bình (con đường đúng) để tới nhà Chúa. Những đoạn đường này là gì?

Nhưng tại sao những con đường này được gọi là “các lối công bình” hay là “con đường đúng”? Đây là bốn lý do quan trọng. Thứ nhất, các lối này là những con đường đúng vì chúng dẫn đến đúng chỗ – nhà của Người Chăn Chiên. Thứ hai, đây là những con đường đúng vì giúp chúng ta đi rất gần với đúng người – Đấng Chăn chiên. Thứ ba, đây là các đường đúng vì dạy chúng ta làm người tốt, giống như Người Chăn chiên. Thứ tư, đây là những con đường đúng vì giúp chúng ta trở nên những người làm chúng tốt. Bằng cách này, chúng ta quy sự vinh hiển về Chúa. Đây là những con đường “đúng” hay “công bình”, mặc dù đường đó quang đặng hay lắm chông gai.

Xin cần hiểu rằng khi Đức Chúa Trời hướng dẫn chúng ta, không có nghĩa là Ngài đem chúng ta đi như là một gói đồ đến một nơi nào đó. Khi hướng dẫn, Ngài làm nhiều hơn là chỉ dẫn và giữ chúng ta được an toàn. Nhiều thí dụ trong Kinh Thánh cho thấy Đức Chúa Trời hướng dẫn dân sự Ngài. (Thí dụ, Ngài hướng dẫn Áp-ra-ham bằng những lời hứa hay hướng dẫn Y-sơ-ra-ên bằng trụ lửa hay đám mây). Nhưng khi hướng dẫn, Ngài luôn luôn huấn luyện dân sự Ngài trong sự công bình hay đi theo đúng đường.

Làm sao bạn biết chắc Đức Chúa Trời đang làm công việc quan trọng là thực hiện sự công bình (sự sống đúng) trong đời sống bạn? Làm thế nào những sự thử thách (rắc rối, thử nghiệm) thay đổi đời sống bạn để bạn có thể bày tỏ rõ ràng về Đấng Christ?

III. CHƯỚNG NGẠI VẬT BẤT NGỜ – phần 1: CÁI TRŨNG (Thi thiên 23:4)

“Dầu khi tôi đi trong trũng bóng chết, tôi sẽ chẳng sợ tai họa nào; vì Chúa ở cùng tôi. Cây trượng và cây gậy của Chúa an ủi tôi” (Thi thiên 23:4).

Thật tuyệt vời nếu các lối công bình, hay con đường đúng, chỉ dẫn đến đám cỏ xanh tươi bên bờ suối mát. Nhưng đó không phải là bức tranh mà Đa-vít phác họa. Dọc theo những con đường này là trũng bóng chết. (Đây không phải là nơi mà chúng ta muốn đến!). Vào một mùa nào đó trong năm, những suối cạn hay những khe núi ở Y-sơ-ra-ên có những cơn lũ lụt rất mạnh đến thình lình. Những nơi này cũng nhỏ hẹp, với các vách cao ngăn chặn ánh sáng. Vì thế, “bóng chết” là một thí dụ cho “bóng rất tối tăm” hay là “sự tối tăm sâu thẳm.”

Hãy nghĩ đến những lúc bạn ở trong “trũng bóng chết” của mình. Bạn cảm thấy thế nào? Bạn có thấy sợ hãi không, mặc dù bạn biết rằng Người Chăn chiên cũng ở đó? Những câu Kinh Thánh nào rất đặc biệt đối với bạn vào lúc đó, và tại sao?

Bạn nghĩ tại sao những con chiên lại lạc vào trong trũng? Bạn có nghĩ chiên đã tự đi đến đó chẳng? Hay là Người Chăn đã dẫn chúng đến đó? Hãy bênh vực câu trả lời của bạn.

Elisabeth Elliot viết, “Con chiên đi vào Trũng bóng chết có thể nghĩ rằng có người nào đó đã dẫn chiên đi sai đường. Có thể chiên cần đi trong nơi tối tăm để học không biết sợ hãi. Người Chăn vẫn ở với chiên.” – Phỏng trích Elisabeth Elliot, *Quest for Love* (Grand Rapids, Mich.: Fleming H. Revell, 1996), tr. 218.

Bạn có bao giờ cảm thấy Đức Chúa Trời “đang dẫn bạn đi con đường sai” để vô trong trũng không? Làm thế nào bạn đi theo Ngài trong thời gian này? Bạn nghĩ tại sao Người Chăn lại để chúng ta hiểu lầm Ngài bằng cách cho phép chúng ta đi vào trũng bóng chết?

IV. CHƯỚNG NGẠI VẬT BẤT NGỜ – phần 2: CHIẾC BÀN (Thi thiên 23:5)

“Chúa dọn bàn cho tôi trước mặt kẻ thù nghịch tôi; Chúa xúc dầu cho đầu tôi, chén tôi đầy tràn” (Thi thiên 23:5).

Sống trên đời, chúng ta sẽ có kẻ thù. Bạn đối xử với những kẻ thù mình thế nào? Bạn có bao giờ trải qua những đêm mất ngủ, cố gắng tìm cách để trả thù những người làm tổn thương hay hủy hoại công việc của mình chẳng? Có thể khó cho Cơ Đốc nhân để biết phải đối xử với kẻ thù thế nào.

Có những loại kẻ thù nào trong đời sống bạn? Bạn đối xử thế nào với những người cố tình hại bạn hay những người bạn yêu mến? Bạn theo lời dạy của Đấng Christ thế nào trong Ma-thi-ơ 5:44, hay lời dạy của Phao-lô trong Rô-ma 12:18-21?

Trong Thi thiên 23:5, Vua Đa-vít cho chúng ta thấy một cách rất hay để đối xử với kẻ thù. Ông “không chú ý tới” kẻ thù nhưng quan tâm đến những gì Chúa đang làm cho ông. Và Đức Chúa Trời có mặt ở đó để sửa soạn một bữa tiệc (bữa tối đặc biệt) cho ông.

Trong thời vua Đa-vít, khi một người khách danh dự tới, chủ nhà sẽ xúc dầu lên đầu khách. Chủ nhà xúc dầu khi khách sẵn sàng để bước vào phòng tiệc. Dầu này là sự pha trộn dầu ô-liu và hương thơm. Sau đó khách được mời ngồi vào bàn dọn đầy dĩa thức ăn.

Ba thứ (bàn tiệc, dầu, chén) trong Thi thiên 23:5 nhắc chúng ta về việc Đức Chúa Trời chăm sóc chúng ta, ngay cả khi chúng ta ở trong trũng bóng chết?

Sứ đồ Phao-lô nhắc nhở, “Chúng ta đánh trận, chẳng phải cùng thịt và huyết, bèn là cùng chủ quyền, cùng thế lực, cùng vua chúa của thế gian mờ tối, cùng các thần dữ ở các miền trên trời vậy” (Ê-phê-sô 6:12). Những kẻ thù gồm những kẻ chúng ta thấy và những kẻ chúng ta không thấy. Chúng ở chung quanh chúng ta, mặc dù chúng ta không muốn chúng ở gần. Nhưng khi chúng ta ở với Người Chăn, không một kẻ thù nào có thể ăn trộm những gì Ngài ban cho chúng ta.

Hãy nghĩ Người Chăn đã đối xử với bạn thế nào khi những kẻ thù đang ở chung quanh bạn? Bạn thấy gì trong thời gian này có thể giúp bạn cảm tạ Chúa ngay cả khi gặp khó khăn?

V. LỜI HỨA CHẮC CHẴN CHO CUỘC HÀNH TRÌNH (Thi thiên 23:6)

“Quả thật, trọn đời tôi phước hạnh và sự thương xót sẽ theo tôi; tôi sẽ ở trong nhà Đức Giê-hô-va cho đến lâu dài” (Thi thiên 23:6).

Khi ở trong trũng hay bị kẻ thù bao quanh, đôi khi chúng ta bị cảm dỗ để tin rằng Đức Chúa Trời đã bỏ chúng ta một mình. Chúng ta có thể cảm thấy Chúa không làm nhiều cho chúng ta. Chúng ta có thể nghĩ rằng nếu Đức Chúa Trời giúp đỡ thì chúng ta sẽ không ở trong tình trạng như vậy. Nhưng vua Đa-vít rõ ràng đã không thấy như vậy.

Đa-vít đã bị nhiều gian truân. Nhưng vua nói trong câu 6 rằng ông chắc chắn về hai điều nào? Xin cũng đọc Ê-phê-sô 1:4; Hê-bơ-rơ 11:13-15; II Phi-e-rơ 1:10.

Một vài bản dịch Kinh Thánh nói rằng phước hạnh và sự thương xót sẽ “theo” tôi trong cả cuộc đời. Nhưng, động từ nguyên thủy có nghĩa mạnh hơn. Câu này nên đọc rằng phước hạnh và sự thương xót sẽ “đuổi theo” tôi trong suốt cuộc đời. (Thật ra, đó cũng là động từ dùng trong những câu như Sáng thế Ký 14:14; Giô-suê 10:19; và I Sa-mu-ên 25:29, khi tư tưởng “đuổi theo” được diễn tả rất rõ ràng).

Bạn hình dung được gì nếu bạn tưởng tượng phước hạnh và sự thương xót “đuổi theo” bạn? Bạn nghĩ Đa-vít có ý gì về Đức Chúa Trời khi ông diễn tả sự chăm sóc của Ngài đối với chúng ta bằng cách này?

Trũng có thể sâu, hay kẻ thù có thể bao quanh chúng ta. Nhưng phước hạnh và sự thương xót *chắc chắn* của Chúa, sự hướng dẫn *chắc chắn* của Ngài cho tới cuối cuộc hành trình của chúng ta thì không thể nghi ngờ được. Nếu những tư tưởng này có thể nâng đỡ Đức Chúa Giê-su trong sự chết của Ngài trên Thập tự giá, thì chúng ta cũng được khuyến khích như vậy.

Có những lần có nhiều điều làm chúng ta khó xử. Cũng như vua Đa-vít, cách hay nhất để đối phó với những sự nghi ngờ là không cố dùng Kinh Thánh để giải nghĩa Đức Chúa Trời có thể làm gì cho chúng ta. Thay vào đó, Đa-vít bày tỏ trong câu 6, chúng ta cần bày tỏ đức tin mạnh mẽ của mình trong lẽ thật về Đức Chúa Trời.

Sự hiểu biết của bạn về Đức Chúa Trời chứng minh cho bạn thế nào rằng phước hạnh và sự thương xót của Đức Chúa Trời chắc chắn đuổi theo chúng ta? Từ những câu Kinh Thánh này, bạn có thêm bằng chứng nào nữa không? Bạn có thể chia sẻ bằng chứng này với những người nghi ngờ sự chắc chắn về sự chăm sóc của Đức Chúa Trời? Thập tự giá là thí dụ vĩ đại nhất thế nào về sự “đuổi theo” này?

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc Ellen G. White, “Missionaries in the Home,” tr. 143, trong *Testimonies for the Church*, quyển 4; “The Divine Sheperd,” tr. 476-484, trong *The Desire of Ages*.

“Những người có sự chiến thắng trong Đấng Christ nhiều lúc cũng có sự rắc rối và nghi ngờ kinh khủng trong đời sống tin kính của mình. Nhưng họ không nên liệng bỏ đức tin mình, vì đây là một phần của sự huấn luyện trong trường của Đấng Christ. Và điều quan trọng là tất cả tội lỗi của họ phải được tẩy sạch. Các tội tở của Chúa phải tiếp tục trong đức tin mạnh mẽ để không chấp nhận sự tấn công của kẻ thù. Và họ phải chiến thắng những chướng ngại vật mà Sa-tan sẽ đặt trước mặt họ. . . .

Hãy nhìn lên, chớ dùng nhìn xuống những sự khó khăn của mình. Sau đó bạn sẽ không mềm yếu trong đời sống mình. Bạn sẽ thấy Đức Chúa Giê-su đưa tay ra giúp đỡ bạn. Bạn chỉ cần giơ tay mình ra với đức tin đơn sơ, và để Ngài hướng dẫn bạn. Khi bạn có lòng tin tưởng, bạn sẽ thấy tràn đầy hy vọng. . . .

Bạn sẽ được Đấng Christ giúp đỡ để rèn luyện cho mình một bản tính mạnh mẽ và tốt đẹp. Sa-tan không thể ngăn chặn ánh sáng chiếu ra từ bản tính như vậy. . . . Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta một món quà quý nhất qua Con Ngài để đặt bản tính trọn vẹn của Ngài trên chúng ta hầu sửa soạn cho chúng ta một căn nhà trong nước Ngài.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Messages to Young People*, tr. 63, 64.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Bạn ý thức thế nào “sự thử thách nặng nề” của bạn thật ra là cách Đức Chúa Trời huấn luyện bạn trong trường của Đấng Christ?
2. Làm thế nào sự giúp đỡ, sự an ủi, và sự khuyến khích đối với những người trong trũng bóng chết là một phần của Người Chăn để giúp người ta vượt qua sự khó khăn của mình? Là hội thánh, bạn làm thế nào để Chúa giúp những người đang cầu?
3. Trong lớp, hãy mời mọi người nói về phước hạnh và sự thương xót “đuổi theo” họ. Bạn học được gì từ nơi họ?
4. Hãy nghĩ về những giờ phút cuối cùng trong cuộc đời Đấng Christ, khi Ngài chịu đựng sự thử thách. Kinh Thánh hay Ellen G. White (*The Desire of Ages*) nói lý do nào khiến Đức Chúa Giê-su, là con người, có thể đứng vững trong đức tin mình? Chúng ta học được gì từ gương của Ngài để đối diện với bất cứ sự thử thách nào?

Bài Học 2

NHỮNG LÒ LỬA THỬ THÁCH

CÂU GỐC: “Hỡi kẻ rất yêu dấu, khi anh em bị trong lò lửa thử thách, chớ lấy làm lạ như mình gặp một việc khác thường. Nhưng anh em có phần trong sự thương khó của Đấng Christ bao nhiêu, thì hãy vui mừng bấy nhiêu, hầu cho đến ngày vinh hiển của Ngài hiện ra, thì anh em cũng được vui mừng nhảy nhót” (I Phi-e-rơ 4:12, 13).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Giê-rê-mi 9:7-16; Rô-ma 1:21-32; II Cô-rinh-tô 12:7-12; I Phi-e-rơ 4:12-19; 5:8-11.

TRONG PHÒNG THÍ NGHIỆM, một khoa học gia thường bỏ những vật liệu khác nhau vào một cái nồi bằng kim loại nhỏ và nấu tới nhiệt độ cao. Khi cái nồi nóng lên, những vật liệu chảy ra hay cháy đỏ. Cái nồi này gọi là nồi nấu kim loại.

Tự điển diễn tả nồi nấu kim loại là (1) một nồi dùng để làm kim loại chảy ra với nhiệt độ cao, (2) một sự thử thách khó khăn, (3) một nơi hay một hoàn cảnh trong đó nhiều thứ được pha trộn để gây ra sự thay đổi hay phát triển.

Những định nghĩa này cũng giúp chúng ta hiểu rõ hơn về việc xảy ra trong đời sống thuộc linh của mình. Tuần này chúng ta sẽ nghiên cứu một số lý do tại sao chúng ta có thể bỗng nhiên bị áp lực và thử thách. Những kinh nghiệm này khiến bản tính chúng ta thay đổi, phát triển, và lớn lên. Điều này cũng giúp chúng ta hiểu hơn điều Đức Chúa Trời đang làm trong cuộc đời mình. Vậy, khi phải vào trong lò lửa thử thách, chúng ta sẽ biết phải làm gì.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG CỦA BÀI HỌC: Các nguyên nhân của những khó khăn trong suốt cuộc đời chúng ta là gì?

I. NHỮNG SỰ NGẠC NHIÊN (I Phi-e-rơ 4:12).

“Hỡi kẻ rất yêu dấu, khi anh em bị trong lò lửa thử thách, chớ lấy làm lạ như mình gặp một việc khác thường” (I Phi-e-rơ 4:12).

Những sự ngạc nhiên, những sự ngạc nhiên đau đớn, có thể đến bằng nhiều cách. Một chiếc xe hơi chạy đâm ngay vào con đường bạn đang đi. Một bức thư ngắn đến tình hình cho biết bạn sẽ mất việc. Một thử nghiệm y khoa đem lại một tin xấu. Một người bạn thân đã không bênh vực bạn. Sự đau đớn thật đáng cay. Nhưng tin buồn đến cách tình hình thì luôn luôn tệ hơn nữa.

Tuần này chúng ta sẽ học hỏi về một vài hoàn cảnh đau đớn hay thử thách không thể khiến chúng ta ngạc nhiên.

Để bắt đầu, chúng ta hãy đọc lại câu trong Phi-e-rơ. Chữ Hy Lạp “lấy làm lạ” trong I Phi-e-rơ 4:12 nghĩa là “lạ lùng” hay “khác thường”. Phi-e-rơ khuyến khích đọc giả đừng bị lừa gạt mà tin rằng những sự thử thách là lạ lùng trong kinh nghiệm của Cơ Đốc nhân. Thay vào đó, chúng ta xem như những điều này sẽ xảy ra.

Chữ dùng cho “lò lửa thử thách” hay “thử thách đau đớn” đến từ một chữ Hy Lạp khác. Chữ này có nghĩa là “cháy”. Ở những chỗ khác, chữ này được dịch là “lò lửa.” Kinh nghiệm bị đau khổ vì đức tin của chúng ta có thể cũng giống như một “lò lửa nung chảy.”

Sứ điệp trong I Phi-e-rơ 4:12-19 là gì?

Nhiều người trong chúng ta ngạc nhiên khi phải đau khổ vì chúng ta thường có ý nghĩ rất giản dị về cuộc đời Cơ Đốc nhân. Chúng ta biết có hai phe – Đức Chúa Trời, Đấng toàn thiện; và Sa-tan, kẻ toàn ác. Và thường thường chúng ta đặt những gì tốt trong hộp của Đức Chúa Trời, và tất cả những gì xấu trong hộp của Sa-tan. Nhưng cuộc đời thì không giản dị như vậy. Chúng ta không thể dùng cảm giác để quyết định điều gì ở trong hộp của Đức Chúa Trời và điều gì ở trong hộp của Sa-tan. Đôi khi đi cùng Đức Chúa Trời có thể khó cho chúng ta. Và đi theo Sa-tan có thể đem lại những phần thưởng lớn. Gióp là người công bình nhưng ông cũng đau khổ nhiều. Ông bày tỏ điều này khi ông hỏi Đức Chúa Trời, “Cớ sao kẻ gian ác sống, trở nên già cả và quyền thế cường thịnh?” (Gióp 21:7).

Sứ đồ Phi-e-rơ nói về những thử thách vì đứng về phe của Đấng Christ. Nhưng cũng có những lý do khác tại sao có sự thử thách. I Phi-e-rơ 4:12-19 có thể giúp bạn giải nghĩa thế nào cho một người tại sao người đó không nên ngạc nhiên khi gặp những thử thách đau đớn?

II. NHỮNG SỰ THỬ THÁCH CỦA SA-TAN (I Phi-e-rơ 5:8)

“Hãy tiết độ và tỉnh thức: kẻ thù nghịch anh em là ma quỷ, như sư tử rống, đi rình mò chung quanh anh em, tìm kiếm người nào nó có thể nuốt được” (I Phi-e-rơ 5:8).

Hãy đọc lại câu trên. Câu đó có sứ điệp nào cho chúng ta? Hãy tự hỏi, “Tôi coi những câu này nghiêm trọng thế nào?” Bạn làm gì trong đời sống mình để chứng tỏ bạn coi những câu này nghiêm trọng hay không nghiêm trọng?

Bạn có bao giờ quan sát một con sư tử đói chưa? Thật khủng khiếp vì sư tử có thể bắt và ăn bất cứ vật gì nó muốn. Phi-e-rơ nói rằng Sa-tan cũng rình mò chung quanh chúng ta như vậy. Điều đáng buồn là khi nhìn chung quanh, chúng ta có thể thấy những hậu quả của ý muốn thích giết hại của Sa-tan. Khắp nơi chúng ta đều thấy chết chóc, đau khổ, và sự méo mó của những gì tốt đẹp và công bình. Chúng ta không thể không nhìn thấy công việc của Sa-tan.

Cơ Đốc nhân nên hành động thế nào về sự rình mò của Sa-tan trong I Phi-e-rơ 5:8-11?

Trong câu 10, Đức Chúa Trời hứa sẽ làm gì cho những người đau khổ?

Phi-e-rơ viết những lời này khi nghĩ đến việc Sa-tan tấn công đức tin của Cơ Đốc nhân. Nhưng như chúng ta đã nói trước đây, Sa-tan dùng nhiều cách khác nhau. Và chúng ta phải hiểu rằng quyền lực của Sa-tan là có thật. Nhưng đừng nản chí, vì chúng ta phải nhớ rằng Đức Chúa Giê-su đã đánh bại Sa-tan; nó là kẻ thù bại trận. Cũng cần nhớ rằng chúng ta không bao giờ bị bại nếu chúng ta luôn luôn kết hợp với Đức Chúa Giê-su trong đức tin. Nhờ thập tự giá, sự chiến thắng của Đức Chúa Giê-su cũng là sự chiến thắng của chúng ta.

Hãy nghĩ về những cách khác mà Sa-tan gây ra đau khổ. Làm thế nào đọc I Phi-e-rơ 5:8-11 giúp chúng ta đối phó với sự đau khổ vì chúng ta bị “mắc kẹt” phải sống trong thế gian tội lỗi này?

III. NHỮNG THỬ THÁCH CỦA TỘI LỖI (Rô-ma 1:18)

“Vả, cơn giận của Đức Chúa Trời từ trên trời tỏ ra nghịch cùng mọi sự không tin kính và mọi sự không công bình của những người dùng sự không công bình mà bắt hiệp lẽ thật” (Rô-ma 1:18).

Mọi sự chúng ta làm đều đưa đến một hậu quả. Nếu chúng ta cầm một cây cà-rem và đứng dưới trời nắng, thì cây cà-rem chắc chắn sẽ chảy. Nguyên nhân và hậu quả luôn luôn đi đôi với nhau. Đối với tội lỗi cũng vậy. Nó luôn luôn dẫn đến hậu quả. Có điều không đúng khi nói rằng Đức Chúa Trời đang ngự trên thiên đàng tự hỏi Ngài sẽ làm những điều gì kinh khủng cho các kẻ phạm tội. Không, chính tội lỗi đem lại hậu quả của nó.

Vấn đề rắc rối là nhiều lần chúng ta nghĩ mình khôn ngoan hơn Đức Chúa Trời và có thể phạm tội mà không có hậu quả gì. Nhưng việc đó không bao giờ xảy ra. Phao-lô nói rõ ràng tội lỗi dẫn đến hậu quả đau khổ ngay nay và sự chết đời đời sau này.

Trong Rô-ma 1:21-32, Phao-lô miêu tả người ta sa ngã thế nào và hậu quả của những tội lỗi đó. Hãy đọc những câu này cách cẩn thận và với tinh thần cầu nguyện, và nói lên một điểm quan trọng trong câu này. Hãy chú ý đến từng giai đoạn của tội lỗi và hậu quả của nó.

Hai câu trước đó Phao-lô miêu tả những hậu quả của “cơn giận của Đức Chúa Trời” (câu 18). Cơn giận của Đức Chúa Trời trong câu này nghĩa là Đức Chúa Trời để cho nhân loại kinh nghiệm những hậu quả tai hại của những việc họ làm. Ngay cả đối với Cơ Đốc nhân, Chúa cũng không luôn luôn hành động cách mau chóng để cất đi những sự đau khổ do hành động của chúng ta gây ra. Nhiều lần Ngài để chúng ta gặt hái hậu quả của hành động mình để chúng ta hiểu tội lỗi kinh khủng như thế nào.

Chúng ta thường nghĩ đến hậu quả của việc phạm luật pháp công bình của Đức Chúa Trời. Nhưng còn việc phạm luật sức khỏe thì sao? Thân thể chúng ta là đền thờ của Đức Chúa Trời. Chúng ta hủy hoại thân thể chúng ta bằng sự ăn uống thiếu chất bổ dưỡng hay không tập thể dục. Nếu chúng ta thường làm việc quá độ, đó cũng là phạm tội đối với Chúa. Và điều này dẫn đến hậu quả là sự đau ốm.

Trong đời sống, bạn có kinh nghiệm thế nào về hậu quả trực tiếp của tội lỗi mình chẳng? Bạn học được bài học nào? Bạn cần có sự thay đổi nào để không phải trải qua kinh nghiệm như vậy nữa?

IV. NHỮNG THỬ THÁCH VỀ SỰ LUYỆN LỘC (Giê-rê-mi 9:7)

“Vậy nên Đức Giê-hô-va vạn quân phán như vậy: Này, ta sẽ làm cho tan chảy và thử chúng nó; vì nếu chẳng vậy thì xử với con gái dân ta thế nào?” (Giê-rê-mi 9:7).

“Nếu Thánh Linh của Đức Chúa Trời làm bạn nhớ lời Chúa và lời đó làm cho bạn đau, bạn có thể chắc chắn rằng có điều gì khiến Ngài muốn chịu đau tới chết.” – Phỏng trích Oswald Chambers, *My Utmost for His Highest* (Uhrichsville, Ohio: Barbour & Company, Inc., 1963), p. 271.

Bạn hiểu thế nào câu Kinh Thánh trong Giê-rê-mi và câu của Oswald Chambers trên đây? Bạn có kinh nghiệm gì về sự đau khổ khi phải trải qua lò luyện lọc?

Trong Giê-rê-mi 9:7-16, Đức Chúa Trời phán Ngài sẽ làm “tan chảy và thử” Giu-đa và Giê-ru-sa-lem (câu 7). Đức Chúa Trời nói vì hai lý do nào? Sự rửa sạch xảy ra cách nào? (câu 15, 16).

Sự rửa sạch và thử thách của Đức Chúa Trời đòi hỏi hành động mạnh. Có thể có ba lý do tại sao sự rửa sạch và thử thách gần như là bị cháy trong nồi. Thứ nhất, chúng ta kinh nghiệm sự đau khổ khi Đức Chúa Trời muốn chúng ta để ý đến tội lỗi mình. Trước đó, tiên tri Giê-rê-mi viết, “Ông bề thối mạnh, chì đã tiêu bởi lửa; chúng nó luyện đi luyện lại cũng là luồng công: vì kẻ gian ác vẫn chưa trừ khỏi” (Giê-rê-mi 6:29). Đôi khi Chúa cần hành động mạnh để chúng ta chú ý. Thứ hai, chúng ta đau đớn khi buồn rầu vì tội lỗi đã phạm. Thứ ba, chúng ta thất vọng khi cố gắng để thay đổi cách sống. Chúng ta có thể không thoải mái và thấy khó khăn trong việc cứ tiếp tục lựa chọn để bỏ những điều chúng ta không muốn bỏ.

V. KHÔN LỚN TRONG SỰ THỬ THÁCH (II Cô-rinh-tô 12:7)

“Vậy nên, e rằng tôi lên mình kiêu ngạo bởi sự cao trọng cả thể của những sự tỏ ra ấy chẳng, thì đã cho một cái giùm xóc vào thịt tôi, tức là quỷ sứ của Sa-tan, để vả tôi, và làm cho tôi đừng kiêu ngạo” (II Cô-rinh-tô 12:7).

Cắt cây xuống hay xén tỉa cành cây là hai việc rất khác nhau. Khi cắt một cây xuống là khi chúng ta không còn muốn giữ cây đó nữa. Nhưng khi chúng ta xén tỉa cây cối là giúp cây sai trái hơn. Cả hai phương pháp đều cần lưỡi dao bén. Tỉa xén đòi hỏi cắt đi những phần của cây dường như là hủy diệt cây đó đối với một người làm vườn thiếu kinh nghiệm. Bruce Wilkinson viết, “Bạn có cầu xin Chúa ban nhiều ơn phước và có xin Ngài giúp bạn trở nên giống như Con của Ngài chẳng?”

“Nếu câu trả lời của bạn là có, đó là bạn đã cầu xin một cái kéo tỉa cây.” – Phỏng trích Bruce Wilkinson, *Secrets of the Vine* (Sisters, Ore.: Multnomah Publishers, Inc., 2001), tr. 60.

Người thường tự hỏi Phao-lô có ý muốn nói gì khi ông viết “giùm xóc vào thịt tôi” (II Cô-rinh-tô 12:7). Có người nghĩ Phao-lô nói về sự tấn công của kẻ thù. Người khác nghĩ đó là sự nói năng khó khăn. Nhưng dường như Phao-lô bị mắt kém. Xin đọc Ellen G. White, *The SDA Bible Commentary*, quyển 6, tr. 1107. Phao-lô tin rằng “cái giùm” được “cho tôi.”

Bạn nghĩ gì về câu Phao-lô nói trong II Cô-rinh-tô 12:7 “cho tôi?” Ai cho ông “cái giùm”? Đức Chúa Trời đã dùng cái giùm thế nào để giúp Phao-lô?

Xin để ý “cái giùm” được cho ông vì có lý do chính đáng: “làm cho tôi đừng kiêu ngạo” (câu 7). “Cái giùm” cho Phao-lô không phải vì một tội lỗi đặc biệt ông đã phạm. Nhưng “cái giùm” được ban cho để giữ ông không phạm tội trong tương lai. Phao-lô nhận thức rằng mình yếu đuối dễ sa ngã. Ông cũng biết “cái giùm” đó có thể canh giữ sự yếu đuối này.

Bằng cách nào những ý tưởng của Đức Chúa Trời về sự khôn lớn thuộc linh của bạn rất khác với ý tưởng của bạn? Hãy nghĩ đến những phạm vi trong đời bạn cần sự tăng trưởng thuộc linh? Bạn muốn cầu xin Chúa những ân tứ thiêng liêng nào để giúp bạn trong thời gian bị Ngài “tỉa sửa?”

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc Ellen G. White, *Signs of the Times*, 18 tháng 11, 1903; Lời Bình luận của Ellen G. White, tr. 1182, trong *The SDA Bible Commentary*, quyển 4; “Enduring Trials,” tr. 92, trong *My Life Today*.

“Đức Chúa Trời, Đấng biết được lòng người, hiểu rõ bản tính người ta hơn chính họ. Ngài biết một số người có quyền lực và khả năng để hầu việc Ngài. Trong sự quan phòng, Ngài đem họ vào những địa vị và hoàn cảnh khác nhau để giúp họ khám phá những yếu điểm của mình. Ngài cho họ thì giờ để sửa đổi những khuyết điểm này, và để họ thích ứng vào công việc của Ngài. Thường thường Ngài cho phép họ trải qua những lò lửa luyện lọc để làm cho họ được thanh khiết hơn.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Ministry of Healing*, tr. 471.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Thật là điều khó khi chúng ta kinh nghiệm hậu quả của tội lỗi mình. Chúng ta tự hỏi, “Tôi có bao giờ được hòa thuận lại với Chúa không?” Ngài có những lời hứa nào để khuyến khích chúng ta đừng bỏ cuộc nhưng tiếp tục tiến tới trong thời gian khó khăn? (Xin đọc Rô-ma 5:1-11). Bạn có thể nói gì với một người hỏi bạn câu hỏi này?
2. Ellen G. White nói gì về “sự quan phòng của Chúa?” Việc này xảy ra thế nào? Làm thế nào bạn biết khi có việc gì xảy ra là do Chúa hướng dẫn? Hành động nào trong “sự quan phòng” của Chúa đã đem lại sự thử thách trong đời bạn? Hãy thảo luận trong lớp về việc này. Bạn giúp một người thế nào khi người đó tự hỏi về biến cố nào đó thật sự là do Chúa “hướng dẫn?”
3. Bạn có biết người nào đang trải qua sự thử thách ngay bây giờ? Bạn nên hành động thế nào đối với người này và sự đau khổ của họ?
4. Một thanh niên sống ở Phi Châu phải trải qua một sự thử thách cay đắng. Khi sự thử thách đã qua, anh ta dọn qua Âu Châu và sau đó nói với bạn mình, “Tôi đã bỏ ‘con người cũ’ ở Phi Châu.” Câu đó có nghĩa gì? Tại sao chúng ta phải bỏ “con người cũ” ở đâu đó? Những thử thách có phần nào trong việc từ bỏ “con người cũ”?
5. Lớp bạn hãy tổ chức một buổi thăm viếng nhà thương hay nơi nào đó để bạn có thể giúp đỡ, an ủi và đem lại niềm vui cho những người đang ở trong lò thử thách.

Bài Học 3

CHIẾC LỒNG CHIM

CÂU GỐC: “Anh em vui mừng về điều đó, dấu hiện nay anh em vì sự thử thách trăm bề buộc phải buồn bã ít lâu” (I Phi-e-rơ 1:6).

CHIỀU SA-BÁT

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Xuất Ê-díp-tô Ký 14; 15:22-27; 17:1-7; Châm ngôn 3; Lu-ca 4:1-13; I Phi-e-rơ 1:6-9.

TRONG ÁNH SÁNG BAN NGÀY, CON CHIM Ở TRONG LỒNG có thể nghe tiếng hót của những con chim khác. Nhưng chim sẽ không hát bài ca mà chủ mình dạy. Chim chỉ học một phần của bài ca, nhưng không phải cả bài. Nhưng khi chủ che kín cái lồng, và đặt chiếc lồng vào một nơi mà chim sẽ chỉ nghe một bài ca đó thôi. Trong bóng tối, chim cố gắng nhiều lần để học bài ca cho tới khi thuộc. Rồi chim có thể hát thật tuyệt diệu du dương. Rồi chim được đưa ra ánh sáng, và từ đó chim có thể hát bài ca đó trong ánh sáng ban ngày. Đức Chúa Trời cũng dạy con cái Ngài như vậy. Ngài có một bài ca để dạy chúng ta, và khi chúng ta đã học được trong bóng tối của sự đau khổ, chúng ta có thể hát bài ca đó mãi mãi.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Ministry of Healing*, tr. 472. Xin để ý, chính Đức Chúa Trời là Đấng đã đem con chim vào trong sự tối tăm.

Điều dễ hiểu là Sa-tan gây ra những sự đau khổ. Nhưng có phải chính Đức Chúa Trời tích cực hướng dẫn chúng ta vào trong lò luyện lọc là nơi chúng ta kinh nghiệm sự bối rối hay đau đớn?

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG CỦA BÀI HỌC TUẦN NÀY: Có thí dụ nào trong Kinh Thánh nói về chính Đức Chúa Trời hướng dẫn dân sự vào những kinh nghiệm Ngài biết sẽ có những sự đau khổ? Bạn nghĩ Ngài muốn họ hát những bài ca mới nào?

I. ĐẾN ĐẤT HỨA QUA CON ĐƯỜNG CÙNG (Xuất Ê-díp-tô Ký 14:10)

“Và, khi Pha-ra-ôn đến gần, dân Y-sơ-ra-ên nguốc mắt lên, thấy dân Ê-díp-tô đuổi theo, bèn lấy làm hãi hùng, kêu van Đức Giê-hô-va” (Xuất Ê-díp-tô Ký 14:10).

Bạn có bao giờ bị sắp đặt trước? Bị đưa vào một cái bẫy hay bị dẫn đến con đường cùng? Đôi khi có thể là một sự vui mừng, như là bước vào một phòng có những người đang đợi chờ và họ reo lên, “Ngạc nhiên! Chúc mừng sinh nhật!” Vào những lần khác có thể là một sự kinh ngạc, khó chịu. Có thể là những kẻ bắt nạt khi bạn còn đi học. Hay một người cùng sở làm bạn mang tiếng xấu.

Từ ngày dân Y-sơ-ra-ên rời Ê-díp-tô cho tới khi họ đến Đất Hứa, Chúa ở cùng họ. “Đức Giê-hô-va đi trước dân sự, ban ngày ở trong một trụ mây, để dẫn đường đi; ban đêm trong một trụ lửa, để soi sáng cho chúng, hầu cho được đi luôn ngày và đêm” (Xuất Ê-díp-tô Ký 13:21). Mỗi đoạn trong cuộc hành trình đều được Chúa hướng dẫn. Nhưng hãy coi nơi Chúa dẫn họ đến đầu tiên. Ngài dẫn họ đến một nơi có biển ở trước mặt. Núi chặn hai bên. Quân của Pha-ra-ôn đuổi theo phía sau lưng họ!

Trong Xuất Ê-díp-tô Ký 14, tại sao Đức Chúa Trời đưa dân Y-sơ-ra-ên tới một nơi Ngài biết họ sẽ rất sợ hãi?

Khi chúng ta đi theo “trụ lửa”, Chúa không hứa là chúng ta sẽ luôn luôn được vui mừng. Đó cũng có thể là một kinh nghiệm khó khăn. Vì khi Ngài huấn luyện chúng ta trong sự công bình, nhiều khi Ngài sẽ đưa chúng ta đến những nơi để thử lòng tội lỗi của chúng ta (Giê-rê-mi 17:9). Trong những lúc khó khăn này, bí quyết là biết khi nào chúng ta thật sự đi theo Đức Chúa Trời. Nếu chỉ vì không gặp sự thử thách hay đau khổ không có nghĩa là chúng ta đi theo Đức Chúa Trời. Thay vào đó, chúng ta cần mở lòng để nghe lời dạy dỗ của Chúa và dâng tâm trí mình để vâng phục sự hướng dẫn của Ngài.

Từ kinh nghiệm này trong Xuất Ê-díp-tô Ký 14:31, dân Y-sơ-ra-ên đã học được bài học nào?

Tại sao tin cậy Đức Chúa Trời đôi khi rất khó khi chúng ta biết nhiều lời hứa tuyệt vời của Ngài? Hãy nhớ lại một hoàn cảnh khó khăn do Chúa gây ra để dạy bạn “tin” và “kinh sợ” Ngài.

II. NƯỚC ĐẮNG (Xuất Ê-díp-tô Ký 17:1)

“Cả hội chúng Y-sơ-ra-ên đi từ đồng vắng Sin, đi từng trạm, tùy theo lệnh Đức Giê-hô-va, đóng trại tại Rê-phi-đim; ở đó chẳng có nước cho dân sự uống” (Xuất Ê-díp-tô Ký 17:1).

Chúng ta có thể không nhận lãnh được từ Đức Chúa Trời mọi điều mình muốn. Nhưng chúng ta không nên mong chờ nhận được tất cả những điều chúng ta cần? Không phải điều chúng ta nghĩ mình cần nhưng những gì chúng ta thật sự cần?

Có một điều mà dân Y-sơ-ra-ên thật sự cần. Đó là nước uống. Đức Chúa Trời đã dẫn dân Y-sơ-ra-ên qua Biển Đỏ dưới trụ mây. Rồi họ theo Ngài trong đồng vắng nóng nực không nước uống trong ba ngày. Nơi đồng vắng, tìm được nước uống là điều rất quan trọng. Chúng ta có thể hiểu được lòng ước muốn của dân sự về nước. Làm thế nào họ được nước họ rất cần?

Vậy, Đức Chúa Trời dẫn họ đi đâu? Cuối cùng, trụ lửa đi tới Ma-ra là nơi có nước. Dân sự rất vui mừng. Nhưng khi ném thử nước thì họ từ chối không uống. Bởi vì nước này đắng. “Dân sự bèn oán trách Môi-se rằng: Chúng tôi lấy chi uống?” (Xuất Ê-díp-tô Ký 15:24).

Sau đó vài ngày, Đức Chúa Trời lại dẫn họ đi, nhưng lần này trụ lửa dừng lại nơi không có nước (Xuất Ê-díp-tô Ký 17:1).

Đức Chúa Trời đã bày tỏ điều gì cho dân Y-sơ-ra-ên về Ngài tại Ma-ra và tại Rê-phi-đim trong Xuất Ê-díp-tô Ký 15:22-27 và 17:1-7? Dân sự học được những bài học nào?

Tại Rê-phi-đim, chúng ta học được câu hỏi gì trong Xuất Ê-díp-tô Ký 17:7 mà dân Y-sơ-ra-ên đã hỏi? Bạn có bao giờ hỏi cùng câu ấy chẳng? Nếu có, tại sao? Bạn cảm nghĩ thế nào, và bạn đã học được bài học nào sau khi nhận được câu trả lời? Bao nhiêu lần chúng ta cần được trả lời trước khi không hỏi câu ấy nữa?

III. CUỘC ĐẤU TRANH TRONG ĐỒNG VẮNG (Lu-ca 4:1, 2)

“Đức Chúa Giê-su đầy dẫy Đức Thánh Linh, ở bờ sông Giô-đanh về, thì được Đức Thánh Linh đưa đến trong đồng vắng, tại đó, Ngài bị ma quỷ cám dỗ trong bốn mươi ngày” (Lu-ca 4:1, 2).

Từ câu chuyện này, bạn học được bài học nào trong Lu-ca 4:1-13 để thắng sự cám dỗ và không nhượng bộ tội lỗi?

Chúng ta có thể khó thắng được sự cám dỗ bởi vì chúng ta thường bị cám dỗ về những điều mình thật sự ham muốn. Và những sự cám dỗ luôn luôn đến với chúng ta vào lúc chúng ta yếu đuối nhất.

Lu-ca 4 bắt đầu chuyện Đức Chúa Giê-su bị Sa-tan cám dỗ. Chúng ta nên để ý đến vài vấn đề khó khăn trong câu chuyện này. Trước hết, dường như Đức Thánh Linh dẫn Đức Chúa Giê-su vào sự cám dỗ. Nhưng, Đức Chúa Trời không bao giờ cám dỗ chúng ta (Gia-cơ 1:13). Ngài dẫn chúng ta đến những sự thử thách. Điều quan trọng trong Lu-ca 4 là Đức Thánh Linh có thể dẫn chúng ta đến những sự thử thách để chúng ta phải đương đầu với những sự cám dỗ kinh khủng của Sa-tan. Trong những lúc như vậy, chúng ta cảm thấy sự cám dỗ rất mạnh mẽ đến nỗi chúng ta có thể hiểu lầm, nghĩ rằng mình đã không theo đúng đường lối Chúa. Nhưng điều đó không luôn luôn đúng.

“Thường thường Đức Chúa Trời đặt chúng ta vào trong hoàn cảnh để bị thử thách. Nhưng chúng ta nghi ngờ là Thánh Linh Đức Chúa Trời đã hướng dẫn chúng ta. Đức Thánh Linh dẫn Đức Chúa Giê-su vào đồng vắng để bị Sa-tan cám dỗ. Đức Chúa Trời có lý do để đưa chúng ta đến sự thử thách. Ngài làm vậy vì sự ích lợi cho chúng ta. Đức Chúa Giê-su không hành động theo những lời hứa của Đức Chúa Trời để đi tìm sự thử thách mà không có sự hướng dẫn của Đức Thánh Linh. Nhưng Chúa Giê-su không bỏ cuộc vì buồn rầu khi bị cám dỗ. Và chúng ta cũng không nên bỏ cuộc.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 126, 127.

Thỉnh thoảng khi ở trong lò hoạn nạn, chúng ta bị đốt cháy hơn là được luyện sạch. Chúng ta được sự an ủi khi biết rằng mình có thể sa vào sự cám dỗ, nhưng chúng ta có hy vọng vì Đức Chúa Giê-su đã thắng. Tin mừng là chúng ta không bị Đức Chúa Trời bỏ quên hay từ bỏ. Bởi vì Đức Chúa Giê-su đã gánh chịu hình phạt cho sự sa ngã của chúng ta. Đức Chúa Giê-su đã trải qua sự thử thách nặng nề hơn bất cứ ai trong chúng ta. Nhưng chúng ta có hy vọng ngay cả người “đứng đầu” trong những tội nhân (I Ti-mô-thê 1:15).

Bây giờ bạn đang kinh nghiệm những cám dỗ nào? Hãy dành thì giờ cầu nguyện. Xin Chúa dạy bạn biết dùng những bài học từ gương của Đức Chúa Giê-su cho đời sống bạn. Hãy nhớ rằng bạn không cần phải sa vào sự cám dỗ, không bao giờ! Xin cũng nhớ rằng, nếu bạn bị cám dỗ, bạn đã có Đấng Cứu Thế.

IV. SỰ BAN CHO VĨNH CỬU (I Phi-e-rơ 1:6, 7)

Sứ đồ Phi-e-rơ nói gì trong I Phi-e-rơ 1:6?

Phi-e-rơ viết cho những người đang tranh đấu với những khó khăn và thường cảm thấy rất cô đơn. Ông viết cho “những người kiều ngụ rải rác trong xứ Bông, Ga-la-ti, Cáp-ba-đốc, A-si và Bi-thi-ni, là những người được chọn” (I Phi-e-rơ 1:1). Ngày nay là vùng miền Tây Thổ Nhĩ Kỳ. Vài câu sau, Phi-e-rơ nói rằng ông biết họ đang bị “thử thách trăm bề buộc phải buồn bã ít lâu” (Phi-e-rơ 1:6).

Phi-e-rơ có ý muốn nói gì với dân sự khi ông viết họ là “kiều ngụ” và “rải rác”? Điều này thêm cho họ sự thử thách thế nào?

Là Cơ Đốc nhân trong thời Tân Ước là một điều mới lạ. Số thuộc viên còn ít. Trong nhiều nơi, họ thường bị hiểu lầm. Phi-e-rơ khuyến khích họ, nói rằng sự thử thách họ không có gì lạ đối với các tín đồ (I Phi-e-rơ 1:6, 7). Đức tin thật là mục tiêu của những người kiên trì (không bao giờ bỏ cuộc) dù phải trải qua “tất cả mọi sự thử thách.”

Trong I Phi-e-rơ 1:6-9, lời hứa vĩ đại nào được ban cho những người phải trải qua những sự thử thách? Hy vọng này có ý nghĩa gì đối với chúng ta?

Bất kỳ những rắc rối hay đau khổ mà người tín đồ phải trải qua thì dường như không ra gì so sánh với sự sống đời đời đang chờ đợi họ khi Đấng Christ tái lâm. Những lời Phi-e-rơ viết cho họ cũng là những lời Đức Chúa Trời viết cho chúng ta. Bất kỳ những thử thách nào chúng ta phải đối diện, chúng ta đừng quên mục tiêu lớn nhất đó là sự sống đời đời nơi trời mới đất mới. Đó là nơi không còn đau đớn, buồn khổ, hay chết chóc. Lời hứa đó được ban cho chúng ta nhờ sự chết của Đức Chúa Giê-su. Vì vậy, điều rất quan trọng cho chúng ta là đừng mất đức tin. Vì lý do đó, chúng ta cần cầu xin Chúa giúp chúng ta được trong sạch trong mọi sự và tránh xa những gì làm yếu đức tin chúng ta.

V. THỬ THÁCH BẰNG LỬA (Rô-ma 8:28)

Có một thanh niên tên Alex. Hồi còn trẻ anh ta là một người trượt lạc: nào ma túy, bạo lực và đôi khi bị ở tù. Nhưng sau đó, nhờ lòng tử tế của một thuộc viên hội thánh đã giúp Alex học biết về Đức Chúa Trời và dâng lòng mình cho Chúa Giê-su. Alex vẫn còn những rắc rối và tranh đấu bởi vì quá khứ anh ta vẫn còn quấy rầy anh. Nhưng Alex là một người mới trong Đức Chúa Giê-su. Anh ta yêu mến Chúa và cố gắng bày tỏ lòng yêu mến ấy bằng cách vâng giữ điều răn Ngài (I Giăng 5:1, 2). Có lần Alex có cảm nghĩ mình nên làm mục sư. Mọi việc đều chỉ về mục tiêu đó. Anh ta đã đáp lại sự kêu gọi của Đức Chúa Trời. Không còn nghi ngờ gì nữa.

Tại trường đại học, lúc đầu mọi việc đều xuôi xẻ. Sau đó, mọi việc đều trục trặc, và đời sống của Alex gặp nhiều rắc rối. Tiền bạc không còn nữa. Một người bạn thân chống lại anh ta. Người bạn này vu cáo Alex và làm tổn thương danh tiếng của anh. Kế đó, anh bị đau ốm. Không ai biết đó là bệnh gì, nhưng sự học của Alex xuống dốc đến độ anh nghĩ là mình phải bỏ học. Trên hết mọi sự, Alex phải chiến đấu với sự cám dỗ kinh khủng về ma túy, là những thứ rất dễ mua. Có một lần Alex đã bị sa ngã và hút. Anh không hiểu tại sao những điều này xảy ra. Anh chắc chắn rằng Chúa đã hướng dẫn anh đến trường này. *Có phải Alex đã làm sai chằng? Nếu có, thì tất cả kinh nghiệm của anh với Chúa chỉ là một lầm lỗi lớn sao?* Bây giờ anh cũng nghi ngờ cả đức tin của mình.

Giả thử Alex đến xin bạn làm cố vấn. Bạn sẽ nói gì? Bạn có kinh nghiệm nào để giúp những người như anh ta? Bạn sẽ dùng câu Kinh Thánh nào? Những câu trong Châm ngôn 3, Giê-rê-mi 29:13; Rô-ma 8:28; I Cô-rinh-tô 12:9; và Hê-bơ-rơ 13:5 có ích lợi thế nào trong hoàn cảnh này?

Hầu hết những người theo Chúa đều bị rắc rối là họ bị cám dỗ nghi ngờ sự hướng dẫn của Chúa. Sự quan trọng trong trường hợp như vậy là (1) tin cậy nơi những lời hứa của Chúa, (2) hãy nhớ sự hướng dẫn của Chúa trong quá khứ, và (3) cầu nguyện cho đức tin vững bền. Chúa chẳng bao giờ bỏ chúng ta. Chúng ta là những người phải chống lại sự cám dỗ để bỏ Ngài.

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc Ellen G. White “Exodus,” tr. 281-290; “From the Red Sea to Sinai”, tr. 291-302, trong *Prophets and Kings*; “The Temptation”, tr. 114-123; trong *The Desire of Ages*.

“Nhưng Đức Giê-hô-va đã dẫn dân sự Ngài tới Rê-phi-đim, và Ngài có thể cũng dẫn chúng ta đến chỗ đó, để thử nghiệm lòng trung thành của chúng ta. Chúa không luôn luôn dẫn chúng ta đến những chỗ vui vẻ. Nếu Ngài luôn luôn dẫn chúng ta đến những chỗ vui vẻ, thì chúng ta sẽ quên rằng Ngài là Đấng giúp đỡ chúng ta. Chúa muốn bày tỏ Ngài cùng chúng ta và ban cho chúng ta nhiều ơn phước. Chúa để sự thử thách và thất vọng đến cùng chúng ta hầu cho chúng ta hiểu được sự yếu đuối của mình, và kêu cầu sự giúp đỡ của Ngài. Chúa có thể khiến suối nước mát chảy ra từ vàng đá cứng. Chúng ta sẽ không bao giờ biết được lẽ thật cho đến khi chúng ta ở với Đức Chúa Trời mặt đối mặt. Bấy giờ chúng ta sẽ thấy như chúng ta đã được thấy, và chúng ta sẽ biết như chúng ta được biết. Ôi! Biết bao nhiều gánh nặng Đức Chúa Trời đã gánh cho chúng ta, và biết bao nhiều gánh nặng mà Ngài vui mừng chấp nhận nếu chúng ta đem đến cho Ngài với đức tin của con trẻ.” – Phỏng trích Ellen G. White, “Rephidim”, *Review and Herald*, 7 tháng 4, 1903.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Chúng ta thường nói về sự cám dỗ như điều xảy đến chỉ cho một người. Nhưng cùng lúc, có những cám dỗ xảy ra cho đám đông không? Có những điều mà hội thánh như một gia đình cần phải thận trọng chằng? Nếu vậy, đó là điều gì?
2. Những người nào muốn, hãy mời họ nói kinh nghiệm của họ về “những chỗ không vui vẻ.” Tại sao những chỗ đó không vui vẻ? Nếu hôm nay họ trở lại thăm viếng những chỗ ấy thì họ có hiểu và kinh nghiệm khác thế nào về những chỗ ấy?
3. Chúng ta đều hiểu đôi khi Đức Chúa Trời dùng những thử thách để giúp chúng ta được thanh sạch. Nhưng chúng ta hiểu thế nào khi sự thử thách dường như vô giá trị? (Thí dụ, một người bị tai nạn xe cộ và chết cách mau chóng). Lớp bạn hãy tìm những lời giải đáp.
4. Lớp bạn hãy dùng thì giờ để cầu nguyện cho nhau. Hãy cầu nguyện để mỗi người được mạnh hơn khi bị thử thách và giữ vững đức tin.
5. Lớp bạn có biết người nào đã đi lạc đường khi bị thử thách không? Nếu có, thì lớp bạn có cách nào để giúp người ấy trở về cùng Đức Chúa Giê-su?

Bài Học 4

BIẾT MẶT NGƯỜI THỢ KIM HOÀN (ĐỨC CHÚA TRỜI)

CÂU GỐC: “Chúng ta ai nấy đều để mặt trần mà nhìn xem vinh hiển Chúa như trong gương, thì hóa nên cũng một ảnh tượng Ngài, từ vinh hiển qua vinh hiển, như bởi Chúa, là Thánh Linh” (II Cô-rinh-tô 3:18).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Gióp 23:1-10; Đa-ni-ên 12:1-10; Ma-thi-ơ 5:16; 25:1-12; I Cô-rinh-tô 4:9; Ê-phê-sô 3:10; 4:11-16.

AMY CARMICHAEL ĐEM MỘT NHÓM TRẺ EM tới một người thợ kim hoàn ở Ấn độ. Trong lò than lửa của người đó là một miếng mác gạch ngói cong. Trên miếng gạch đó là một sự lẫn lộn của muối, me chua, và bụi gạch. Vàng cũng lẫn lộn trong đó. Khi lửa làm chảy hỗn hợp đó, vàng trở nên trong suốt hơn. Người thợ kim hoàn lấy đũa gắp vàng ra. Nếu vàng chưa đủ nguyên chất, thì ông ta bỏ lại trong lửa với một hợp chất mới. Nhưng mỗi lần vàng được bỏ lại trong lửa, thì nhiệt độ được tăng thêm. Các em hỏi, “Làm thế nào ông biết khi nào vàng thành vàng ròng?” Người thợ trả lời, “Khi tôi có thể soi thấy mặt tôi trong đó.” – Phỏng trích Amy Carmichael, *Learning of God* (Fort Washington, Pa.: Christian Literature Crusade, 1989), tr. 50.

Đức Chúa Trời muốn làm chúng ta trở nên trong suốt như vàng ròng. Ngài muốn chúng ta biến hóa nên hình ảnh của Ngài. Đó là một mục tiêu đầy ngạc nhiên. Dường như còn ngạc nhiên hơn nữa là chúng ta có thể phát triển một bản tính giống như bản tính Đấng Christ khi chúng ta trải qua lò thử thách của cuộc đời.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG CỦA BÀI HỌC TUẦN NÀY: Sự đau khổ có phần nào trong phương pháp luyện lọc? Chúng ta hiểu những điều này thế nào trong bối cảnh của cuộc chiến ác đấu tranh giữa Đấng Christ và Sa-tan?

I. “NHƯ HÌNH BÓNG CON NGÀI” (Rô-ma 8:29)

“Vì những kẻ Ngài đã biết trước, thì Ngài cũng đã định sẵn để nên giống như hình bóng Con Ngài, hầu cho Con này được làm Con cả ở giữa nhiều anh em” (Rô-ma 8:29).

Lúc ban đầu, Đức Chúa Trời tạo nên chúng ta theo hình ảnh của Ngài (Sáng thế Ký 1:27). Nhưng hình ảnh này đã bị lu mờ vì tội lỗi.

Bằng cách nào chúng ta thấy hình ảnh Đức Chúa Trời đã bị hủy hoại trong con người?

Điều này thật rõ: chúng ta đã bị tội lỗi làm hư hoại (Rô-ma 3:10-19). Nhưng, Đức Chúa Trời muốn phục hồi chúng ta lại địa vị chúng ta có lúc ban đầu. Câu Kinh Thánh hôm nay nói lên điều này. Câu đó nói lên chương trình của Đức Chúa Trời, đó là những người nào dâng hiến đời mình cho Đức Thánh Linh, thì họ có thể “nên giống như hình bóng Con Ngài” (Rô-ma 8:29).

Nhưng chúng ta cần biết thêm. “Hình ảnh của Đức Chúa Trời cần được tái tạo trong con người. Sự vinh hiển của Đức Chúa Trời và Đấng Christ được bày tỏ trong bản tính trọn vẹn của dân sự Ngài.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 671.

Ellen G. White muốn nói gì với chúng ta? Xin đọc Gióp 1; Ma-thi-ơ 5:16; I Cô-rinh-tô 4:9; Ê-phê-sô 3:10.

Là Cơ Đốc nhân, chúng ta không bao giờ nên quên rằng cả vũ trụ đang quan sát cuộc đấu tranh vĩ đại giữa Đấng Christ và Sa-tan đang xảy ra chung quanh chúng ta. Cuộc đấu tranh diễn ra dưới nhiều hình thức và nhiều cách. Phần lớn của cuộc chiến này chúng ta không thấy. Nhưng là những người theo Đấng Christ, chúng ta đều dự phần trong cuộc đấu tranh này. Bằng cách này chúng ta có thể làm vinh danh Đấng Christ trong đời sống chúng ta.

Hãy tưởng tượng trong một vận động trường thật rộng lớn. Ngồi trên những hàng ghế dài một bên là những thiên sứ trung tín với Chúa. Trên những hàng ghế bên kia là những thiên sứ sa ngã với Lu-xi-phe. Nếu cuộc đời của bạn trong 24 tiếng đồng hồ vừa qua được diễn ra trên sân đó, bên nào sẽ reo mừng nhiều hơn? Câu trả lời của bạn nói gì về chính bạn?

II. ĐỨC TIN TRONG KHI BỊ LỬA LUYỆN LỘC (Hê-bơ-rơ 11:27)

Phải ở trong cuộc chiến đấu là một điều. Nhưng không thấy kẻ thù trong cuộc chiến đấu là một chuyện khác. Đó là điều chúng ta là Cơ Đốc nhân phải đối phó. Chúng ta biết rằng kẻ thù ở ngoài đó. Chúng ta có thể cảm thấy chúng trong cuộc đời chúng ta. Nhưng chúng ta phải tiến tới trong đức tin và tin cậy nơi Đấng “không thấy được” (Hê-bơ-rơ 11:27).

Phần quan trọng trong cuộc đấu tranh của Gióp là gì? (Gióp 23:1-10). Ông không thấy điều gì? Cùng lúc đó, có điều gì ông phải nhờ đức tin, ngay cả nếu ông bị những thử thách?

Ngay cả khi bị những thử thách nặng nề, Gióp tin cậy nơi Đức Chúa Trời. Gióp quyết định tiếp tục tin cậy nơi Chúa. Và một trong những điều khiến ông tiến tới là vàng. Đây không phải là thứ kim loại bằng vàng. Nhưng, Gióp nhìn vào tương lai và hiểu rằng nếu ông nắm chặt lấy Chúa, ông sẽ thắng – cuối cùng ông sẽ trở nên như vàng ròng. Chúng ta không biết Gióp hiểu biết bao nhiêu về việc xảy ra trong thế giới vô hình. Mặc dù Gióp không biết gì, ông đã thi đấu trong cuộc thử nghiệm bằng lửa.

Bạn có sợ lửa không? Bạn có lo lắng về sự nóng bỏng của những biến cố sẽ xảy ra không? Có thể, cũng như đối với Gióp, sức nóng của Đức Chúa Trời có thể không giải nghĩa được. Có thể khó khi học một công việc mới hay sống trong một căn nhà mới. Có thể phải đấu tranh với sự ngược đãi trong sở làm, hay ngay cả trong gia đình riêng của mình. Có thể là bị bệnh tật hay mất của cải. Những điều này tuy khó hiểu, nhưng Chúa có thể dùng những tai họa này để thử nghiệm bạn và làm cho bạn trở nên tinh khiết. Ngài làm điều này để làm nổi bật hình ảnh của Ngài trong bản tính chúng ta.

Được chứng tỏ là vàng dường như là lý do hay để Gióp tiếp tục có hy vọng. Đó là điều Gióp nhắm vào và giúp ông vượt qua những khó khăn. Đó cũng là một lời chứng hùng hồn về bản tính của ông. Dù bị đau đớn, nhưng Gióp cảm thấy Đức Chúa Trời đang thử thách ông. Ông không hiểu hết mọi việc xảy ra cho mình, nhưng ông biết những sự thử thách này sẽ làm ông tinh sạch hơn.

Trong kinh nghiệm của bạn, những thử thách giúp bạn tinh khiết hơn thế nào? Có những cách nào khác có thể làm bạn tinh khiết hơn là phải trải qua sự đau khổ?

III. NHỮNG LỜI CUỐI CÙNG CỦA ĐỨC CHÚA GIÊ-SU (Ma-thi-ơ 25:1-13)

Đức Chúa Giê-su đang ở thành Giê-ru-sa-lem và Ngài sắp phải chịu chết. Trong sách phúc âm, Ma-thi-ơ viết rằng Đức Chúa Giê-su dùng giờ cuối cùng trước lễ Vượt Qua để dạy các môn đồ những thí dụ. Hai thí dụ nói về mười người nữ đồng trinh và chiên với dê. Hai câu chuyện này nói về cách chúng ta nên sống trong khi chờ đợi Đức Chúa Giê-su trở lại. Những thí dụ này rất quan trọng cho chúng ta ngày nay vì chúng ta có những dấu hiệu về sự Chúa Giê-su sắp tái lâm.

Trong thí dụ về mười trinh nữ (Ma-thi-ơ 25:1-12), nhiều nhà nghiên cứu Kinh Thánh nghĩ rằng dầu tượng trưng cho Đức Thánh Linh. Ellen G. White đồng ý nhưng bà cũng nói thêm rằng dầu này tượng trưng cho bản tính của chúng ta. Dầu là một thứ không ai có thể cho chúng ta.

Xin đọc thí dụ trong Ma-thi-ơ 25:1-13. Ý nghĩa của câu chuyện đã thay đổi cách nào? Điều này tùy thuộc vào sự bạn thấy dầu là tượng trưng cho Đức Thánh Linh hay cho bản tính. Câu chuyện này có ý nghĩa gì đối với bạn nếu dầu tiêu biểu cho Đức Thánh Linh hay bản tính giống Đấng Christ?

Đức Thánh Linh: _____

Bản tính giống Đấng Christ: _____

Xin đọc thí dụ về chiên và dê trong Ma-thi-ơ 25:31-46. Chiên và dê được phân rẽ thế nào?

Xin để ý Chúa phân rẽ chiên và dê dựa vào công việc và bản tính của chúng. Ở đây Đức Chúa Giê-su không dạy sự cứu rỗi bởi việc làm, nhưng chúng ta có thể thấy sự phát triển bản tính quan trọng thế nào trong chương trình cứu rỗi. Một điều cũng quan trọng là những người được cứu bởi Đấng Christ bày tỏ sự cứu rỗi mình qua đời sống và bản tính của họ.

“Bản tính là điều mà người ta làm trong bóng tối.” Bạn là hạng người thế nào khi không có ai coi chừng bạn? Câu trả lời nói gì với bạn về những sự bạn cần thay đổi?

IV. “NHỮNG NGƯỜI KHÔN” (Đa-ni-ên 12:2-10)

Ngày hôm qua chúng ta đã nghiên cứu bản tính quan trọng thế nào cho những người đang trông đợi Chúa tái lâm. Hôm nay chúng ta sẽ nghiên cứu bản tính quan trọng thế nào đối với những người còn sống khi Chúa tái lâm.

Sứ điệp trong Đa-ni-ên 12:1-10 là gì? Câu này nói về thời điểm nào trong lịch sử trái đất? Điều quan trọng nhất, là từ những câu này, chúng ta có thể nói gì về bản tính của dân sự Đức Chúa Trời còn sống vào lúc đó? Họ sẽ bị phán xét thế nào so sánh với những kẻ ác? Khải huyền 22:11.

Tiên tri Đa-ni-ên được dạy rằng ngay trước khi Đức Chúa Giê-su trở lại, sẽ có thời kỳ khó khăn hơn tất cả những thời kỳ khác trong lịch sử. Trong câu 3 và 10, chúng ta thấy hình ảnh của những người công bình và những kẻ gian ác trong thời kỳ này. Hãy để ý là những kẻ dữ “sẽ cứ làm điều dữ” (câu 10), trong khi người công bình, trong câu 3, sẽ được sáng rực rỡ. Điều này có lẽ là những người công bình đã được “tinh sạch và trắng, và được luyện lọc” (câu 10) trong thời kỳ đại nạn (Đa-ni-ên 12:1). Những kẻ dữ sẽ không hiểu, nhưng kẻ “khôn sáng” sẽ hiểu.

Hiểu điều gì? Toán, khoa học, hay sự bình luận về Kinh Thánh? Sách Châm ngôn có viết “sự kính sợ Đức Giê-hô-va là khởi đầu sự tri thức” (Châm ngôn 1:7). Có lẽ, theo sự suy nghĩ này, kẻ “khôn sáng” là khôn ngoan vì họ hiểu những biến cố cuối cùng (thời kỳ đại nạn) khi chúng xảy ra. Những người khôn sẽ không ngạc nhiên. Do sự học Kinh Thánh, người khôn biết thời kỳ khó khăn sắp đến. Và điều quan trọng nhất, họ biết đủ để dùng thời kỳ khó khăn này khiến họ trở nên tinh sạch trong lửa luyện lọc. Nhưng những kẻ ác càng cứng lòng hơn trong sự phản loạn của họ. Vì thế họ tiếp tục trong sự gian ác của mình.

Điểm quan trọng là chúng ta có hình ảnh một dân sự đã trải qua lửa luyện lọc.

Chúng ta đã nghiên cứu những câu này trong Đa-ni-ên khi nghĩ đến thời kỳ cuối cùng. Nhưng có những nguyên tắc nào chúng ta thấy ở đây có thể giúp chúng ta hiểu rõ hơn về lửa luyện lọc là gì, ngay cả đối với chúng ta ngày nay?

V. BẢN TÍNH VÀ CỘNG ĐỒNG (Ê-phê-sô 4:11-16)

Một bài hát có những lời này, “Tôi là một hòn đá, Tôi là một hải đảo.” Bạn có bao giờ cảm thấy như vậy chẳng? Muốn đứng một mình? Bạn có thể nghe người ta nói, “Ồ, sự tôi đi cùng Đức Chúa Trời là vấn đề riêng tư. Đó không phải là điều tôi muốn nói tới.”

Sứ đồ Phao-lô muốn nói gì trong Ê-phê-sô 4:11-16? Ở đây, ông muốn nói đến sự quan trọng nào trong cộng đồng?

Khi Phao-lô viết cho người Ê-phê-sô, ông miêu tả hội thánh như là một thân thể. Đức Chúa Giê-su là đầu, và dân sự Ngài là phần còn lại. Nếu đọc câu 13, bạn sẽ thấy mục đích lớn nhất để sống trong một đoàn thể như vậy. Đó là để kinh nghiệm sự “trọn vẹn của Đấng Christ.” Vì điều đó mà chúng ta cần nhau.

Cơ Đốc nhân có thể đứng một mình. Nhiều người, vì Đấng Christ, đã phải chịu khổ một mình. Đây là một lời chứng hùng hồn về quyền phép của Đức Chúa Trời mà người ta không bị yếu đi dưới những áp lực chung quanh họ. Nhưng Phao-lô muốn nói về một lẽ thật rất quan trọng: sự trọn vẹn của Đấng Christ được bày tỏ hoàn toàn khi chúng ta làm việc chung trong sự tương trợ lẫn nhau.

Trong câu hôm nay, Phao-lô nói điều gì phải xảy ra trước khi sự trọn vẹn của Đấng Christ có thể bày tỏ trong cộng đồng Cơ Đốc nhân?

Sự làm chứng của một cộng đồng bày tỏ thế nào sự trọn vẹn của Đấng Christ khác với một cá nhân bày tỏ sự trọn vẹn của Đấng Christ? Điều này có nghĩa gì khi chúng ta nghĩ về cuộc chiến ác đấu tranh giữa Đấng Christ và Sa-tan? Xin đọc Ê-phê-sô 3:10.

Là một người tốt thì dễ khi bạn có một mình hay với người lạ. Nhưng thật khó hơn nhiều khi bạn phải tử tế đối với những người bạn biết rất rõ hay không thích. Điều này có nghĩa là khi chúng ta bày tỏ lòng tốt đối với những người này, chúng ta đã làm chứng cho lẽ thật về Đức Chúa Trời.

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc Ellen G. White, “God Promises Us a New Heart of Flesh,” tr. 100, trong *Sons and Daughters of God*; “To Meet the Bridegroom,” tr. 405-421, trong *Christ’s Object Lessons*; “The Time of Trouble,” tr. 613-634, trong *The Great Controversy*.

“Rèn luyện bản tính là công việc quan trọng nhất Chúa đã ban cho loài người. Chưa bao giờ sự nghiên cứu kỹ lưỡng về việc này lại quan trọng hơn bây giờ. Chưa bao giờ những thế hệ trong quá khứ đã được kêu gọi để đối phó với những vấn đề quan trọng như vậy. Chưa bao giờ các thanh niên thanh nữ phải đối diện với những sự nguy hiểm lớn lao như ngày nay.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Education*, tr. 225.

“Trong thí dụ, những trình nữ đại đi xin dầu nhưng không nhận được. Những người này đã không rèn luyện bản tính mình để đứng vững trong thời kỳ khó khăn. Cũng tương tự như họ đi đến người láng giềng và nói, ‘Hãy cho tôi bản tính của bạn, kẻo tôi bị chết mất.’ Những người khốn không thể cung cấp dầu cho những người đại. Bản tính không thể chuyển từ người này qua người khác, không thể mua hay bán được. Bản tính phải được rèn luyện. Chúa đã ban cho mỗi người một cơ hội (thời giờ) để huấn luyện bản tính thánh thiện qua những sự thử thách. Nhưng Chúa không cung cấp phương cách để chia sẻ với người khác bản tính mà mình đã khổ công rèn luyện. Người ta phát triển bản tính ấy qua những kinh nghiệm khó khăn, qua sự học hỏi từ vị Giáo sư vĩ đại là Đức Chúa Giê-su. Với bản tính này, họ có thể bày tỏ sự kiên nhẫn khi bị thử thách, và dùng đức tin để dời núi khi dường như khó dời lắm.” – Ellen G. White trong *The Youth’s Instructor*, 16 Tháng 1, 1896.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. “Rèn luyện bản tính” nghĩa là gì? Bạn có thể làm thế nào? Việc rèn luyện bản tính quan trọng thế nào trong đời sống bạn và trong hội thánh?
2. Bài học ngày thứ Năm nói về sự quan trọng của cộng đồng trong đời sống Cơ Đốc nhân. Hội thánh của bạn, như thân thể của Đấng Christ, làm việc chung với nhau thế nào? Hội thánh của bạn là một cộng đồng đại diện cho Chúa thế nào? Hãy thảo luận trong lớp bạn có thể làm gì để cải tiến?
3. Trong lớp, hãy thảo luận về câu hỏi tại sao rèn luyện bản tính là quan trọng, ngay cả khi chúng ta được cứu chỉ bởi đức tin nơi Đức Chúa Giê-su. Nếu bản tính trọn vẹn của Đức Chúa Giê-su đã cứu chúng ta, thì chúng ta cần phát triển bản tính để làm gì?
4. Helen Keller bị mù và điếc từ hồi nhỏ. Bà viết, “Bản tính không thể phát triển cách dễ dàng. Chỉ qua những kinh nghiệm thử thách và đau khổ mà một người có thể trở nên mạnh mẽ hơn. Nhân quan cũng được sáng sủa hơn, tham vọng được Chúa hướng dẫn và sẽ đạt được thành công.” – Phỏng trích *Leadership*, quyển 17, số 4. Bạn có đồng ý chăng? Hãy thảo luận bản tính liên quan thế nào với sự đau khổ và cuộc chiến ác đấu tranh.

Bài Học 5

LÒ LỬA HỰC

CÂU GỐC: “Đức Giê-hô-va lấy làm vừa ý mà làm tổn thương người, và khiến gặp sự đau ốm. Sau khi đã dâng mạng sống người làm tế chuộc tội, người sẽ thấy dòng dõi mình; những ngày người sẽ thêm dài ra, và ý chỉ Đức Giê-hô-va nhờ tay người được thành vượng” (Ê-sai 53:10).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Sáng thế Ký 22; Gióp 1:6–2:10; Ê-sai 43:1-7; Ô-sê 2:1-12; II Cô-rinh-tô 1:23-29.

VỢ CỦA VĂN SĨ CƠ ĐỐC NỔI TIẾNG C. S. LEWIS ĐANG HẤP HỐI.

Ông viết, “Tôi không nghĩ tôi đang bị nguy hiểm nhiều là không tin nơi Chúa nữa. Nhưng điều nguy hiểm thật là tin vào những sự khủng khiếp về Ngài. Sự tin tưởng tôi sợ nhất không phải là ‘Không có Đức Chúa Trời,’ nhưng là ‘Đức Chúa Trời thật sự như vậy sao.’” – Phỏng trích *A Grief Observed* (New York: HarperCollins Publishers, Inc., 1961), tr. 6, 7.

Khi phải đau đớn thật nhiều, một số người không hoàn toàn chấp nhận Đức Chúa Trời. Một số khác giống như Lewis, thay đổi quan điểm về Đức Chúa Trời. Chúng ta tưởng tượng những sự kinh khủng về Ngài. Câu hỏi là, độ nóng có thể lên tới bao nhiêu? Đức Chúa Trời sẵn sàng đặt dân sự Ngài trải qua sức nóng bao nhiêu? Chúa làm điều này để uốn nắn chúng ta “trở nên giống như Con Ngài” (Rô-ma 8:29).

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG CỦA BÀI HỌC TUẦN NÀY: Tại sao Đức Chúa Trời sẵn lòng để những người Ngài muốn biết và yêu mến Ngài hiểu lầm? Bạn nghĩ Chúa vui lòng để bị hiểu lầm thế nào để Ngài có thể thay đổi bạn trở nên “giống như Con Ngài?”

I. ÁP-RA-HAM TRONG LÒ LỬA (Giăng 8:56)

Xin đọc Sáng thế Ký 22. Không giải nghĩa tại sao, Đức Chúa Trời bỗng nhiên truyền Áp-ra-ham dâng con mình làm của tế lễ. Bạn có thể tưởng tượng Áp-ra-ham cảm thấy thế nào? Đối với loài người, thật là lạ lùng khi Đức Chúa Trời thánh thiện truyền bạn phải hy sinh con của bạn? Nhưng, về phần thuộc linh, có phải Ngài hứa cho ông đất và khiến ông trở nên một nước lớn? Nếu không có con, thì lời hứa này không có giá trị gì.

Tại sao Đức Chúa Trời truyền Áp-ra-ham dâng của tế lễ này? Nếu Ngài biết tất cả, thì điều này có ý nghĩa?

Chương trình của Đức Chúa Trời không phải là một sự ngẫu nhiên. Ngài cho phép Áp-ra-ham phải trải qua sự đau khổ tột độ. Vì lý do này, “Chúa đã dành sự thử nghiệm cuối cùng và khó khăn nhất cho Áp-ra-ham khi ông đã rất già, và chỉ muốn được nghỉ ngơi.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Patriarch and Prophets*, tr. 147. Đây có phải là sự thử thách quá đáng của Chúa không? Không đâu, vì “Đức Chúa Trời cho phép Áp-ra-ham đau khổ trong những ngày tối tăm của sự thử thách hãi hùng. Điều này để giúp Áp-ra-ham hiểu hơn sự hy sinh vĩ đại của Đức Chúa Trời cho sự cứu rỗi nhân loại.” – Phỏng trích, tr. 154.

Đây chỉ là một sự thử thách – Đức Chúa Trời không bao giờ hoạch định cho Áp-ra-ham phải giết con ông. Việc này bày tỏ một điều rất quan trọng về hành động của Ngài. Đức Chúa Trời có thể truyền chúng ta làm một việc mà Ngài không bao giờ để chúng ta chấm dứt. Ngài có thể truyền chúng ta đi đến một nơi mà chúng ta không bao giờ tới. Điều quan trọng đối với Đức Chúa Trời không nhất thiết là kết quả. Những gì chúng ta học được khi chúng ta được uốn nắn bởi kinh nghiệm, đó là điều quan trọng.

Đức Chúa Giê-su có thể nghĩ về kinh nghiệm của Áp-ra-ham khi Ngài nói với dân Do Thái, “Cha các ngươi là Áp-ra-ham đã nức lòng nhìn thấy ngày của ta; người đã thấy rồi và mừng rỡ” (Giăng 8:56). Áp-ra-ham có thể không hiểu được điều này nếu ông không chấp nhận lời phán truyền đến từ Đức Chúa Trời. Ông có thể tin rằng những lời này đến từ Sa-tan. Bí quyết sự thành công của Áp-ra-ham và học hỏi trải qua kinh nghiệm này là ông nhận thức được tiếng nói của Đức Chúa Trời.

Làm thế nào bạn nhận ra tiếng nói của Đức Chúa Trời? Làm sao bạn biết khi Chúa nói với bạn? Có những cách nào Ngài truyền đạt ý của Ngài cho bạn?

II. DÂN Y-SƠ-RA-ÊN BỎ ĐẠO (Ô-sê 2:1-12)

Câu chuyện của Ô-sê dạy chúng ta những bài học rất hùng hồn. Hoàn cảnh của Ô-sê rất khác thường. Vợ của Ô-sê, Gô-me, bỏ nhà ra đi và có con với những người đàn ông khác. Gô-me phạm tội ngoại tình, nhưng Chúa truyền Ô-sê đem vợ về. Ô-sê phải bày tỏ tình thương yêu đối với nàng. Câu chuyện này là một thí dụ về Đức Chúa Trời và dân Y-sơ-ra-ên. Dân Y-sơ-ra-ên đã bỏ Đức Chúa Trời và “phạm tội ngoại tình” thiêng liêng với những thần khác. Nhưng Đức Chúa Trời vẫn thương yêu họ và muốn bày tỏ tình yêu thương của Ngài đối với họ. Hãy quan sát những phương pháp của Ngài!

Chúa phán những phương pháp nào trong Ô-sê 2:1-12 Ngài sẽ dùng để kéo Y-sơ-ra-ên trở về với Ngài? Những kinh nghiệm này là gì?

Câu 2, 3 _____

Câu 5-7 _____

Câu 8, 9 _____

Câu 10 _____

Câu chuyện này nêu lên hai vấn đề quan trọng về kinh nghiệm của chúng ta đối với Đức Chúa Trời khi Ngài khiến chúng ta ăn năn và từ bỏ tội lỗi. Thứ nhất, chúng ta không nhận ra Đức Chúa Trời đang hành động. Thí dụ, Y-sơ-ra-ên trải qua những kinh nghiệm khó khăn và đau đớn. Họ có thể khó nhận thức rằng Đức Chúa Trời đang làm việc cho sự cứu rỗi của họ. Cũng vậy, con đường chúng ta đi bị ngăn chặn bởi đầy chông gai. Hay chúng ta bị những bức tường bao quanh nên không biết mình đi đâu (câu 6). Chúng ta cũng tự hỏi, Có phải Đức Chúa Trời chẳng? Khi những điều căn bản chúng ta cần biến mất hay khi bị bối rối (câu 9, 10), chúng ta tự hỏi, Có phải Đức Chúa Trời, Cha chúng ta, đang làm việc không? Sự thật là: Bất kỳ chúng ta cảm thấy thế nào, Đức Chúa Trời luôn luôn hành động để khiến chúng ta ăn năn. Đó là vì Ngài yêu thương chúng ta rất nhiều.

Thứ hai, chúng ta thường hiểu lầm Đức Chúa Trời khi Ngài làm việc cho chúng ta. Chúng ta có thể nhận thức rằng Ngài đang hành động, nhưng chúng ta không thích những việc Ngài làm. Trong khi chúng ta cảm thấy bị tổn thương và bối rối, thật dễ để trách là Đức Chúa Trời tàn nhẫn, không giúp đỡ hay thờ ơ. Nhưng Đức Chúa Trời luôn luôn làm việc để phục hồi chúng ta qua lời hứa tình thương.

Ô-sê 2:14-23 nói gì với bạn về Đức Chúa Trời? Hãy xin Đức Thánh Linh bày tỏ cho bạn biết là bạn có đang lìa xa Chúa trong những phạm vi nào trong đời sống bạn. Nếu bạn tin rằng mình đang lìa xa Chúa, tại sao lại đợi để phải trải qua những sự thử thách? Điều gì ngăn cản bạn hoàn toàn đầu phục Đức Chúa Trời?

III. ĐƯỢC SỐNG SỐT QUA SỰ THỜ PHƯỢNG (Gióp 1:6–2:10)

Điều gì đã gây ra sự đau khổ cho Gióp trong Gióp 1:6–2:10?

Ở đây có điều ngạc nhiên. Các thiên sứ đến ra mắt Đức Chúa Trời, và Sa-tan cũng đến nữa. Đức Chúa Trời hỏi Sa-tan ở đâu, và nó trả lời, “Tôi trải qua đây đó trên đất và dạo chơi tại nơi nó (câu 2). Ngài lại hỏi Sa-tan, ‘Người có nhìn thấy Gióp, tôi tớ của ta chăng?’ (câu 3). Câu hỏi không có gì lạ. Điều lạ là Người (Chúa) hỏi. Không phải Sa-tan nêu ra Gióp là nhân vật bị thử thách, nhưng chính Đức Chúa Trời. Ngài biết chính xác điều gì sẽ xảy ra. Vì thế Ngài gọi sự chú ý của Sa-tan về Gióp. Ở dưới đất, Gióp không có ý niệm gì về lò lửa thử thách của mình nóng tới độ nào. Điều rất rõ ràng là chính Sa-tan, chứ không phải Đức Chúa Trời, đã gây sự đau khổ cho Gióp. Nhưng cũng rõ ràng là Đức Chúa Trời đã cho phép Sa-tan hủy hoại nhà cửa và tài sản, con cái, và sức khỏe của Gióp. Nếu Đức Chúa Trời cho phép Gióp phải đau khổ, thì có gì khác biệt nếu Đức Chúa Trời hay Sa-tan gây ra sự đau khổ đó? Làm thế nào Đức Chúa Trời có thể là Đấng công bình và thánh thiện khi Ngài để Sa-tan gây ra sự đau đớn lớn lao cho Gióp như vậy? Đây có phải là trường hợp đặc biệt chăng? Hay đây là cách thường Đức Chúa Trời đối với chúng ta ngày nay?

Trong Gióp 1:20, 21, Gióp trả lời thế nào?

Có thể có hai phản ứng đối với sự đau khổ. Chúng ta có thể trở nên cay đắng và giận hờn. Chúng ta có thể quay lưng lại một Đức Chúa Trời chúng ta tin là xa cách hay độc ác. Hay chúng ta có thể nắm lấy Ngài chặt hơn. Gióp đối phó với hoàn cảnh kinh khiếp của mình bằng cách ở trong sự hiện diện của Chúa và thờ phượng Ngài. Trong Gióp 1:20, 21, chúng ta thấy ba phần của sự thờ phượng có thể giúp khi bị đau khổ. Thứ nhất, Gióp chấp nhận sự bất lực của mình. Ông cũng nhìn nhận mình không có gì cả. Ông nói, “Tôi trần truồng lọt khỏi lòng mẹ, và tôi cũng sẽ trần truồng mà về” (câu 21). Thứ hai, Gióp công nhận Đức Chúa Trời vẫn hoàn toàn điều khiển: “Đức Giê-hô-va đã ban cho, và Đức Giê-hô-va lại cất đi” (câu 21). Thứ ba, Gióp lập lại niềm tin của mình nơi sự công bình của Đức Chúa Trời. “Đáng ngợi khen danh Đức Giê-hô-va!” (câu 21);

Phải trải qua sự thử thách? Hãy theo những bước mà Gióp dùng. Những bước này sẽ giúp bạn thế nào?

IV. GIỮ NIỀM HY VỌNG KHI GẶP SỰ KHÓ KHĂN (II Cô-rinh-tô 1:8, 9)

“Chúng ta đã bị đè nén quá chừng, quá sức mình, đến nỗi mắt lòng trông cậy giữ sự sống. Chúng tôi lại hình như đã nhận án xử tử, hầu cho chúng tôi không cậy mình, nhưng cậy Đức Chúa Trời là Đấng khiến kẻ chết sống lại” (II Cô-rinh-tô 1:8, 9).

Là sứ đồ được Đức Chúa Trời lựa chọn, Phao-lô gặp nhiều sự gian khổ hơn nhiều người. Nhưng, Phao-lô không bị đè nén. Trái lại, ông khôn lớn trong sự ca ngợi Đức Chúa Trời. Xin hãy đọc bản kê khai những sự gian khổ của ông trong II Cô-rinh-tô 11:23-29. Bây giờ xin đọc II Cô-rinh-tô 1:3-11.

Trong câu 4, Phao-lô giải nghĩa lý do để nhận được sự thương xót và an ủi từ Đức Chúa Trời: “Ngài yên ủi chúng tôi trong mọi sự khốn nạn, hầu cho nhận sự yên ủi mà Ngài đã yên ủi chúng tôi, thì chúng tôi cũng có thể yên ủi kẻ khác trong sự khốn nạn nào họ gặp!” Một người hầu việc Đức Chúa Trời có thể chịu nhiều đau khổ thế nào? Làm sao chúng ta nhận thức rằng Cơ Đốc nhân cũng có thể phải đau khổ?

Đức Chúa Trời muốn làm việc qua chúng ta để giúp những người bị đau khổ. Điều này có nghĩa là trước hết Ngài để chúng ta có kinh nghiệm về nhiều sự đau khổ. Sau đó chúng ta có những lời khuyến khích từ kinh nghiệm riêng của mình về sự thương xót và yên ủi của Đức Chúa Trời. Đây là nguyên tắc trong đời sống của Đức Chúa Giê-su (xin đọc Hê-bơ-rơ 4:15).

Những sự miêu tả rõ ràng của Phao-lô về các sự khổ cực không phải để chúng ta cảm thương cho ông. Chúng giúp chúng ta biết rằng Cha vẫn còn thương xót và yên ủi khi chúng ta đau khổ. Chúng ta có thể đau khổ quá nhiều đến nỗi chúng ta muốn bỏ cuộc hay chết đi cho rồi. Nhưng chúng ta không cần phải sợ hãi. Đây là vì Đức Chúa Trời muốn dạy chúng ta lệ thuộc vào Ngài. Chúng ta có thể tin cậy Ngài, vì Đức Chúa Trời của chúng ta là Đấng “khiến kẻ chết sống lại” (II Cô-rinh-tô 1:9).

Phao-lô tiếp tục rao giảng phúc âm. Ông biết Đức Chúa Trời cũng sẽ cứu ông trong tương lai. Ông vẫn đứng vững vì ba lý do được viết trong II Cô-rinh-tô 1:10, 11. Thứ nhất, Đức Chúa Trời đã giúp ông trong quá khứ, “Ngài đã cứu chúng tôi khỏi sự chết lớn dường ấy, và sẽ cứu chúng tôi” (câu 10). Thứ hai, đức tin vững vàng của Phao-lô nơi Đức Chúa Trời, “Chúng tôi còn mong Ngài sẽ cứu chúng tôi nữa” (câu 10). Thứ ba, lời cầu nguyện liên tục của các thánh đồ, “Chúng tôi nhờ nhiều người cầu nguyện mà được ơn, thì cũng nên dịp cho nhiều người vì cơ chúng tôi mà tạ ơn nữa” (câu 11).

Bạn học được gì từ Phao-lô để có thể giúp bạn không rơi vào sự tự thương mình trong cuộc đấu tranh của bạn?

V. LÒ LỬA HỰC (Ê-sai 43:1-7)

Trong tam cá nguyệt này, chúng ta đã học nhiều thí dụ về những thử thách mà Đức Chúa Trời dùng để làm chúng ta tinh khiết và giống như Đấng Christ. Nhưng có một số người coi những thí dụ này và cho rằng Đức Chúa Trời là một ông chủ độc ác và nghiêm khắc. Chắc vậy, vài người có thể nói, “Chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời muốn những điều tốt cho chúng ta. Nhưng những thí dụ này không bày tỏ sự quan tâm và tình thương. Thay vào đó, Đức Chúa Trời dường như một người áp bức. Ngài có một mục đích là gây nhiều khó khăn cho chúng ta. Và chúng ta không làm gì được cả.”

Thật ra là khi sống trong thế gian tội lỗi này, chúng ta sẽ hiểu rất ít về việc tại sao mọi sự xảy ra. Trên thiên đàng chúng ta sẽ hiểu nhiều hơn (I Cô-rinh-tô 4:5; 13:12). Nhưng bây giờ chúng ta sẽ phải sống với niềm tin rằng Đức Chúa Trời hiện hữu và quan tâm đến chúng ta, mặc dù nhiều khi có những điều làm chúng ta buồn. Tiên tri Ê-sai miêu tả điều này rất hay.

Xin đọc Ê-sai 43:1-7. Trong câu 2 và 3, Đức Chúa Trời phán dân sự Ngài sẽ trải qua nước và lửa. Đây là những biểu hiệu của những sự cực kỳ nguy hiểm. Có thể chúng nhắc nhở lại việc vượt qua Biển Đỏ và sông Giô-đan, cả hai lần đều đáng sợ. Nhưng đó là những lần đã dọn đường cho cuộc sống mới. Bạn có thể mong đợi Đức Chúa Trời phán Ngài sẽ bảo vệ dân sự Ngài khỏi những sự nguy hiểm này. Ngài cũng có thể phán Ngài sẽ hướng dẫn họ đi trên một con đường dễ dàng hơn. Nhưng giống như người Chấn trong Thi thiên 23, Đức Chúa Trời muốn phán rằng khi thời kỳ khó khăn đến, dân sự Đức Chúa Trời không cần phải nản chí vì Ngài ở với họ.

Hãy viết xuống những cách khác nhau mà Chúa hứa yên ủi dân sự Ngài trong thời kỳ có nước và lửa trong Ê-sai 43:1-7. Việc này dạy bạn điều gì về Đức Chúa Trời? Những lời hứa nào bạn có thể nhận là của mình?

Chúng ta có thể tóm lược những điều đã học về các sự thử thách của Đức Chúa Trời bằng ba cách. Thứ nhất, lò lửa hực của Chúa là để hủy diệt tội lỗi, chứ không phải hủy diệt chúng ta. Thứ hai, lò lửa hực để làm chúng ta tinh sạch, như khi chúng ta được tạo nên. Thứ ba, sự quan tâm của Chúa đối với chúng ta qua những sự thử thách này luôn luôn giống nhau và đầy đầy lòng nhân từ. Ngài sẽ không bao giờ bỏ chúng ta một mình, dù có chuyện gì xảy ra cho chúng ta.

Những câu sau đây dạy bạn điều gì về hành động và bản tính của Đức Chúa Trời: Thi thiên 103:13, 14; Ma-thi-ơ 28:20; I Cô-rinh-tô 10:13 và I Phi-e-rơ 1:7? Bạn kinh nghiệm những câu này thiết thực thế nào trong cuộc đời mình?

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc Ellen G. White, “The Test of Faith,” tr. 145-155, trong *Patriarch and Prophets; Praise Ye The Lord*,” tr. 315-319, trong *Testimonies for the Church*, quyển 5.

“Đức Chúa Trời luôn luôn thử thách dân sự Ngài trong lò hoạn nạn. Đó là trong sức nóng của lò lửa mà cái cặn [tội lỗi] được phân rẽ khỏi vàng ròng của bản tính Cơ Đốc nhân.

Đức Chúa Giê-su theo dõi sự thử nghiệm. Ngài biết những gì cần thiết để làm cho miếng kim loại quý giá được tinh sạch, để phản chiếu tình yêu của Ngài. Bằng những sự thử thách mà Đức Chúa Trời rèn luyện tôi tớ của Ngài. Ngài thấy một số người có quyền lực có thể được dùng để phát triển công việc Ngài. Ngài dẫn họ đến những sự thử thách. Sau đó Ngài đưa họ vào những địa vị để thử thách bản tính họ Ngài cho họ thấy những khuyết điểm của mình, và dạy họ hoàn toàn lệ thuộc vào Ngài. . . . Khi Ngài đã đạt được mục đích, nghĩa là họ được giáo dục và huấn luyện. Họ đã hoàn thành mục đích của Chúa với những ân tứ Ngài ban cho họ.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Patriarch and Prophets*, tr. 129, 130.

“Nếu Chúa kêu gọi chúng ta để chịu đau khổ qua những sự thử thách, chúng ta hãy chấp nhận thập tự giá và uống cạn chén đắng. Hãy nhớ rằng chính bàn tay Cha đang nâng chén lên môi chúng ta. Hãy tin cậy Đức Chúa Trời trong đêm tối cũng như ban ngày. Chúng ta có tin rằng Ngài sẽ ban mọi sự ích lợi cho chúng ta chẳng? . . . Ngay cả trong đêm tối tăm đau khổ, làm sao chúng ta không nâng lòng và tiếng ca để cảm tạ Chúa khi chúng ta nhớ đến tình thương được bày tỏ nơi Thập tự giá? – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 5, tr. 316.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Mời một người chia sẻ với lớp học sự thử thách đức tin của họ như Áp-ra-ham đã trải qua. Bạn học được gì từ kinh nghiệm của người này – sự thành công và thất bại của họ.
2. Hãy ôn lại 24 giờ cuối cùng của cuộc đời Đấng Christ. Ngài đã phải chịu những thử thách lớn lao nào? Ngài đã đau khổ thế nào? Những nguyên tắc nào chúng ta học được từ gương của Ngài và dùng cho mình khi bị thử thách?
3. Hãy thảo luận bài học tuần này về thế nào sự đau khổ của mình giúp chúng ta giúp người khác đang bị đau khổ. Điều này có thể đúng, nhưng có vài nan đề nào chúng ta gặp phải với tư tưởng này?
4. Ellen G. White viết, “Hãy tin cậy Đức Chúa Trời trong đêm tối cũng như giữa ban ngày.” Điều này nói dễ hơn làm. Làm thế nào chúng ta giúp nhau phát triển đức tin có thể giúp chúng ta làm điều này? Tại sao tin cậy Đức Chúa Trời trong lúc khó khăn là điều quan trọng?

Bài Học 6

CỐ GẮNG HẾT SỨC

CÂU GỐC: “Ấy cũng là vì đó mà tôi làm việc, nhờ sức Ngài giúp đỡ mà chiến đấu, là sức hành động cách có quyền trong tôi” (Cô-lô-se 1:29).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Sáng thế Ký32; Ma-thi-ơ 5:29; Giăng 16:5-15; Cô-lô-se 1:28, 29; I Phi-e-rơ 1:13.

MỘT ÔNG VÀ BÀ NGỒI BÊN NHAU TRONG MỘT CHƯƠNG TRÌNH MẠN ĐÀM. Cả hai đều có kinh nghiệm về sự sát hại con mình. Con trai của bà bị giết cách đây 20 năm. Nhưng sự giận dữ và cay đắng của bà vẫn còn nóng bỏng. Còn ông thì hoàn toàn khác hẳn. Con gái ông đã bị nhóm khủng bố sát hại vài năm trước đây. Ông nói về sự tha thứ những kẻ sát nhân và về việc Đức Chúa Trời đã thay đổi lòng ông. Mặc dù sự đau đớn sâu đậm tới đâu, ông là một thí dụ hay về việc Đức Chúa Trời có thể chữa lành những gì đen tối nhất trong đời chúng ta. Tại sao hai người có hai phản ứng rất khác nhau? Sự thay đổi thuộc linh xảy ra trong đời sống Cơ Đốc nhân thế nào? Sự thay đổi giúp chúng ta trưởng thành thế nào trong những thử thách mà không bỏ cuộc?

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG CỦA BÀI HỌC TUẦN NÀY: Ý muốn và ý chí của chúng ta làm gì trong cuộc chiến với bản ngã và tội lỗi? Làm thế nào chúng ta tránh được cạm bẫy không để cảm giác điều khiển những quyết định mình? Tại sao chúng ta phải từ chối không bỏ cuộc khi bị thử thách?

I. THẦN LỄ THẬT (Giăng 16:5-15)

Bạn có bao giờ cầu nguyện, “Lạy Chúa, xin giúp con trở nên người tốt!” nhưng không có gì thay đổi? Chúng ta có thể cầu xin để quyền phép của Đức Chúa Trời làm việc trong chúng ta, nhưng cuộc đời chúng ta dường như vẫn vậy. Tại sao thế? Chúng ta biết rằng Đức Chúa Trời có quyền phép vô hạn và Ngài sẵn sàng ban cho chúng ta nhưng không. Chúng ta thật sự muốn tận dụng tất cả những gì Ngài ban cho chúng ta. Nhưng cuộc sống của chúng ta dường như không có gì thay đổi tương xứng với những điều Chúa ban cho chúng ta.

Tại sao? Một lý do rất giản dị: Đức Thánh Linh có quyền lực vô hạn để thay đổi chúng ta. Nhưng những sự lựa chọn của chúng ta có thể hạn chế những gì Đức Chúa Trời có thể làm cho chúng ta.

Trong Giăng 16:5-15, Đức Chúa Giê-su gọi Đức Thánh Linh là “Thần Lễ Thật” (câu 13). Câu này nói lên ý gì về việc Đức Thánh Linh làm cho chúng ta?

Đức Thánh Linh có thể đem lại cho chúng ta lễ thật về tội lỗi của chúng ta. Nhưng Ngài không thể làm chúng ta ăn năn. Ngài có thể bày tỏ cho chúng ta lễ thật vĩ đại nhất về Đức Chúa Trời. Nhưng Ngài không thể ép chúng ta tin hay vâng theo. Nếu Đức Chúa Trời ép buộc chúng ta dù chỉ một chút thôi, chúng ta sẽ mất sự tự do của mình. Rồi Sa-tan có thể lên án Đức Chúa Trời là muốn ảnh hưởng tâm trí chúng ta. Điều này sẽ cho Sa-tan quyền để trách Đức Chúa Trời là gian lận trong cuộc chiến ác đấu tranh. Trong cuộc chiến đấu ở trên trời, Đức Chúa Cha đã không bắt buộc Sa-tan hay bất cứ thiên sứ nào phải tin rằng Ngài là Đấng Toàn thiện. Ngài không ép các thiên sứ phải ăn năn. Và trong vườn Ê-đen, Đức Chúa Trời phán rất rõ ràng về cây ở giữa vườn. Nhưng Ngài không ngăn cản Ê-va và A-đam dùng sự tự do để bất tuân lệnh Ngài. Ngài sẽ không làm gì khác hơn đối với chúng ta ngày nay. Vì thế, Đức Thánh Linh bày tỏ lễ thật về Đức Chúa Trời và tội lỗi. Sau đó Ngài phán, “Sau khi ta đã bày tỏ cho con biết, bây giờ con sẽ làm gì?”

Khi chúng ta ở trong lò thử thách cũng vậy. Đôi khi sự hoạn nạn xảy ra vì chúng ta không vâng lời Chúa hay ăn năn tội lỗi mình. Để Đức Chúa Cha can thiệp vào những trường hợp như vậy, chúng ta phải lựa chọn sự ăn năn và vâng lời. Bằng cách này, quyền lực của Đức Chúa Trời có thể giáng xuống và thay đổi chúng ta.

Mới đây, “Thần Lễ Thật” đã thay đổi bạn thế nào? Bạn đã lắng nghe tiếng Ngài thế nào? Bạn có những quyết định nào với sự tự do của mình?

II. SỰ CỐ GẮNG CỦA CHÚA VÀ NGƯỜI (Cô-lô-se 1:28, 29)

Bạn đã làm một hành vi lớn nhất nào? Việc này không giản dị như lăn ra khỏi giường vào buổi sáng. Nếu muốn làm một việc gì đáng giá ở đời này, chúng ta cần thời giờ và sự cố gắng. Đi theo Đấng Christ thì cũng như vậy.

Sứ đồ Phao-lô nói về sự Đức Chúa Trời hành động trong lòng ông trong Cô-lô-se 1:28, 29. Nhưng bằng những cách nào ông bày tỏ sự cố gắng của con người cũng cần thiết? Xin đọc Phục truyền 4:4; Lu-ca 13:24; I Cô-rinh-tô 9:25; Hê-bơ-rơ 12:4.

Cô-lô-se 1:29 nói lên một hình ảnh rất đẹp về sự Phao-lô hiểu mối tương giao với Đức Chúa Trời trong công việc này. Phao-lô nói ông đang chiến đấu – nhưng với quyền lực của Chúa.

Chữ “làm việc” nghĩa là phải “mệt nhọc,” “làm việc cho tới khi rất mệt mỏi.” Chữ này được dùng cho các thể thao gia khi họ tập luyện. Chữ “chiến đấu” trong vài ngôn ngữ có nghĩa là “phải đau khổ.” Vậy chúng ta có chữ vẽ lên hình ảnh của một thể thao gia tập luyện cực khổ để thắng. Nhưng rồi Phao-lô thêm vào một tư tưởng. Phao-lô không làm việc với những gì ông có nhưng với những gì Chúa ban cho ông. Vậy chúng ta biết về sự phục vụ của ông. Đây là một chức vụ được thực hiện với sự làm việc cực nhọc và kỷ luật nhưng được thực hiện với quyền lực của Đức Chúa Trời. Mối tương giao hành động cũng một cách khi chúng ta cố phát triển bản tính Đấng Christ trong chúng ta.

Chúng ta cần nhớ rằng mình đang sống trong một thế giới mà chúng ta muốn càng ngày càng nhiều với sự cố gắng càng ít càng tốt. Tư tưởng này cũng xâm nhập vào Cơ Đốc giáo nữa. Một số giảng sư hứa rằng Đức Thánh Linh sẽ giáng ngự trên các tín nhân với quyền lực tuyệt vời và làm những việc tuyệt vời. Nhưng đây có thể là một nửa lẽ thật nguy hiểm. Tin tưởng điều này có thể khiến người ta nghĩ rằng chúng ta chỉ cần chờ đợi quyền phép Đức Chúa Trời trong khi mình không làm gì cả!

Bạn có kinh nghiệm riêng của mình về sự làm việc cực nhọc mà Phao-lô nói chăng? Có điều gì Đức Chúa Trời đặt trong lòng bạn mà bạn đang phải tranh đấu? Bạn có thể học thế nào để đấu phục ý muốn của Đức Chúa Trời?

III. Ý CHÍ ĐƯỢC RÈN LUYỆN (I Phi-e-rơ 1:13)

Một trong những kẻ thù lớn nhất của ý chí chúng ta là cảm xúc riêng của mình. Chúng ta bị ảnh hưởng và cảm dỗ bởi những hình ảnh và âm nhạc. Điều này khiến chúng ta có những cảm giác như giận dữ, sợ hãi hay tham lam. Chúng ta thường nghĩ những điều như “Tối nay tôi muốn ăn gì?” “Hôm nay tôi muốn làm gì?” Tôi có cảm thấy vui khi mua thứ này không?” Cảm xúc đã ảnh hưởng mạnh tới sự quyết định của chúng ta. Cảm xúc thường thường là không xấu. Nhưng tôi cảm thấy thế nào về một điều gì chưa chắc điều đó đúng hay tốt nhất. Cảm giác có thể lừa gạt chúng ta (“lòng người xấu xa hơn muôn vật” (Giê-rê-mi 17:9). Lòng người có thể tạo ra hình ảnh giả tạo của cuộc sống thật. Lòng chúng ta có thể khiến chúng ta quyết định sai. Sau đó nó có thể sắp đặt để đưa chúng ta vào lò hoạn nạn do chính mình tạo ra.

Bạn có tìm được những thí dụ nào trong Kinh Thánh mà người ta lựa chọn dựa vào cảm xúc hơn là vào Lời Đức Chúa Trời? Những hậu quả của sự lựa chọn đó là gì? (Xin đọc Sáng thế Ký 3:6; II Sa-mu-ên 11:3, 4; Ga-la-ti 2:11, 12).

Phi-e-rơ lo lắng về điều gì trong I Phi-e-rơ 1:13? Ông thật sự muốn đọc giả làm gì?

Phi-e-rơ hiểu rằng trí óc là cái bánh lái điều khiển thân thể. Cất đi sự điều khiển của trí óc, chúng ta sẽ bị điều khiển bởi cảm xúc. Hãy tưởng tượng đang đi trên con đường hẹp để tới nhà Người Chấn chiến (nhà Đức Chúa Trời). Dọc đường có nhiều ngã ba dẫn đi những lối khác nhau. Vài ngã này dẫn đến những nơi chúng ta không muốn tới. Những ngã khác rất hấp dẫn đối với cảm xúc, tình cảm, và ước vọng của chúng ta. Nhưng nếu theo những con đường này, chúng ta sẽ đi sai đường. Và nếu chúng ta đi vào con đường đó có thể rất khó ra khỏi.

Bạn đang có những quyết định quan trọng nào? Hãy tự hỏi cách thành thật, “Làm sao tôi biết mình đang lựa chọn vì cảm xúc, tình cảm, ước vọng thay vì tin cậy nơi Lời Đức Chúa Trời?”

IV. SỰ THAY ĐỔI NHIỀU TRONG CÁCH SỐNG (Ma-thi-ơ 5:29)

“Vậy nếu con mắt bên hữu xui cho người phạm tội, thì hãy móc mà quăng nó cho xa người đi; vì thà chịu một phần thân thể người phải hư, còn hơn là cả thân thể bị ném vào địa ngục” (Ma-thi-ơ 5:29).

Hãy nghĩ về lời của Đức Chúa Giê-su trên đây. Điều này có đòi hỏi sự thay đổi lớn trong cách sống của bạn chăng? Nếu có, tại sao?

Sự thay đổi lớn trong đời sống Cơ Đốc nhân là cần thiết. Đây không phải vì Đức Chúa Trời làm cho đời sống Cơ Đốc nhân khó khăn, nhưng vì chúng ta và văn hóa của chúng ta đã đưa chúng ta đi xa chương trình của Đức Chúa Trời. Người ta thường tỉnh giấc và tự hỏi, “Làm sao tôi có thể đi quá xa Đức Chúa Trời?” Câu trả lời luôn luôn là: chỉ mỗi lần một bước thôi.

Trong Ma-thi-ơ 5:29, 30, Đức Chúa Giê-su nói về tội tình dục. Nhưng cùng những nguyên tắc cũng áp dụng cho những tội khác nữa. Thật ra, các nguyên tắc có thể chỉ về bức tranh rộng lớn hơn của sự lớn khôn của chúng ta trong Đấng Christ.

Có điểm quan trọng nào Đức Chúa Giê-su dạy chúng ta với những lời đó? Chúng ta có thật sự được dạy để tự cắt mình không?

Đức Chúa Giê-su không đòi hỏi chúng ta làm hại thân thể mình. Không, không phải vậy! Đúng ra, Ngài đòi hỏi chúng ta phải điều khiển trí óc và thân thể chúng ta, mặc dù phải trả giá bao nhiêu. Hãy chú ý câu này không nói chúng ta nên cầu xin Đức Chúa Trời hãy mau chóng cắt đi những sự cám dỗ trong đời sống chúng ta. Nhiều khi Chúa có thể làm điều này cho chúng ta vì lòng thương xót. Nhưng thường thường Ngài kêu gọi chúng ta làm những sự thay đổi lớn để làm điều chúng ta không muốn làm. Thật là một sự thử thách lớn! Chúng ta càng làm những quyết định đúng, thì chúng ta càng trở nên mạnh mẽ hơn. Sau đó quyền lực của sự cám dỗ càng trở nên yếu hơn trong đời sống chúng ta.

Đôi khi Đức Chúa Trời dùng những sự thử thách để kêu gọi sự chú ý của chúng ta khi có nhiều điều xảy ra chung quanh chúng ta. Chính là khi bị thử thách chúng ta mới ý thức rằng mình đã quá xa cách Đức Chúa Trời. Sự thử thách có thể là cách Đức Chúa Trời kêu gọi chúng ta làm sự thay đổi lớn trong đời sống mình bằng cách trở lại với chương trình của Thiên Phụ dành cho chúng ta.

V. CẦN TRUNG TÍN KHI BỊ THỬ THÁCH (Sáng thế Ký 32)

Xin đọc chuyện Gia-cốp vật lộn với Đức Chúa Trời (Sáng thế Ký 32). Câu chuyện này nói gì với chúng ta về sự trung tín, ngay cả trong thời kỳ khó khăn? (Hãy nhớ toàn thể hoàn cảnh của Gia-cốp trước khi bạn trả lời).

Chúng ta có thể biết điều gì là đúng và dùng ý chí mình để làm điều phải. Nhưng khi chúng ta bị áp lực, có thể rất khó để giữ lòng trung tín với Đức Chúa Trời và những lời hứa của Ngài. Đó là vì chúng ta yếu đuối và sợ hãi. Vậy, một trong những sức mạnh của Cơ Đốc nhân là giữ lòng trung tín trong thời kỳ khó khăn. Đó là khả năng để tiến tới mặc dù bạn muốn bỏ cuộc. Một trong những gương lớn nhất trong Kinh Thánh là Gia-cốp. Nhiều năm trước đó, Gia-cốp đã lừa gạt anh mình là Ê-sau và cha mình là Y-sác để dành quyền trưởng nam (Sáng thế Ký 27). Từ đó, Gia-cốp đã chạy trốn vì sợ Ê-sau giết. Gia-cốp đã được ban cho những lời hứa quý báu về sự hướng dẫn và ơn phước của Đức Chúa Trời trong giấc mộng về chiếc thang bắc tới trời (Sáng thế Ký 28). Nhưng ông vẫn còn sợ. Gia-cốp rất muốn tin rằng Đức Chúa Trời chấp nhận ông. Gia-cốp muốn biết rằng những lời hứa ban cho ông nhiều năm trước vẫn còn hiệu lực. Khi Gia-cốp vật lộn với Người đó (Đức Chúa Giê-su), xương hông của ông bị trật. Sau đó, Gia-cốp không thể tiếp tục vật lộn được vì bị đau quá. Lúc đó Gia-cốp quyết định phải nắm chặt. Gia-cốp nắm chặt lấy Đức Chúa Giê-su trong sự đau đớn cho tới khi ông nhận được lời hứa ơn phước của Đức Chúa Trời. Đức Chúa Giê-su phán với ông, “Trời đã rạng đông rồi; thôi, để cho ta đi” (Sáng thế Ký 32:26).

Gia-cốp được ơn phước vì ông đã nắm chặt lấy Chúa trong sự đau khổ. Đối với chúng ta cũng vậy. Đức Chúa Trời có thể cũng làm trật “xương hông” chúng ta và sau đó kêu chúng ta nắm chặt lấy Ngài trong sự đau khổ. Thật ra, Đức Chúa Trời để sự đau đớn từ những vết thẹo tiếp tục; vì Gia-cốp vẫn còn đi giẹo cẳng khi gặp anh mình. Người ta có thể nghĩ sự giẹo cẳng này là một sự yếu đuối. Nhưng đối với Gia-cốp đó là thí dụ của sức mạnh ông.

Bạn có thể có những sự lựa chọn hữu ích nào (tình bằng hữu, lối sống, sách đọc, thói quen về sức khỏe, đời sống thuộc linh) để giúp bạn giữ lòng trung tín với Chúa trong lúc bị nản chí và cám dỗ?

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc Ellen G. White, “The Night of Wrestling,” tr. 195-203, trong *Patriarch and Prophets*; “Consecration,” tr. 43-48, trong *Steps to Christ*.

“Ý chí là một phần quan trọng của bản tính chúng ta. Khi A-đam sa ngã tại Vườn Ê-đen, ông đã nhượng bộ cho quyền lực của Sa-tan. Từ đó, Sa-tan đã hành động trong chúng ta để làm theo ý của nó. Thật rủi thay, nó đã gây ra sự đau khổ và hủy hoại hoàn toàn.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 5, tr. 515.

Để nhận được sự giúp đỡ của Đức Chúa Trời, con người phải ý thức sự yếu đuối của mình. Họ phải dùng trí óc để làm sự thay đổi lớn trong đời sống mình. Họ phải cầu nguyện và làm việc siêng năng. Phải từ bỏ những thói quen và phong tục xấu xa. Phải cương quyết để cố gắng sửa chữa những sự sai lầm này và phải theo nguyên tắc đúng để được chiến thắng. Nhiều người không bao giờ đạt được địa vị họ có thể có. Đó là vì họ chờ đợi Đức Chúa Trời làm việc cho họ. Thay vào đó, Đức Chúa Trời đã ban cho họ quyền lực để tự làm lấy. Tất cả những ai đủ điều kiện để làm những việc hữu ích phải trải qua sự rèn luyện nghiêm khắc nhất về tinh thần và bản tính để sống cuộc đời thánh thiện. Đức Chúa Trời sẽ giúp họ bằng cách hiệp một quyền lực của Ngài với sự cố gắng của con người.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Patriarch and Prophets*, tr. 248.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Bạn nghĩ chúng ta nên đánh giá thế nào về việc ý chí của chúng ta bị đặt ở dưới sự điều khiển của Sa-tan lúc A-đam sa ngã? Suy gẫm về bản tính của Đức Chúa Giê-su, chúng ta biết ơn Chúa nhiều hơn thế nào khi chúng ta đã sa ngã thật sâu và ân điển của Ngài thật lớn lao đối với chúng ta?
2. Xin đọc câu chuyện Đức Chúa Giê-su ở trong vườn Ghết-sê-ma-nê trong Ma-thi-ơ 26:36-43. Cảm xúc và ước vọng của Đức Chúa Giê-su là gì về việc làm theo ý Đức Chúa Trời? Chúng ta có thể học được gì về gương này?
3. Hãy nói về những sự khác nhau trong văn hóa của bạn có thể phá vỡ sự tự vệ của chúng ta và làm chúng ta yếu đuối để chống cự sự tấn công của Sa-tan. Chúng ta có thể làm gì để giúp thuộc viên hội thánh biết những sự nguy hiểm này? Làm thế nào chúng ta cũng có thể giúp những người cảm thấy cần được giúp đỡ?
4. Bạn có biết một thuộc viên ít hoạt động trong hội thánh có thể sẵn sàng để bỏ cuộc hay đã bỏ cuộc? Lớp bạn có thể làm gì để khuyến khích người này không bỏ Đức Chúa Giê-su? Có những điều hữu ích nào bạn có thể làm gì để giúp người này?

Bài Học 7

SỰ TRÔNG CẬY KHÔNG THỂ BỊ HỦY DIỆT

CÂU GỐC: “Sự trông cậy không làm cho hổ thẹn, vì sự yêu thương của Đức Chúa Trời rải khắp trong lòng chúng ta bởi Đức Thánh Linh đã được ban cho chúng ta” (Rô-ma 5:5).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Ê-sai 41:8-14; Giê-rê-mi 29:1-10; Ha-ba-cúc 1:1-4; Hê-bơ-rơ 12:1-13.

KHI CHÚNG TA GẶP NHỮNG NGƯỜI VUI VẺ TƯƠI CƯỜI TRONG HỘI THÁNH, thật dễ dàng để nói và hát về sự trông cậy. Nhưng khi chúng ta bị hoạn nạn, sự trông cậy không phải luôn luôn dễ dàng. Khi chúng ta bị rắc rối, chúng ta thường nghi vấn tất cả và sự khôn ngoan của Đức Chúa Trời.

C. S. Lewis viết trong một quyển sách về một con sư tử tưởng tượng. Có người muốn gặp con sư tử này. Ông ta hỏi con sư tử đó có hiền không. Ông ta được biết con sư tử đó không hiền, “nhưng nó là con sư tử tốt.”

Chúng ta không luôn luôn hiểu Đức Chúa Trời, nhưng Ngài thường làm những điều bất thường. Nhưng điều đó không có nghĩa là Đức Chúa Trời chống lại chúng ta. Điều này chỉ có nghĩa là chúng ta không có toàn thể bức tranh. Chúng ta vật lộn với tư tưởng rằng nếu chúng ta có sự bình an, tự tin và sự trông cậy, Đức Chúa Trời phải làm những điều chúng ta mong đợi nơi Ngài. Chúng ta nghĩ rằng Ngài cần phải “hiền”. Nếu chúng ta tin như vậy, chúng ta tự đặt mình vào sự thất vọng.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG TRONG BÀI HỌC TUẦN NÀY: Sự hiểu biết của chúng ta về bản tính của Đức Chúa Trời giúp chúng ta thế nào để giữ sự trông cậy khi bị thử thách?

BỨC TRANH LỚN (Ha-ba-cúc 2:2, 3)

Khi chúng ta bị đau đớn, thật dễ để nghĩ rằng điều xảy ra cho chúng ta rất quan trọng đối với chúng ta. Nhưng có một bức tranh lớn hơn là chỉ có “tôi” (xin đọc Khải huyền 12:7; Rô-ma 8:22).

Ha-ba-cúc than phiền điều gì trong Ha-ba-cúc 1:1-4?

Bạn có thể mong Đức Chúa Trời sẽ nói, “Đó thật là kinh khủng, Ha-ba-cúc. Để Ta đến và mau chóng giúp con.” Nhưng câu trả lời của Chúa rất khác. Ngài phán cùng Ha-ba-cúc rằng mọi việc sẽ còn tệ hơn. Hãy đọc điều này trong Ha-ba-cúc 1:5-11. Y-sơ-ra-ên đã bị A-si-ri bắt làm phu tù. Nhưng Chúa phán sự việc tệ hơn sắp tới. Bây giờ người Ba-by-lôn sẽ bắt những người Do Thái dẫn đi. Ha-ba-cúc lại cầu xin cùng Đức Chúa Trời trong câu 12-17. Sau đó ông chờ đợi lời phán của Đức Chúa Trời.

Trong Ha-ba-cúc 2:2, 3, Đức Chúa Trời hứa sẽ hủy diệt Ba-by-lôn đem lại hy vọng thế nào?

Ha-ba-cúc 2 là lời hứa của Đức Chúa Trời rằng sau này Ba-by-lôn sẽ bị hủy diệt. Hê-bơ-rơ 10:37 trích Ha-ba-cúc 2:3, nói đến lời hứa về Đấng Mê-si sẽ đến trong tương lai. Lời hứa rằng Ba-by-lôn sẽ bị hủy diệt là chắc chắn. Cũng vậy, lời hứa “Ba-by-lôn Lớn” sẽ bị hủy diệt thì cũng chắc chắn (Khải huyền 18:2).

Ha-ba-cúc bị kẹt giữa môi trường tội lỗi và lời hứa của Chúa là những điều tệ hơn sắp đến. Nhưng chúng ta cũng cảm thấy mình như vậy trong lịch sử cứu rỗi. Những sự gian ác ở chung quanh chúng ta, nhưng Kinh Thánh nói trước những sự xấu xa hơn sắp tới. Chìa khóa về sự cứu rỗi trong Ha-ba-cúc là Đức Chúa Trời giúp ông hiểu bức tranh toàn diện. Vì vậy, trong chương 3, Ha-ba-cúc có bài ca tụng tuyệt vời vì những điều Đức Chúa Trời sẽ làm trong tương lai.

Ha-ba-cúc liệt kê những lý do gì để trông cậy trong Ha-ba-cúc 3:16-19? Dân sự Đức Chúa Trời có sự trông cậy gì khi chúng ta chờ đợi lời tiên tri cuối cùng được ứng nghiệm? Làm sao bạn có thể lấy sự trông cậy này làm của riêng mình?**II. CHA CỦA CHÚNG TA LÀ AI? (Gióp 42:1-6)**

Oswald Chambers, một văn sĩ Cơ Đốc, viết, “Bạn có hỏi Đức Chúa Trời là Ngài sắp làm gì? Ngài sẽ không bao giờ nói cho bạn biết. Đức Chúa Trời không nói cho bạn biết Ngài sẽ làm gì. Ngài bày tỏ cho bạn biết Ngài là ai.” – Phỏng trích My Utmost for His Highest (Uhrichville, Ohio: Barbour & Company, Inc., 1963), 2 Tháng 1. Chambers muốn nói gì trong tư tưởng này?

Quyển sách Gióp bắt đầu với những điều xảy ra và mất mát lớn cho Gióp. Ông mất tất cả, trừ sự sống và bà vợ. Bà đề nghị, “Hãy phỉ báng Đức Chúa Trời, và chết đi!” (Gióp 2:9). Về sau trong sách viết về sự thảo luận giữa những người bạn của Gióp để giải nghĩa tại sao những việc xấu lại xảy ra cho ông. Trong những cuộc thảo luận này, Đức Chúa Trời giữ im lặng. Sau đó bỗng nhiên trong Gióp 38, Đức Chúa Trời xuất hiện và phán, “Kẻ này là ai dám dùng các lời không tri thức, mà làm cho mờ ám các mưu định ta?” (câu 2). Rồi Đức Chúa Trời liên tục hỏi Gióp 60 câu hỏi. Hãy mở Kinh Thánh và đọc Gióp đoạn 38 và 39.

Sau câu hỏi cuối cùng, Gióp bèn thưa cùng Đức Giê-hô-va rằng, “Tôi vốn là vật không ra gì, sẽ đáp chi với Chúa? Tôi đặt tay lên che miệng tôi? Tôi đã nói một lần, song sẽ chẳng còn đáp lại; Phải, tôi đã nói hai lần, nhưng không nói thêm gì nữa” (Gióp 39:36-38). Nhưng Đức Chúa Trời chưa hỏi xong. Sau đó Ngài lại bắt đầu hỏi một loạt những câu hỏi “lớn”.

Hãy đọc câu trả lời cuối cùng của Gióp trong Gióp 42:1-6. Đức Chúa Trời cố gắng phán gì với Gióp? Và điều này ảnh hưởng Gióp thế nào?

Đức Chúa Trời không bao giờ trả lời những câu hỏi “tại sao” của các bạn Gióp. Nhưng Ngài đã vẽ một bức tranh về sự vĩ đại vô hạn của Ngài được bày tỏ qua công việc sáng tạo tuyệt vời. Sau đó, chắc chắn là Gióp không cần câu trả lời. Gióp rất cảm động về sự vĩ đại và quyền phép của Đức Chúa Trời.

Câu chuyện này bày tỏ một trò lấp hình thú vị. Niềm hy vọng và khuyến khích có thể đến từ sự hiểu biết là chúng ta biết rất ít. Chúng ta muốn tìm sự an ủi bởi biết mọi sự, và chúng ta trở nên nản chí khi mình không thể biết. Nhưng đôi khi Đức Chúa Trời bày tỏ sự thiếu kiến thức của chúng ta để hiểu rằng hy vọng của con người chỉ có thể tìm được sự an toàn nơi một Đức Chúa Trời vĩ đại hơn chúng ta.

Bây giờ có những điều nào bạn không thể hiểu? Nếu vậy, hãy tập trung vào bản tính của Đức Chúa Trời. Làm điều này cho bạn hy vọng thế nào để trải qua những điều mà chúng ta không thể hiểu?

III. SỰ HIỆN DIỆN CỦA CHA CHÚNG TA (Ê-sai 41:13)

“Vì ta, là Giê-hô-va Đức Chúa Trời người, sẽ nắm tay hữu người, và phán cùng người rằng: Đừng sợ, ta sẽ giúp đỡ người” (Ê-sai 41:13).

Có người nói, “Khi Đức Chúa Trời dường như ở xa lắm, ai là người đã rời đi xa?” Khi sự rắc rối xảy ra, chúng ta nghĩ rằng Đức Chúa Trời đã lìa bỏ chúng ta. Sự thật là Ngài không đi đâu cả. Sự hiện diện của Đức Chúa Trời dường như rất xa đối với những người Do Thái làm phu tù ở Ba-by-lôn. Nhưng, qua Ê-sai Đức Chúa Trời hứa rằng họ sẽ được giải phóng. Người Do Thái thật sự không trở về Giê-ru-sa-lem cho tới nhiều năm sau. Nhưng, Đức Chúa Trời muốn dân sự Ngài biết rằng Ngài đã không rời xa họ. Ngài cũng muốn nói cho họ biết có nhiều lý do để hy vọng.

Ê-sai 41:8-14 nói lên những lý do nào để đem lại niềm hy vọng cho những người đang nóng lòng chờ đợi để được về trời? Lời hứa này giúp chúng ta thế nào khi chúng ta đang chờ đợi sự lưu đầy trên đất chấm dứt?

Một trong những hình ảnh rục rờ trong những câu này được viết trong câu 13. Đấng Thống trị (Đức Chúa Trời) vũ trụ phán rằng dân sự Ngài không cần phải sợ hãi. Đó là vì Ngài là Đấng “nắm tay hữu người”. Người ta thường nghĩ rằng Đức Chúa Trời điều khiển các biến cố trên đất từ chiếc ngai xa vời. Nhưng bức tranh này rất khác khi chúng ta hiểu rằng Đức Chúa Trời rất gần đến nỗi Ngài nắm tay dân sự yêu dấu của Ngài.

Khi quá bận rộn, chúng ta không nhớ rằng Đức Chúa Trời rất gần gũi chúng ta. Nhưng khi chúng ta nhớ rằng Ngài là Em-ma-nu-ên (“Đức Chúa Trời ở cùng chúng ta”), thật là cả một sự khác biệt. Khi Chúa hiện diện với chúng ta, thì những mục đích, những lời hứa và quyền phép biến đổi của Ngài cũng ở với chúng ta nữa.

Trong những ngày tới đây, hãy làm một thí nghiệm. Hãy tự nhắc nhở rằng Đức Chúa Trời của vũ trụ rất gần gũi với bạn để nắm tay bạn và hứa sẽ giúp đỡ bạn. Hãy ghi chép lại điều này đã thay đổi đời sống bạn thế nào. Hãy chuẩn bị để thảo luận kinh nghiệm này của bạn trong lớp học Sa-bát.

IV. CHƯƠNG TRÌNH CỦA CHA CHO CHÚNG TA (Giê-rê-mi 29:1-10)

Ai cũng tìm kiếm hy vọng. Nhưng chúng ta tìm hy vọng ở đâu? Đối với một số người, họ tìm thấy hy vọng ở nụ cười của một người bạn. Đối với những người khác, hy vọng đến từ sự thành công về tài chánh hay gia đình hạnh phúc. Bạn thường tìm kiếm hy vọng và sự can đảm ở đâu?

Trong sách Giê-rê-mi, tiên tri viết cho những người đã mất niềm hy vọng trong cuộc sống lưu đầy trên đất. “Chúng tôi đương ngồi trên mé sông Ba-by-lôn, bèn nhớ lại Si-ôn, và khóc” (Thi thiên 137:1). Lòng dân sự tan nát, nhưng Giê-rê-mi kể ra những lý do tại sao họ không nên mất hy vọng.

Giê-rê-mi 29:1-10 nói lên những lý do nào để hy vọng?

Trong những câu này, ba lý do quan trọng cho niềm hy vọng được nói tới. Trước hết, Đức Chúa Trời phán dân sự Ngài không nên mất hy vọng. Vì hoàn cảnh của họ không phải là kết quả của một tai nạn hay điều ác. Vì chính Đức Chúa Trời phán cùng những kẻ mà “Ta đã khiến bị bắt làm phu tù từ Giê-ru-sa-lem qua Ba-by-lôn” (câu 4). Tội ác dường như hiện diện khắp nơi, nhưng Giu-đa chẳng hề bao giờ rời bàn tay Chúa. Thứ hai, Đức Chúa Trời phán dân sự Ngài không nên mất hy vọng, vì Ngài có thể làm việc với họ trong sự gian khổ của họ. “Hãy tìm sự bình an cho thành mà ta đã khiến các người bị đầy đến làm phu tù, hãy vì nó cầu nguyện Đức Giê-hô-va; vì sự bình an các người nhờ sự bình an của nó” (câu 7). Thứ ba, Đức Chúa Trời phán cùng dân sự Ngài chẳng nên mất hy vọng, vì Ngài sẽ chấm dứt sự làm nô lệ của họ ở Ba-by-lôn vào thời kỳ đã định. “Đức Giê-hô-va phán như vậy: Khi bảy mươi năm sẽ mãn cho Ba-by-lôn, ta sẽ thăm viếng các người, sẽ làm trọn lời tốt lành cho các người, khiến các người trở về đất này” (câu 10). Đức Chúa Trời giải nghĩa Ngài đã lo cho dân Y-sơ-ra-ên trong quá khứ, thì cũng lo cho họ trong hiện tại và tương lai. Sau đó Ngài bày tỏ sự chăm sóc yêu thương cho dân sự Ngài (câu 11-14).

Xin đọc câu 11-14 và hãy để tên bạn sau chữ người như Đức Chúa Trời đã ban lời hứa này cho cá nhân bạn. Hãy dùng những lời hứa này cho chính bạn trong sự tranh đấu hiện tại của bạn.

V. SỰ SỬA PHẠT CỦA CHA CHÚNG TA (Hê-bơ-rơ 12:5-13)

Chúng ta nhận được sứ điệp nào trong Hê-bơ-rơ 12:5-13? Sứ điệp này thích hợp thế nào với những điều chúng ta học trong ba tháng này?

Trong Hê-bơ-rơ 12:5-13, Phao-lô miêu tả những sự thử thách và sửa phạt. Trong bản dịch NIV, chữ *sửa phạt* được dùng gần mười lần. Trong thế giới Hy Lạp, chữ này là tiếng căn bản cho chữ “sự giáo dục”. Vì vậy “sửa phạt” có nghĩa là Đức Chúa Trời dạy dỗ chúng ta trong trường đức tin. Đây là sự giáo dục mà tác giả vừa miêu tả trong Hê-bơ-rơ 11.

Trong cả đoạn Hê-bơ-rơ 11, Phao-lô muốn vẽ những bức tranh về người nam và người nữ của đức tin. Đức tin giúp họ tiến tới khi phải đối diện mọi sự bối rối. Trong đoạn 12, Phao-lô xây về phía chúng ta là độc giả. Ông nói vì lẽ có nhiều người đã thành công dù gặp rất nhiều khó khăn, thì chúng ta cũng có thể chạy và hoàn thành đời sống đức tin. Bí quyết là chúng ta hãy chăm nhìn Đức Chúa Giê-su (câu 2) trong lúc gặp khó khăn (câu 3). Đọc đoạn 12 giúp chúng ta hiểu được sự gian khổ. Nếu không đọc, thì sự hiểu biết của chúng ta về sự gian khổ sẽ không rõ ràng. Đoạn Kinh Thánh này giúp chúng ta sửa lại sự hiểu lầm về đau khổ đến từ văn hóa chúng ta. Bấy giờ chúng ta có thể hiểu rõ ràng. Và chúng ta có thể đối phó hay hơn với những sự thử thách. Xin đọc Hê-bơ-rơ 12:1-13 và dùng câu 5-13 để trả lời những câu hỏi sau đây:

Ai sửa phạt?

Chúng ta phải đối phó với sự sửa phạt thế nào?

Mục đích của sự sửa phạt là gì?

Xin kể những lý do để có hy vọng trong Hê-bơ-rơ 12:1-13? Bạn có kinh nghiệm thế nào về hy vọng này trong đời sống thuộc linh của bạn?

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc Ellen G. White, “The School of the Hereafter,” tr. 301-309, trong *Education*; “Help in Daily Living,” tr. 470, 471, trong *The Ministry of Healing*.

“Mọi người ai cũng có kinh nghiệm về sự thất vọng, chán nản và khổ đau. Thật khó để tin rằng Đức Chúa Trời vẫn còn là người cha nhân từ của các con cái Ngài trên đất. Thật ra khi những sự rắc rối làm tổn thương tâm hồn, thì người ta muốn chết hơn là sống. Lúc đó nhiều người mất đức tin nơi Đức Chúa Trời và nghi ngờ. Nếu đôi khi chúng ta nhìn với sự hiểu biết thiêng liêng ý nghĩa sự hướng dẫn của Đức Chúa Trời, thì chúng ta sẽ thấy các thiên sứ cố gắng cứu chúng ta khỏi chính mình. Các thiên sứ làm việc cực khổ để đặt chân chúng ta trên nền tảng vững chắc hơn những ngọn đồi vịnh cửa. Lúc đó, đức tin mới sẽ nảy sinh mầm sống.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Prophets and Kings*, tr. 162.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Ellen G. White nói rằng “tất cả” chúng ta sẽ kinh nghiệm những thời kỳ “thất vọng, chán nản, và đau khổ.” Chúng ta để ý đến người khác nhiều thế nào khi mình phải trải qua thời kỳ như vậy? Làm thế nào chúng ta có thể học làm những tội lỗi của hy vọng cho nhau khi chúng ta kinh nghiệm những sự thất vọng đắng cay?
2. Hãy ôn lại câu trả lời cho câu hỏi cuối cùng của ngày thứ Ba. Có sự khác biệt nào trong đời sống của bạn khi bạn tiếp tục gần gũi Đức Chúa Trời?
3. Gióp 38–41 nói gì về Đức Chúa Trời? Bạn đã học được điều gì đem lại cho bạn hy vọng và sự khuyến khích? Ngày Sa-bát thích hợp thế nào với sự hiểu biết này? Sự hiểu biết này giúp chúng ta thế nào để nhớ đến bản tính Đức Chúa Trời?
4. Niềm hy vọng đem lại sự thay đổi tích cực đến từ trời. Điều này có nghĩa là chúng ta có thể cầu nguyện để hy vọng được đem tới cho đời người khác. Hãy cầu nguyện để tia hy vọng nhỏ nhoi của người khác được tươi mới và mạnh mẽ hơn. Hơn thế nữa, bạn có thể làm gì cho những người đang chiến đấu cách tuyệt vọng để được hy vọng?
5. Nếu có ai sẵn sàng, hãy yêu cầu người đó nhớ lại và chia sẻ lúc bị thử thách khiến họ mất hy vọng và đức tin. Điều gì khiến người đó tốt hơn? Chúng ta có thể chia sẻ gì với nhau để có thể giúp chúng ta khi có sự nghi ngờ và tuyệt vọng?

Bài Học 8

THẤY ĐẲNG KHÔNG THẤY ĐƯỢC

CÂU GỐC: “Bởi đức tin, người lìa xứ Ê-díp-tô không sợ vua giặc; vì người đứng vững như thấy Đấng không thấy được” (Ê-bơ-rơ 11:27).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Ê-sai 40:27-31; Giảng 14:1-14; Rô-ma 8:28-39; Ê-phê-sô 1:18-23.

MIÊU TẢ ĐỨC TIN TRONG SÁCH Ê-BƠ-RƠ thì rất khó. “Đức tin là sự biết chắc vững vàng của những điều mình đương trông mong, là bằng cố của những điều mình chẳng xem thấy” (Ê-bơ-rơ 11:1). Làm sao chúng ta biết chắc về điều mình không thấy? Nhưng, đây đúng là điều Mô-i-se đã bày tỏ như trong câu gốc, “Người đứng vững như thấy Đấng không thấy được” (câu 27). Đây là một điều khó hiểu vì chúng ta cũng được kêu gọi để thấy “Đấng (Đức Chúa Trời) không thấy được.” Chúng ta được kêu gọi làm điều này không phải chỉ lúc thuận tiện, nhưng cả những lúc bất tiện nữa. Để làm điều này chúng ta cần đức tin mạnh hơn. Đây là đức tin Cơ Đốc nhân phải được uốn nắn bởi lẽ thật về Đức Chúa Trời và nước Ngài. Đây là những lẽ thật về (1) sự nhân từ của Cha chúng ta, (2) quyền lực trong danh của Đức Chúa Giê-su, (3) quyền lực của sự sống lại, (4) sự thương xót của Đức Chúa Trời. Những lẽ thật rất quan trọng này sẽ giúp chúng ta đứng vững khi chúng ta bắt đầu nghi ngờ tất cả mọi sự.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG TRONG BÀI HỌC TUẦN NÀY: Những lẽ thật về Đức Chúa Trời có thể giúp hỗ trợ chúng ta ngay trong những hoàn cảnh đen tối nhất?

I. SỰ NHÂN TỪ CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI (Rô-ma 8:28-39)

“Nếu Chúa thật sự yêu tôi, chắc chắn Ngài sẽ làm _____ cho tôi!” Bao nhiêu lần tư tưởng đó đã hiện ra trong trí óc chúng ta? Chúng ta nhìn vào hoàn cảnh của mình và bắt đầu tự hỏi Đức Chúa Trời có thật sự yêu chúng ta không. Nếu Ngài thật sự yêu chúng ta, mọi sự sẽ khác hẳn.

Có hai lý do thường dẫn chúng ta nghi ngờ sự nhân từ của Đức Chúa Trời. Thứ nhất, chúng ta có một ước vọng nóng bỏng trong tâm trí mình về một điều mà chúng ta tin là tốt. Ý tưởng cho rằng Đức Chúa Trời muốn điều “xấu” cho chúng ta dường như ngu xuẩn. Thứ hai, chúng ta có thể nghi ngờ sự nhân từ của Đức Chúa Trời vì kinh nghiệm của chúng ta đôi khi không đồng ý với những điều chúng ta tin. Nếu có điều gì coi là tốt, cảm thấy tốt, nghe hay, hoặc nếm ngon, thì nó phải là điều tốt. Và vì thế chúng ta giận Đức Chúa Trời khi chúng ta không thể đạt được điều đó.

Đây là lúc đức tin trở nên quan trọng. Đức tin hoạt động khi chúng ta bị cám dỗ nghi ngờ Đức Chúa Trời và sự nhân từ của Ngài.

Câu 28–39 trong Rô-ma 8 miêu tả cách hùng hồn về sự nhân từ của Đức Chúa Trời đối với chúng ta. Có những lý do nào trong các câu này có thể bảo vệ trí óc chúng ta trong việc nghi ngờ sự nhân từ của Đức Chúa Trời?

Câu 32 nêu lên một lý do quan trọng để giúp chúng ta không bất lực trong hoàn cảnh của mình. “Đức Chúa Trời đặt chúng ta là ưu tiên số một. Ngài chấp nhận tình trạng của chúng ta và gánh lấy sự đau đớn nhất là ban Con Một của Ngài. Vì thế, còn gì nữa Ngài không vui lòng làm cho chúng ta?” (Phỏng trích *The Message*). Làm sao chúng ta có thể nghĩ rằng Đức Chúa Trời đã ban Đức Chúa Giê-su để chết cho chúng ta rồi Ngài lại trở nên độc ác và ích kỷ?

Lẽ thật là sự nhân từ của Đức Chúa Trời được biểu lộ trong sự chết của Đấng Christ. Điều này phải có một ảnh hưởng mạnh trong tư tưởng chúng ta hơn tất cả những sự nghi ngờ mà sự đau khổ có thể gây ra cho chúng ta.

Làm thế nào để lẽ thật (sự nhân từ của Chúa) có ảnh hưởng mạnh trên bạn hơn những sự nghi ngờ của bạn? Hãy suy gẫm về lẽ thật: Đức Chúa Trời đã ban Đức Chúa Giê-su để chết thế cho bạn. Xin cũng suy gẫm về sự thương xót tuyệt vời này tiếp tục bằng ngàn cách khác nhau cho bạn hằng ngày. Điều này giúp gì cho đức tin của bạn?

II. NHÂN DANH ĐỨC CHÚA GIÊ-SU (Giăng 14:14)

“Nếu các người nhân danh ta xin điều chi, ta sẽ làm cho” (Giăng 14:14).

Đức Chúa Giê-su không còn ở lâu với các môn đồ nữa. Ngài đã nâng đỡ và khuyến khích họ, nhưng chẳng bao lâu Ngài sẽ về thiên đàng. Và các môn đồ bắt đầu cảm thấy bối rối và bất lực. Họ sẽ không còn thấy Ngài nữa. Nhưng Đức Chúa Giê-su ban cho họ một lời hứa tuyệt vời.

Xin đọc Giăng 14:1-14. Trong câu 13, 14, Đức Chúa Giê-su hứa làm cho chúng ta “bất cứ điều gì” chúng ta nhân danh Ngài cầu xin. Vì thế, chúng ta luôn luôn chấm dứt lời cầu nguyện bằng câu, “Nhân danh Đức Chúa Giê-su, A-men.”

Chúng ta nghĩ câu này có ý nghĩa gì? Đức Chúa Giê-su muốn nói gì khi Ngài khuyến khích chúng ta cầu xin như vậy? Những câu này gợi ý gì để giúp chúng ta hiểu Đức Chúa Giê-su muốn nói gì?

Khi cầu nguyện “nhân danh Đức Chúa Giê-su,” chúng ta chắc chắn cả thiên đàng sẽ hành động cho chúng ta. Chúng ta có thể không thấy các thiên sứ đang làm việc chung quanh chúng ta. Nhưng họ đang làm đó! Các thiên sứ được sai đi từ ngài trời vì danh Đức Chúa Giê-su để đáp lời cầu nguyện của chúng ta.

Đôi khi chúng ta cầu nguyện nhân danh Đức Chúa Giê-su, rồi chúng ta mở mắt và mong chờ mọi sự đổi khác chung quanh mình. Nhưng mọi vật cũng vẫn vậy. Thí dụ, Đức Chúa Giê-su làm biển yên gió lặng. Nhưng biển cũng có thể yên lặng và không ai để ý. Thí dụ, quyền lực của Đức Chúa Trời hỗ trợ Đức Chúa Giê-su cách yên lặng trong vườn Ghết-sê-ma-nê. Có điều quan trọng có thể không bỗng nhiên xảy ra. Nhưng điều đó không có nghĩa là Đức Chúa Trời không làm việc cho chúng ta.

Xin đọc Giăng 14:1-14. Hãy tưởng tượng Đức Chúa Giê-su đang nói trực tiếp với bạn, mặt đối mặt. Bạn được hy vọng và sự khuyến khích nào từ những lời hứa này? Đồng thời, hãy tự hỏi, “Có những điều gì trong đời tôi có thể ngăn cản tôi nhận lãnh được những lời hứa này? Lòng tôi phải thay đổi những gì?”

III. QUYỀN LỰC PHỤC SINH (Ê-phê-sô 1:18-23)

Sự phục sinh cho thấy sự bất lực và không quyền hạn của con người. Chúng ta thường nghĩ về sự sống, sự chết và sự sống lại của Đức Chúa Giê-su. Khi làm vậy, chúng ta nghĩ về sự chết của Đức Chúa Giê-su giúp chúng ta hòa thuận lại với Đức Chúa Trời. Và thật như vậy!

Nhưng, sự Phục sinh thêm một phần quan trọng cho sự cứu rỗi. Sự sống lại của Đức Chúa Giê-su có nghĩa là – một ngày nào đó chúng ta cũng sẽ sống lại. Và sự Phục sinh cũng đặt Đức Chúa Giê-su ngự bên tay hữu của Đức Chúa Cha trong địa vị uy quyền và thế lực. Quyền lực của sự sống lại này cũng là quyền lực chúng ta có thể nhận được từ Đức Chúa Trời ngày hôm nay!

Trong Ê-phê-sô 1:18-23, Phao-lô nói về quyền lực của Đức Chúa Trời. Những câu này dạy chúng ta gì về quyền lực của sự phục sinh? Bạn thấy có hy vọng và lời hứa nào cho bạn trong những câu này?

Phao-lô cầu xin, với sự giúp đỡ của Đức Chúa Trời, cho người Ê-phê-sô hiểu được ít điều. Ông muốn chúng ta hiểu rằng (1) có hy vọng để thay đổi và một tương lai vĩnh cửu Đức Chúa Giê-su dành cho chúng ta, và (2) chúng ta hiểu được quyền lực được bày tỏ vì chúng ta.

Sau đó, Phao-lô cố miêu tả quyền lực này lớn như thế nào. Ngày nay, chúng ta có thể có cùng một quyền lực đã phục sinh Đức Chúa Giê-su và đặt Ngài vào địa vị quyền thế bên hữu Đức Chúa Cha.

Nhưng Phao-lô không ngừng ở đây. Sự phục sinh cũng ban cho Đức Chúa Giê-su quyền lực để thống trị và cung cấp mọi sự cần dùng cho dân Ngài – cho đến đời đời!

Hãy liệt kê những phạm vi của đời bạn cần quyền lực phục sinh của Đức Chúa Giê-su. Khi viết xong, hãy cầu xin để quyền lực này được dùng trong tất cả các phạm vi khác. Đồng thời, bạn có thể làm gì tích cực hơn và bạn nên lựa chọn gì để quyền lực này có thể hành động tự do trong đời bạn?

IV. TRAO TẤT CẢ MỌI LO LẮNG CỦA CHÚNG TA (I Phi-e-rơ 5:7)

Trong nhà một vài người có tấm bảng với hàng chữ, “Tại sao cầu nguyện khi bạn có thể lo lắng?” Điều này làm chúng ta cười bởi vì chúng ta thường thường thích lo lắng hơn là trao cho Đức Chúa Trời những nan đề của mình.

Có người nói rằng khi đời sống chúng ta quá bận rộn, chúng ta hãy dâng cho Đức Chúa Trời để Ngài giúp đỡ chúng ta. Đức Chúa Trời rất muốn làm điều này cho chúng ta. Nhưng chúng ta dường như bám lấy những nan đề của mình cho tới khi chúng ta có thể đi lên. Tại sao chúng ta đợi cho tới khi mất hết hy vọng mới đến với Chúa?

Xin đọc I Phi-e-rơ 5:7. Phi-e-rơ dùng Thi thiên 55:22 trong I Phi-e-rơ 5:7. Ở đây có sứ điệp căn bản nào cho chúng ta? Xin cũng đọc Ma-thi-ơ 6:25-33.

I Phi-e-rơ 5:7 là một câu rất giản dị. Không có điều gì bí mật ở đây. Câu này có nghĩa đúng như đã viết. Chữ “trao” nghĩa là quăng đi hay cho đi để không còn đau đớn và lo lắng, không còn làm phiền bạn nữa. Nhưng không phải chúng ta liệng sự lo lắng của mình vào bất cứ nơi nào. Sự lo lắng của chúng ta không biến mất vào chỗ hư không, nhưng được trao cho Cha chúng ta ở trên trời, Đấng hứa sẽ giải quyết mọi vấn đề. Đó là điều Đức Chúa Giê-su dạy chúng ta trong Ma-thi-ơ 6:25-33. Điều rắc rối không phải là việc này khó tin. Thay vào đó, điều này dường như quá dễ, quá tốt để thành sự thật.

Lo lắng thường có nhiều lý do. Có thể là áp lực ở sở làm. Sự chỉ trích đến thình lình. Cảm thấy mình không được yêu hay không cần thiết. Những lo lắng về sức khỏe hay tài chánh. Nghĩ rằng chúng ta không thánh thiện đủ đối với Đức Chúa Trời. Tin rằng mình không được tha thứ.

Một lý do tại sao chúng ta nắm lấy những nan đề của mình vì nghĩ rằng chúng ta có thể giải quyết hay hơn mọi người khác. Nhưng Phi-e-rơ khuyên chúng ta nên nghĩ lại. Lý do chúng ta không cần lo lắng vì Đức Chúa Trời quan tâm đến chúng ta. Nhưng Chúa có quan tâm đủ để hành động khi chúng ta sắp phải ly dị hay khi chúng ta cảm thấy hoàn toàn vô dụng? Kinh Thánh nói rằng Đức Chúa Trời quan tâm đủ để thay đổi bất cứ hoàn cảnh nào.

Bây giờ có điều gì khiến bạn lo lắng? Những sự lo lắng này dường như có thật, nhưng có gì quá khó cho Chúa chẳng? Có lẽ nan đề lớn nhất của chúng ta là tin rằng Ngài biết những lo lắng của chúng ta và có thể giải quyết, nhưng chúng ta không tin là Ngài sẽ giải quyết theo ý chúng ta. Hãy nghĩ đến điểm cuối cùng này và tự hỏi điều này có thật trong đời bạn không?

V. VẤN TRUNG TÍN KHI KHÔNG THỂ THẤY CHÚA (Ê-sai 40:11)

Thật không vui khi nghĩ rằng không ai quan tâm đến việc gì xảy ra cho chúng ta. Nhưng đáng buồn hơn khi nghĩ rằng Đức Chúa Trời không biết hay quan tâm đến chúng ta.

Đối với những người Do Thái bị bắt qua Ba-by-lôn, Đức Chúa Trời dường như không quan tâm nhiều đến hoàn cảnh của họ. Họ vẫn còn làm nô lệ. Họ cảm thấy vì tội lỗi mình mà Đức Chúa Trời đã bỏ quên họ. Nhưng Ê-sai an ủi họ. Ê-sai 40 là một đoạn tuyệt đẹp. Trong đoạn này, Ê-sai nói cách yêu thương tha thiết với dân sự về Đức Chúa Trời của họ: “Ngài sẽ chặn bầy mình như người chặn chiên; thâu các con chiên con vào cánh tay mình và ấm vào lòng; từ từ dắt các chiên cái đương cho bú” (câu 11). Nhưng, một thời gian sau, những người Do Thái nô lệ ở Ba-by-lôn nghĩ, *Ôi Chúa, Ngài ở đâu? Chúng ta không thấy bằng chứng nào là Chúa còn ở đây hay quan tâm đến chúng con!*

Ê-sai miêu tả Đức Chúa Trời cách nào trong Ê-sai 40:27-31? Cách miêu tả này về Đức Chúa Trời trả lời thế nào niềm tin của họ là, “Chúa không để ý tình trạng của chúng tôi? Đức Chúa Trời không chú ý đến những lời cầu xin của chúng ta?”

Một thí dụ khác trong sách Ê-xơ-tê: người ta cảm thấy bị Đức Chúa Trời bỏ quên. Trong sách này, tên của Đức Chúa Trời không một lần được nói đến. Nhưng cả câu chuyện tỏ ra Đức Chúa Trời đã hành động để cứu dân sự khỏi đạo luật có thể hủy diệt họ. Câu chuyện này miêu tả những biến cố trong quá khứ. Nhưng cũng tượng trưng một thời kỳ trong tương lai khi dân sự Đức Chúa Trời sẽ bị đau khổ do một đạo luật dự định để hủy diệt họ (Khải huyền 13:15). Bạn có thể tưởng tượng nếu tình trạng kinh khủng như vậy xảy ra, Đức Chúa Trời có thể quên dân sự Ngài sao? Nhưng đừng sợ! Chính Đức Chúa Trời, Đấng cứu tuyền dân của Ngài trong chuyện Ê-xơ-tê, sẽ cứu dân sự Ngài trong thời kỳ cuối cùng của lịch sử trái đất.

Chúng ta đã đọc Ê-sai miêu tả Đức Chúa Trời thế nào cho dân Do Thái làm nô-lệ ở Ba-by-lôn. Bạn miêu tả Đức Chúa Trời thế nào cho những người cảm thấy Ngài đã biến mất và quên họ? Làm sao bạn dạy họ nhìn qua con mắt đức tin? Bạn khuyên họ thế nào về việc đừng lệ thuộc vào những gì họ thấy chung quanh mình với con mắt và sự hiểu biết của loài người?

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc Ellen G. White, “In the Days of Queen Esther,” trong *Prophecies and Kings*, tr. 598-606.

“Đức Chúa Trời đã phán Ngài sẽ ban Đức Thánh Linh cho người nào xin Ngài. Đức Thánh Linh là có thật, Đấng hướng dẫn chân thật. Một số người dường như sợ bó buộc Đức Chúa Trời với những lời hứa của Ngài, như hành động này sẽ đem sỉ nhục cho Ngài. Họ cầu xin Chúa dạy họ, nhưng họ sợ chấp nhận những lời hứa của Ngài và tin rằng đã được Ngài dạy dỗ. Nếu chúng ta đến với Cha trên trời với lòng khiêm tốn và dễ dạy, tại sao chúng ta nghi ngờ khả năng của Đức Chúa Trời giữ lời hứa Ngài? Bạn không được nghi ngờ và làm ô danh Ngài. Khi bạn cố gắng để biết ý muốn Đức Chúa Trời [chương trình của Ngài cho đời sống chúng ta], bạn phải tin rằng mình sẽ được hướng dẫn và ơn phước khi làm theo ý Ngài. Chúng ta có thể không tự tin trong trường hợp chúng ta hiểu lầm sự dạy dỗ của Ngài. Nhưng chúng ta cần cầu nguyện để biết ý Ngài và tin tưởng Đức Thánh Linh sẽ hướng dẫn chúng ta để hiểu hoàn toàn chương trình và đường lối của Ngài sẽ được thực hiện.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Manuscript Releases*, quyển 6, tr. 225.

“Đức tin được lớn mạnh do chiến đấu với những nghi ngờ và ảnh hưởng tiêu cực. Kinh nghiệm gặt hái được trong những thử thách này có giá trị hơn những trang sức đắt giá nhất.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 3, tr. 555.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Lớp bạn hãy nói về những thứ không thấy mà chúng ta tin. Đó là những thứ chúng ta biết là có thật, nhưng không thể thấy chúng. Điều này giúp chúng ta hiểu thế nào ý nghĩa câu: biết và thấy “Đức Chúa Trời là Đấng không thấy”?
2. Hãy thảo luận câu trả lời cuối cùng ở cuối bài học ngày thứ Tư. Bao lần chúng ta thấy mình trong hoàn cảnh đó? Chúng ta có thể làm gì để giúp chúng ta tin rằng đường lối của Chúa là tốt nhất? Ngay cả khi chúng ta không muốn?

“Đức tin được lớn mạnh bằng sự chiến đấu với những nghi ngờ và ảnh hưởng tiêu cực.” Và đức tin này rất có giá trị – “quí giá hơn những thứ trang sức đắt giá nhất.” Điều này ảnh hưởng thế nào đến cách chúng ta đối phó với những thử thách và rắc rối?

Hầu hết chúng ta đã thấy những người, ngay cả Cơ Đốc nhân, cũng đau khổ nhiều. Đôi khi chúng ta cầu nguyện nhưng những điều tệ nhất cũng xảy ra. Chúng ta hiểu thế nào điều này từ những gì chúng ta đang học?

Bài Học 9

ĐỜI SỐNG NGỢI KHEN CHÚA

CÂU GỐC: “Hãy vui mừng trong Chúa luôn luôn. Tôi lại còn nói nữa: hãy vui mừng đi” (Phi-líp 4:4).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: II Sử ký 20:1-30; Thi thiên 145; Công vụ Các Sứ đồ 16:16-34; Phi-líp 4:4-7.

THẬT DỄ DÀNG ĐỂ REO MỪNG TÔN VINH CHÚA khi chúng ta cảm thấy vui vẻ. Nhưng không dễ dàng khi bị thất bại, khi rắc rối chồng chất. Nhưng đây là lúc chúng ta cần ngợi khen Đức Chúa Trời hơn lúc nào hết. Vì ngợi khen là một cách giúp chúng ta giữ đức tin mạnh mẽ.

Sự ngợi khen Chúa có thể thay đổi ngay cả những hoàn cảnh đen tối nhất. Sự ngợi khen có thể thay đổi chúng ta và những người chung quanh để giúp chúng ta đối diện với những thử thách.

Ngợi khen là đức tin bằng hành động. Ngợi khen có thể không tự nhiên đối với chúng ta. Nhưng chúng ta cần tập ngợi khen Chúa nhiều hơn nữa để hành động này trở nên tự nhiên trong đời sống chúng ta. Sau đó sự ngợi khen có quyền lực để thay đổi và chiến thắng.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG TRONG BÀI HỌC TUẦN NÀY: Ngợi khen là gì? Làm thế nào sự ngợi khen là một khí giới thuộc linh mạnh mẽ trong những hoàn cảnh khó khăn? Sự ngợi khen có thể thay đổi chúng ta và những hoàn cảnh chung quanh thế nào?

I. TIÊU CHUẨN CHO SỰ NGỢI KHEN (Phi-líp 4:4-7)

Một văn sĩ Nga nổi tiếng là Fyodor Dostoyevski bị án tử hình. Nhưng ông được ân xá vào lúc chót, và thay vào đó phải ở tù nhiều năm. Nói về kinh nghiệm tù tội, Fyodor viết, “Hãy tin tưởng đến cùng, ngay cả khi mọi người sai hết. Và bạn là người duy nhất còn trung tín. Ngay cả lúc đó, hãy dâng của lễ và ngợi khen Chúa trong sự cô đơn của bạn.” – Phỏng trích.

Trong những bài này, chúng ta đã học Phao-lô bị kẻ thù tấn công và bị đau khổ. Bấy giờ Phao-lô ngồi trong tù ngục của La Mã. Nhưng ông không chán nản. Thay vào đó, ông đã hăng say viết để khuyến khích những tín đồ ở Phi-líp!

Làm thế nào Phao-lô có thể viết những điều như vậy trong Phi-líp 4:4-7 khi ông ở trong lao tù? Bí quyết trong câu này là gì khi có “sự bình an của Đức Chúa Trời?”

Có thể dễ dàng để vui mừng khi mọi sự thuận buồm xuôi gió. Nhưng Phao-lô khuyên chúng ta nên vui mừng luôn luôn. Điều đó có vẻ kỳ lạ. Nếu chấp nhận điều Phao-lô viết, có hai đề nghị quan trọng cho chúng ta.

Thứ nhất, nếu chúng ta vui mừng luôn luôn, nghĩa là chúng ta nên vui mừng ngay cả khi hoàn cảnh rất buồn. Thứ hai, nếu chúng ta vui mừng luôn luôn, nghĩa là chúng ta phải học để vui mừng ngay cả lúc chúng ta không cảm thấy vui.

Phao-lô kêu gọi chúng ta ngợi khen Chúa ngay cả khi không tự nhiên đối với chúng ta. Ngay cả khi không hợp lý. Như chúng ta sẽ thấy, có những lúc có vẻ không hợp lý mà chúng ta được truyền phải vui mừng. Nói cách khác, ngợi khen Chúa là một hành động đức tin. Đức tin không dựa vào hoàn cảnh của chúng ta nhưng dựa trên lẽ thật về Đức Chúa Trời. Vậy, ngợi khen là một điều chúng ta làm vì Đức Chúa Trời và về những lời hứa của Ngài. Và đức tin như vậy (bạn có ngạc nhiên không?) bắt đầu ảnh hưởng những tư tưởng, cảm xúc và các biến cố của chúng ta.

Lẽ thật gì về Đức Chúa Trời trong Phi-líp 4:4-7 – lẽ thật giúp Phao-lô vui mừng, ngay cả trong lao tù? Hãy viết một danh sách ngắn về những điều bạn biết là lẽ thật về Đức Chúa Trời. Hãy đọc danh sách đó và ngợi khen Chúa về từng điểm. Điều này thay đổi thế nào về cách bạn thấy và cảm nhận về những hoàn cảnh của mình.

II. CẦU NGUYỆN LÀM SẬP TƯỜNG THÀNH (Giô-suê 5:13–6:20).

Có một câu trong tiếng Anh nói, “bị sơn đầy vào trong góc.” Hãy tưởng tượng bạn đang sơn sàn nhà. Rồi bỗng nhiên bạn thấy mình bị kẹt trong một góc và không thể ra được. Chỉ có một cách ra là phải bước lên chỗ mới sơn hay phải đợi trong góc cho tới khi sơn khô!

Đôi khi đức tin giống như sơn khiến chúng ta bị kẹt vào một góc. Chúng ta gặp một hoàn cảnh và thấy mình bị kẹt trong góc. Nước sơn ướn trên sàn nhà cũng giống như đức tin của chúng ta. Và đức tin “gài bẫy” chúng ta. Chúng ta quan sát lại tình hình và phải lựa chọn. Chúng ta phải từ chối Đức Chúa Trời, đức tin và mọi sự mình tin tưởng. Hay đức tin khuyến khích chúng ta tin vào những điều dường như không thể được.

Đức Chúa Trời đã đem dân Y-sơ-ra-ên đến một góc. Dân Y-sơ-ra-ên đã lưu lạc 40 năm trong đồng vắng. Nhưng Chúa không dẫn họ tới một cánh đồng cỏ xanh tươi và yên tĩnh. Trái lại, Ngài dẫn họ tới một nơi có tường thành kiên cố. Rồi họ phải đi vòng chung quanh Giê-ri-cô cách yên lặng trong sáu ngày. Ngày thứ bảy Chúa truyền họ phải la lên – và tiếng la đó, cùng với tiếng kèn thổi, sẽ đem lại sự chiến thắng.

Đức Chúa Trời muốn dạy gì cho dân Y-sơ-ra-ên trong Giô-suê 5:13–6:20?

Sự la lớn không làm cho tường thành sụp đổ. Khi Chúa truyền dân Y-sơ-ra-ên “la lên,” đó cũng là tiếng la mà Đa-vít viết trong Thi thiên 66. “Hỡi cả trái đất, khá cất tiếng reo mừng Đức Chúa Trời! Hãy hát ra sự vinh hiển của danh Ngài! Hãy ngợi khen và tôn vinh Ngài” (câu 1, 2). Tiếng la này là tiếng ngợi khen! Sau sáu ngày nhìn bức tường kiên cố, dân Y-sơ-ra-ên phải tự nhủ rằng họ không thể tự mình phá đổ bức tường đó.

Tư tưởng này giúp chúng ta hiểu thế nào ý nghĩa của Hê-bơ-rơ 11:30?

Khi Đức Chúa Trời gần sẵn sàng để làm một điều gì đó trong đời chúng ta, Ngài đem chúng ta đến Giê-ri-cô. Vì lý do này, Ngài muốn dạy rằng quyền phép chiến thắng không do sức mạnh của riêng chúng ta hay chương trình của chúng ta. Mọi sự chúng ta cần đến từ bên ngoài. Vì thế, dù hoàn cảnh khó khăn thế nào, bổn phận chúng ta là ngợi khen Đức Chúa Trời. Ngài là tác giả của tất cả những gì chúng ta cần. Ngợi khen là đức tin bày tỏ bằng hành động.

III. ĐỜI SỐNG NGỢI KHEN (Thi thiên 145)

Ngợi khen Chúa có thể không tự nhiên đối với chúng ta, ngay cả khi mọi việc đều tốt đẹp. Vậy, ngợi khen Chúa khi gặp sự khó khăn còn khó hơn biết bao? Nhưng, đó là điều Chúa đòi hỏi chúng ta. Ngợi khen là điều cần phải tập cho đến khi sự ngợi khen trở thành một phần quan trọng trong đời sống Cơ Đốc nhân thay vì là một việc chúng ta làm vào một giờ nào đó. Ngợi khen không nên chỉ là một hành động nhưng chính là một lối sống đặc biệt.

Đa-vít nói lên những lý do nào để ngợi khen Chúa trong Thi thiên 145? Bằng cách nào những lời trong Thi thiên này trở thành lời riêng của bạn?

Một giảng sư trú danh người Anh, Charles Haddon Spurgeon, viết một quyển sách tựa là *The Practice of Praise*. Quyển sách này dựa vào câu 7 của Thi thiên hôm nay. Trong câu ngắn ngủi này, Spurgeon nói lên ba điều quan trọng có thể giúp phát triển sự ngợi khen trong đời sống chúng ta.

1. Ngợi khen Chúa khi chúng ta nhìn chung quanh mình. Hãy nhìn chung quanh để thấy sự vĩ đại của Đức Chúa Trời. Rồi chúng ta có lý do để ngợi khen Ngài. Bạn thấy gì trong thế giới tạo dựng được ngợi khen? Còn vẻ đẹp của các loài tạo vật? Bạn thấy gì trong thế giới thuộc linh đáng được ngợi khen? Còn đức tin đang phát triển trong một Cơ Đốc nhân mới thì sao?
2. Ngợi khen khi chúng ta nhớ lại điều mình đã thấy. Nếu muốn ngợi khen Chúa luôn luôn, chúng ta phải có lý do để ngợi khen. Bằng cách nào chúng ta nhớ những điều vĩ đại về Đức Chúa Trời, để chúng ta không quên sự nhân từ và lẽ thật về Ngài? (Thí dụ, hãy tạo ra những hành động mới hay những biểu hiện mới để nhắc nhở chúng ta về sự nhân từ của Ngài.)
3. Ngợi khen khi chúng ta nói về điều đó. Ngợi khen không phải là điều chúng ta nghĩ trong lòng. Sự ngợi khen phải phát ra từ miệng chúng ta. Sự ngợi khen cũng được mọi người chung quanh nghe. Bạn nghĩ có những lý do nào để ngợi khen Chúa cách công khai? Kết quả của sự ngợi khen như vậy là gì? Và trên người nào?

Hãy lấy giấy bút và dùng thì giờ để viết xuống ba điểm trên đây. Bạn có thể làm gì để phát triển thói quen ngợi khen trong đời mình?

IV. MỘT NHÂN CHỨNG LÀM CẢM ĐỘNG LÒNG NGƯỜI (Công vụ 16:16-34).

Trong sách Công vụ, sự ngợi khen có một kết quả lạ thường cho những người nghe. Phao-lô và Si-la bị lột áo và đánh nhiều đòn trong Công vụ 16:16-34. Rồi họ bị bỏ vào ngục. Ở đó không có ai xúc dầu lên lưng đầy thương tích vì roi đòn của Phao-lô và Si-la. Trong khi thân thể bị đau đớn cực độ và đôi chân bị cùm, Phao-lô và Si-la bị bỏ giam trong ngục tù tối tăm. Nhưng trong khi các tù nhân khác lắng nghe, Phao-lô và Si-la bắt đầu cầu nguyện và hát.

Bỗng nhiên có cơn động đất. Người đề lao khám phá rằng Phao-lô, Si-la và các tù nhân khác không chạy trốn. Người đề lao, “gieo mình nơi chõn Phao-lô và Si-la. Đoạn, đưa hai người ra ngoài, mà hỏi, rằng, “Các chúa ơi, tôi phải làm chi cho được cứu rỗi?” (câu 29, 30).

Tại sao biến cố này khiến người đề lao nghĩ đến sự cứu rỗi của mình? Lời cầu nguyện và những bài ca của Phao-lô và Si-la ảnh hưởng các tù nhân thế nào khiến họ không chạy trốn? Điều đó ảnh hưởng thế nào tới sự trở lại đạo của người đề lao và cả gia đình ông?

Thật ngạc nhiên khi nghĩ rằng sự ngợi khen của chúng ta có thể thay đổi tương lai vĩnh cửu của những người chung quanh. Nếu Phao-lô và Si-la ngồi trong ngục tối than phiền, thì bạn nghĩ có ai được cứu đêm hôm đó chẳng?

Chúng ta không biết việc gì xảy ra cho người đề lao và gia đình ông sau này. Nhưng hãy tưởng tượng họ đọc những lời Phao-lô viết sau này từ một ngục tù khác ở La Mã, “Ngài như Đấng Christ, ban ơn cho anh em, không những tin Đấng Christ mà thôi, lại phải chịu khổ vì Ngài nữa, là phải chịu cùng một cuộc chiến tranh như anh em đã thấy ở nơi tôi và hiện nay còn nghe nói có nơi tôi” (Phi-líp 1:29, 30). Giả thử họ đọc câu này và nghĩ về sự đau đớn của Phao-lô đã đem lại niềm vui cho họ. Rồi điều này chắc chắn sẽ đem lại bài hát trong lòng họ và sự thách thức mới là giữ lòng trung tín, mặc dù phải trả giá thế nào.

Ai có thể được ảnh hưởng để theo Đức Chúa Trời bởi bài hát ngợi khen đến từ lòng bạn? Hãy cố gắng hết sức để ngợi khen Chúa cách công khai khi có những người khác chung quanh. Bạn không biết điều này sẽ có kết quả tốt thế nào đến những người khác.

V. KHÍ GIỚI ĐEM LẠI CHIẾN THẮNG (II SỬ KÝ 20:1-30)

Trong II Sử ký 20:1-30, Giô-sa-phát biết sự ngợi khen là một vũ khí mạnh mẽ. Vua nhận được tin rằng “có một đám quân rất đông” đến hãm đánh. Nhưng Giô-sa-phát không vội vàng tham chiến. Vua “rấp lòng tìm cầu Đức Giê-hô-va” (câu 3). Khi người ta ở các thành Giu-đa đến Giê-ru-sa-lem để kiêng ăn cầu nguyện, Giô-sa-phát nhìn nhận rằng tình hình rất nghiêm trọng. Vua cầu nguyện, “Chúng tôi chẳng còn sức lực gì đối địch cùng đám quân đông đảo này đương đến hãm đánh chúng tôi, và chúng tôi cũng không biết điều gì mình phải làm; nhưng con mắt chúng tôi ngửa trông Chúa!” (câu 12).

Khi biết một “đám quân rất đông” đang tiến tới, cảm giác đầu tiên của bạn là gì? Từ câu trả lời của Giô-sa-phát trong câu 3–12, bạn học được gì về việc đối phó với vấn đề lớn như vậy?

Thần Đức Giê-hô-va cảm động Gia-ha-xi-ên. Chúa phán rằng, “Trong trận này các người sẽ chẳng cần gì tranh chiến; hãy dàn ra, đứng yên lặng mà xem thấy sự giải cứu của Đức Giê-hô-va ở cùng các người. Hỡi Giu-đa và Giê-ru-sa-lem! chớ sợ, chớ kinh hãi; ngày mai, hãy đi ra đón chúng nó, vì Đức Giê-hô-va ở cùng các người” (câu 17). Sau đó họ thờ lạy Ngài và “cất tiếng lớn” hát ngợi khen Đức Giê-hô-va (câu 19). Đức Chúa Trời sẽ chiến đấu cho họ, nhưng họ vẫn phải đi ra đối diện kẻ thù.

Nhưng đây không phải là một cuộc tiến binh thông thường. Giô-sa-phát lựa chọn những người ca xướng đi trước cơ binh để hát ngợi khen Đức Giê-hô-va. “Đương lúc chúng khởi ca hát và ngợi khen, thì Đức Giê-hô-va đặt phục binh xông vào dân Am-môn, dân Mô-áp, và những kẻ ở núi Sê-i-rơ đã đến hãm đánh Giu-đa; và các dân ấy đều bị bại” (câu 22). Tác giả nói rằng Đức Chúa Trời hành động vào đúng lúc dân sự bày tỏ đức tin nơi lời hứa của Ngài. Họ làm như vậy bằng bắt đầu “ngợi khen Đức Giê-hô-va, vì sự thương xót Ngài hằng có đời đời” (câu 21).

Hãy đọc lại những câu Kinh Thánh hôm nay. Bạn tìm thấy những nguyên tắc thuộc linh nào ở đó có thể áp dụng cho đời sống theo Chúa của bạn trong thời kỳ bị thử thách và căng thẳng?

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc Ellen G. White, “Jehoshaphat,” trong *Prophets and Kings*, tr. 203; “The Fall of Jericho,” trong *Patriarch and Prophets*, tr. 487-498.

“Chúng ta hãy giáo dục lòng và môi miệng mình để ngợi khen Chúa vì tình thương vô biên của Ngài. Chúng ta hãy dạy linh hồn mình để hy vọng và ở trong sự sáng chiếu từ Thập tự giá của Núi Sọ. Đừng bao giờ nên quên rằng chúng ta là con của Vua trên trời, con trai và con gái của Chúa các cơ binh. Đó là một vinh dự của chúng ta để giữ một đức tin yên lặng và bình an nơi Đức Chúa Trời.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Ministry of Healing*, tr. 253.

“Và tôi thờ phượng và tôn vinh Ngài. Tôi muốn bạn tôn vinh Ngài với tôi. Ngợi khen Chúa ngay cả khi bạn rơi vào sự tối tăm. Hãy ngợi khen Ngài ngay cả khi bị cám dỗ. Sứ đồ nói, “Hãy vui mừng trong Chúa luôn luôn. Tôi lại còn nói nữa: hãy vui mừng đi.” Những điều đó có đem lại sự buồn thảm và tối tăm vào gia đình bạn không? Không! Thật ra, sự ngợi khen sẽ đem đến tia nắng ấm. Bạn sẽ thu góp những tia sáng vĩnh cửu từ ngôi vinh hiển và rải ra chung quanh bạn. Tôi khuyến khích bạn tham gia vào công việc này. Hãy rải sự sáng và sự sống này chung quanh bạn, không phải chỉ trên con đường bạn đi, nhưng cả trên đường của những người bạn quen biết. Hãy đặt điều này làm mục đích của bạn để giúp những người chung quanh trở nên tốt hơn và giúp họ sống thánh thiện hơn. Hãy chỉ cho họ thiên đàng và sự vinh hiển, và hướng dẫn họ nhìn lên trời và những sự thuộc linh không bao giờ bị hủy diệt.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, quyển 2, tr. 593, 594.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Sự nhóm họp để ngợi khen góp phần gì trong đời sống Cơ Đốc nhân? Bạn miêu tả thế nào sự ngợi khen trong trường Sa-bát của bạn? Sự ngợi khen có nâng cao đời sống thiêng liêng không? Sự ngợi khen có khuyến khích thuộc viên giữ vững đức tin trong khi bị thử thách và rắc rối không? Nếu không, cần phải làm gì?
2. “Ngợi khen Chúa ngay cả khi bạn rơi vào bóng tối” hay “ngợi khen Chúa ngay cả khi bị cám dỗ” nghĩa là gì? Sự ngợi khen giúp chúng ta thế nào khi trải qua những hoàn cảnh này?
3. Hãy để các thuộc viên làm chứng về sự ngợi khen đã ảnh hưởng đời họ thế nào. Bạn có thể học được gì từ kinh nghiệm của người khác không?
4. Lớp bạn hãy lựa một Thi thiên ngợi khen và đọc chung với nhau. Thi thiên này dạy bạn gì về sự ngợi khen? Sự ngợi khen có ảnh hưởng gì trên đức tin của bạn?

Bài Học 10

NHU MÌ TRONG KHI BỊ THỬ THÁCH

CÂU GỐC: “Phước cho những kẻ nhu mì, vì sẽ hưởng được đất” (Ma-thi-ơ 5:5).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Xuất Ê-díp-tô Ký 32:1-14; Thi thiên 62:1-8; Ê-xê-chi-ên 24:15-27; Ma-thi-ơ 5:43-48; I Phi-e-rơ 2:18-25.

CHÚNG TA KHÔNG THƯỜNG DÙNG CHỮ NHU MÌ NỮA, trừ khi đọc về Môi-se và Bài Giảng trên núi. Điều này cũng dễ hiểu. Nhu mì nghĩa là “chịu đau khổ khi bị tổn thương với sự nhịn nhục và không phàn nàn.” Vì vậy thật không ngạc nhiên khi chúng ta không dùng chữ *nhu mì* nhiều nữa. Nhu mì không phải là một đức tính được tôn trọng trên thế giới ngày nay. Nhiều lần Kinh Thánh giải nghĩa chữ này là “khiêm tốn.” Sự khiêm tốn cũng không được coi là có giá trị trong thế giới ngày nay.

Nhưng nhu mì là một trong những đức tính quan trọng nhất của Đức Chúa Giê-su và các môn đồ Ngài. Lòng nhu mì có thể là một khí giới mạnh cho những người phải trải qua sự đau đớn và thống khổ. Lò hoạn nạn là một nơi tốt để học về lòng nhu mì. Vì sự nhu mì và lòng tan nát có thể giúp chúng ta thành những nhân chứng hùng hồn cho Đức Chúa Trời.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG TRONG BÀI HỌC TUẦN NÀY: Có sự liên hệ nào giữa sự đau khổ và nhu mì? Sự nhu mì và lòng tan nát giúp chúng ta thế nào để làm chứng cho người khác? Làm thế nào sự nhu mì có thể là một sức mạnh, chứ không phải sự yếu đuối, cho Cơ Đốc nhân?

I. BÁNH BÉ VÀ RƯỢU ĐỔ (Ê-xê-chi-ên 24:15-27)

Oswald Chambers, một văn sĩ, đã nói rằng chúng ta trở nên “bánh bé và rượu đổ” cho người khác. Bạn nghĩ ông muốn nói gì?

Trong Kinh Thánh có nhiều thí dụ về những người bị “bể nát” để phục vụ người khác. Môi-se được kêu gọi để chịu đựng những sự nói xấu và lăm bâm chống lại ông là người lãnh đạo. Giô-sép được kêu gọi để trải qua một cuộc hành trình đưa ông tới chỗ bị lừa đảo, làm nô lệ và bị tù tội ở Ê-díp-tô. Trong mỗi trường hợp, Đức Chúa Trời cho phép để dân sự Ngài có thể bày tỏ ân điển và sự quan tâm của Ngài cho người khác. Những hoàn cảnh này ích lợi cho Giô-sép và Môi-se và những người khác. Đức Chúa Trời có thể dùng chúng ta cũng như vậy. Người ta dễ giận dữ và bị tổn thương trong những hoàn cảnh như vậy. Như chúng ta đã thảo luận hôm qua, Đức Chúa Trời ban cho chúng ta sự nhu mì để giúp chúng ta phát triển khả năng chấp nhận những điều này “với lòng nhịn nhục và không than phiền.”

Chuyện gì xảy ra trong Ê-xê-chi-ên 24:15-27? Tại sao Ê-xê-chi-ên phải trải qua sự thử thách này?

Trong câu 24, Đức Chúa Trời phán, “Ê-xê-chi-ên sẽ là một dấu hiệu cho các người, phạm sự nó đã làm, thì các người cũng sẽ làm. Khi mọi sự đó xảy đến, các người sẽ biết ta là Chúa Giê-hô-va.” Qua gương của Ê-xê-chi-ên, dân sự Y-sơ-ra-ên sẽ tin vào lẽ thật về Đức Chúa Trời, Vua Đấng Thống trị. Đó là sau khi họ thấy lời tiên tri được ứng nghiệm trong đời sống của Ê-xê-chi-ên. Nhưng họ thấy điều này chỉ vì Ê-xê-chi-ên bị bể nát trong ngón tay của Đức Chúa Trời – vì họ. Ai biết bao nhiêu người sẽ thấy “Vua Thống trị” qua chúng ta khi chúng ta bị bể nát?

Không sớm thì muộn đời sẽ đánh đập chúng ta. Bạn có kinh nghiệm gì về sự bể nát? Bạn đã học được điều gì? Làm sao linh hồn tan nát của bạn được Chúa dùng để giúp những người khác?

II. LÀM VIỆC VÌ ƠN ĐIỂN (Xuất Ê-díp-tô Ký 32:1-14)

Môi-se đã có phần nào về những biến cố ghi trong Xuất Ê-díp-tô Ký 32:1-14?

Dân chúng bắt đầu thờ con bò vàng. Đức Chúa Trời thấy rằng họ đã đi quá xa. Vì thế Ngài tuyên bố sẽ hủy diệt dân sự và làm Môi-se trở thành một dân lớn. Nhưng Môi-se không chấp nhận điều đó. Ông nài xin với Chúa hãy thương xót dân Ngài, và Chúa đã thay đổi ý định.

Xuất Ê-díp-tô Ký 32:1-14 nêu lên hai vấn đề. Thứ nhất, việc Đức Chúa Trời đề nghị hủy diệt những người phản nghịch và ban phúc cho Môi-se là một sự thử lòng ông. Ngài muốn Môi-se bày tỏ ông thương xót những người bất phục tùng này thế nào. Và Môi-se đã chứng tỏ ông thắng sự thử nghiệm này. Giống như Đức Chúa Giê-su, Môi-se cầu xin sự thương xót cho các tội nhân. Việc này đã bày tỏ một điều rất hay. Đôi khi Đức Chúa Trời để chúng ta gặp các sự rắc rối. Ngài cho phép chúng ta bị thử thách để Ngài, chúng ta, và cả vũ trụ đang quan sát có thể thấy lòng chúng ta thương xót tội nhân như thế nào.

Môi-se nêu lên những lý do nào để xin Chúa đừng hủy diệt dân Y-sơ-ra-ên?

Thứ hai, những câu này bày tỏ rằng sự bất phục tùng cần đến ơn điển. Ơn điển cần thiết khi dân sự không xứng đáng. Nhưng khi họ không xứng đáng là lúc chúng ta cũng không muốn ban bố. Thí dụ, chị của Môi-se là Mi-ri-am nói xấu ông. Nhưng Môi-se cầu xin Chúa Chúa chữa cho nàng khỏi bệnh phung (Dân số Ký 12). Một thí dụ khác, Đức Chúa Trời giận Cô-ra và bè đảng của ông và dự định hủy diệt họ. Nhưng Môi-se sắp mặt xuống đất để cầu xin cho họ sống. Ngày hôm sau, Y-sơ-ra-ên phản nài chống lại Môi-se về sự chết của những người phản loạn và Đức Chúa Trời đe dọa sẽ hủy diệt họ nữa. Nhưng Môi-se sắp mặt xuống đất và xin A-rôn hãy mau mau dâng của lễ để chuộc tội (Dân số Ký 16). Trong sự nhu mì, Môi-se cầu xin ơn điển cho những người chắc chắn không xứng đáng nhận lãnh.

Hãy nghĩ đến những người chung quanh bạn không xứng đáng nhận được ơn điển. Làm sao bạn là một tấm gương cho họ về ơn điển của Chúa?

III. YÊU NHỮNG NGƯỜI LÀM HẠI CHÚNG TA (Ma-thi-ơ 5:43-48)

Có người nói, “Yêu kẻ thù, nhưng không có nghĩa là chúng ta phải yêu miếng đất nơi hòn ngọc bị chôn. Đúng ra, điều đó có nghĩa là chúng ta yêu hòn ngọc chôn dưới đất. . . . Đức Chúa Trời không yêu chúng ta vì chúng ta đáng yêu. Nhưng chúng ta đáng yêu vì Ngài yêu chúng ta.

Khi nhìn “kẻ thù”, bạn thấy gì – hòn ngọc hay bụi bám chung quanh hòn ngọc?

Đức Chúa Giê-su truyền chúng ta yêu và cầu nguyện cho kẻ thù mình trong Ma-thi-ơ 5:43-48. Đức Chúa Giê-su cho thí dụ nào trong thiên nhiên để giúp chúng ta hiểu tại sao nên yêu kẻ thù mình? Đức Chúa Giê-su dạy chúng ta điều gì?

Trong câu 45, Đức Chúa Giê-su dùng thí dụ về Đức Chúa Cha trên trời để bày tỏ chúng ta nên đối xử thế nào với những người làm hại chúng ta. Có lẽ họ là những người đặt chúng ta vào sự thử thách nặng nề nhất. Đức Chúa Giê-su phán rằng Cha Ngài ban mưa cho người công bình và kẻ gian ác. Nếu Đức Chúa Trời ban mưa cho kẻ ác, thì chúng ta sẽ đối xử với họ thế nào?

Đức Chúa Giê-su không có ý nói chúng ta nên luôn luôn có cảm giác ảm áp, vui vẻ về những người gây rắc rối cho chúng ta. Yêu kẻ thù không có nghĩa là chúng ta có cảm tình đối với họ. Thay vào đó, chúng ta nên bày tỏ sự quan tâm và ân cần đối với kẻ thù mình.

Đức Chúa Giê-su kết luận với một câu thường gây ra nhiều tranh luận, “Thế thì các ngươi hãy nên trọn vẹn, như Cha các ngươi ở trên trời là trọn vẹn” (câu 48). Ý nghĩa thật rõ ràng: Những người muốn nên trọn vẹn như Đức Chúa Trời trọn vẹn phải bày tỏ tình yêu thương đối với kẻ thù như Đức Chúa Trời bày tỏ tình yêu thương của Ngài. Được trọn vẹn trước mặt Đức Chúa Trời là yêu thương kẻ thù mình. Để làm được điều này chúng ta phải có lòng nhu mì chỉ có Đức Chúa Trời mới có thể ban cho.

Hãy nhớ ý nghĩa của sự nhu mì (chấp nhận bị tổn thương với lòng nhịn nhục và không than phiền). Rồi hãy viết xuống những thay đổi bạn phải làm để Đức Chúa Trời ban cho bạn lòng nhu mì và điều này sẽ giúp bạn có thái độ tốt đối với “kẻ thù.”

IV. GIỮ YÊN LẶNG (I Phi-e-rơ 2:18-25)

Đức Chúa Giê-su là gương mẫu hùng hồn nhất về sự nhu mì khi bị thử thách. Ngài phán, “Hãy học theo ta. Ta có lòng nhu mì, khiêm nhường” (Ma-thi-ơ 11:29). Ngài thật sự muốn nói về những cách chúng ta không thể tưởng tượng được.

Phi-e-rơ có những lời khuyên cho những nô lệ trong I Phi-e-rơ 2:18-25. Ông miêu tả Đức Chúa Giê-su đã hành động thế nào về sự đối xử bất công và đau đớn. Phi-e-rơ cũng đề nghị rằng Đức Chúa Giê-su đã để lại cho họ “một gương, hầu cho anh em noi dấu chơn Ngài” (I Phi-e-rơ 2:21). Có những nguyên tắc nào về lòng nhu mì và khiêm nhường khi bị thử thách chúng ta có thể học được từ gương của Đức Chúa Giê-su, như Phi-e-rơ đã bày tỏ cho chúng ta?

Thật là kinh khủng khi thấy một người đối xử bất công với người khác. Và cũng rất đau lòng khi chúng ta bị đối xử như vậy. Chúng ta thường tin vào sự công bằng. Vì thế, chúng ta giận dữ khi thấy sự bất công và muốn “sửa đổi lại.”

Sống như vậy không dễ. Chúng ta có thể chấp nhận một lẽ thật quan trọng. Lẽ thật đó là trong tất cả những hoàn cảnh bất công, chúng ta phải tin rằng Cha chúng ta ở trên trời điều khiển tất cả. Ngài sẽ hành động cho sự ích lợi của chúng ta tùy theo chương trình của Ngài. Điều này có nghĩa là chúng ta bị đối xử gần giống như Đức Chúa Giê-su. Chúng ta không tránh khỏi sự bất công. Nhưng chúng ta luôn nhớ Cha trên trời vẫn ở với chúng ta và Ngài điều khiển mọi sự.

Những lời khuyên của Phi-e-rơ đến từ gương của Đức Chúa Giê-su. Điều này thật ngạc nhiên vì sự yên lặng trong khi bị đau khổ cách bất công là một sự làm chứng hùng hồn hơn cho sự vinh hiển của Đức Chúa Trời hơn là “sửa lưng người ta cho đúng.” Thí dụ, Đức Chúa Giê-su bị Cai-pha và Phi-lát tra hỏi. Đức Chúa Giê-su có thể nói nhiều điều để sửa đổi hoàn cảnh và chứng minh là mình đúng, nhưng Ngài đã không làm vậy. Sự yên lặng của Ngài là một lời chứng cho sự nhu mì của Ngài.

Bạn xử sự thế nào với những hoàn cảnh bất công của mình? Làm thế nào bạn có thể áp dụng hay hơn những nguyên tắc bạn học được trong đời mình?

V. HÒN ĐÁ VÀ NƠI NƯỚNG NẤU CỦA CHÚNG TA (Thi thiên 62:1-8)

Thường thường những người kiêu ngạo nhất là những người đau khổ vì tự ty mặc cảm. Sự kiêu hãnh của họ (sự hoàn toàn thiếu nhu mì) được phô bày để che đậy một điều gì thiếu thốn bên trong. Điều họ cần, như tất cả chúng ta, là cảm thấy được an toàn, được chấp nhận, và có giá trị, đặc biệt trong lúc bị rắc rối và đau khổ. Chúng ta chỉ có thể tìm được những điều này trong Chúa. Tóm lại, lòng nhu mì và khiêm nhường không phải là dấu hiệu của sự yếu đuối. Thay vào đó, hai đức tính này thường là những gương hùng hồn nhất của một linh hồn đặt nền tảng trên Vàng Đá.

Điều gì là bối cảnh cho Thi thiên 62:1-8? Vua Đa-vít muốn nói gì? Có những nguyên tắc thiêng liêng nào bạn học được ở đây? Quan trọng hơn hết, bạn có thể học để áp dụng thế nào những nguyên tắc này trong đời mình?

“Người ta có thể trở thành kẻ thù của chúng ta mà không vì một lý do nào cả. Những người thế gian và một số Cơ Đốc nhân sẽ hiểu lầm dân sự Đức Chúa Trời. Những tội tớ Chúa sẽ bị đặt vào những hoàn cảnh khó khăn. Một đối nhỏ có thể trở thành ngọn núi để bênh vực những người đi theo con đường ích kỷ và bất công. . . . Những người giả dối này sẽ tham gia vào những đảng phái bí mật và bất lương. . . . Đó là những người không thể tin cậy được. Một số thuộc viên hội thánh cũng sẽ làm điều này. Các tội tớ của Chúa phải trang bị với tâm tình của Đấng Christ. Họ đừng mong chờ được xét xử công bằng. Họ sẽ được gọi là quá khích. Nhưng đừng nản chí. Đức Chúa Trời hoàn toàn điều khiển chương trình của Ngài. Ngài sẽ hướng dẫn công việc Ngài để làm vinh hiển danh thánh Ngài.” – Phỏng trích Ellen G. White trong *Spalding và Magan Collection*, tr. 370.

Bạn tự vệ thế nào để đương đầu với sự sỉ nhục của những người khác? Bạn không được bảo vệ gì cả, phải không? Bạn có thể làm gì để kết hợp chặt chẽ hơn với Chúa? Bạn có thể cải tiến thế nào giá trị của mình trong Đấng quá yêu mến bạn đến nỗi Ngài chết cho tội lỗi bạn? Bạn có thể làm gì để bảo vệ mình khỏi sự sỉ nhục của những người khác?

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc Ellen G. White, “Seeking True Knowledge,” trong *The Ministry of Healing*, tr. 453, 454; “The Sermon on the Mount,” trong *The Desire of Ages*, tr. 298-314; “The Worker and His Qualifications,” trong *Evangelism*, tr. 630.

“Những sự khó khăn chúng ta gặp có thể ít hơn nếu chúng ta có lòng nhu mì được giấu kín trong Đấng Christ. Nếu chúng ta khiêm nhường như Đức Chúa Giê-su, chúng ta sẽ không cảm thấy bị sỉ nhục hay thất vọng mỗi ngày. Và chúng ta sẽ không gieo sự buồn thảm trên tinh thần. Bằng chứng hùng hồn nhất của một Cơ Đốc nhân cao quý là sự tự chủ. Nếu người đó không giữ được lòng bình tĩnh và trung tín khi bị đối xử độc ác, thì đã không bày tỏ được bản tính trọn vẹn của Đức Chúa Trời. Lòng khiêm nhường là sức mạnh đem lại chiến thắng cho các môn đồ của Đấng Christ. Điều này nói lên tinh thần liên kết của họ với thiên đàng.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 301.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Lòng khiêm nhường giúp chúng ta thắng được sự sỉ nhục và thất vọng thế nào? Bạn nghĩ phần nào quan trọng nhất của sự khiêm nhường giúp chúng ta làm điều này?
2. Trong địa phương của bạn, người ta nghĩ thế nào về những người khiêm nhường và nhu mì? Họ có được tôn trọng, hay bị chế nhạo, hay gì nữa? Bạn phải đương đầu với những áp lực nào khi thực hành những đức tính này?
3. Ngày nay có những gương nào của những người đang sống cách khiêm nhường và nhu mì không? Nếu có, họ là ai? Họ bày tỏ những đức tính này thế nào? Và bạn học được gì nơi họ?
4. Tại sao chúng ta thường nghĩ sự nhu mì là yếu đuối? Chúng ta đã thấy Đa-vít lệ thuộc vào Chúa để bảo vệ ông an toàn. Nhưng điều đó được thực hiện thế nào? Sự bảo vệ luôn luôn được bày tỏ thế nào? Nói cách khác, chúng ta là một hội thánh, có thể bảo vệ thế nào những người cần được bảo vệ? Hội thánh bạn có sự bảo vệ nào? Bạn có thể làm gì để giúp hội thánh trở nên nơi an toàn cho những người cần đến?

Bài Học 11

CHỜ ĐỢI TRONG SỰ THỬ THÁCH

CÂU GỐC: “Nhưng trái của Thánh Linh là . . . nhịn nhục” (Ga-la-ti 5:22).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: I Sa-mu-ên 26; Thi thiên 37:1-11; Rô-ma 5:3-5; 15:4, 5.

CÁC KHOA HỌC GIA LÀM MỘT CUỘC THÍ NGHIỆM VỚI TRẺ EM 4 TUỔI VÀ KẸO DẼO. Một khoa học gia nói với các em rằng mỗi em được phép ăn một cái kẹo. Nhưng nếu em nào đợi cho tới khi ông trở lại sau khi ông phải đi làm vài công việc vặt, thì em đó sẽ được hai cái kẹo thay vì một cái. Một số em bỏ kẹo vào miệng liền khi ông vừa đi khỏi. Nhưng một số khác đợi. Các khoa học gia nghiên cứu sự khác biệt.

Họ theo dõi các trẻ em này khi chúng tới tuổi thiếu niên. Những em chờ đợi trở thành những người dễ thích ứng, những học sinh giỏi hơn và tự tin hơn là những em không đợi. Dường như sự nhịn nhục là một đức tính tốt, quan trọng trong bản tính con người. Đó là lý do tại sao Chúa muốn chúng ta học để có sự nhịn nhục.

Tuần này chúng ta sẽ nghiên cứu về bối cảnh của những sự thử thách khó khăn nhất. Trong những điều này là sự chờ đợi.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG TRONG BÀI HỌC TUẦN NÀY: Tại sao đôi khi chúng ta phải chờ đợi quá lâu cho một điều gì đó? Những bài học nào chúng ta học được về sự kiên nhẫn trong sự thử thách?

I. CHÚA CỦA SỰ NHỊN NHỤC (Rô-ma 15:4, 5)

Chúng ta tìm được gì trong Rô-ma 15:4, 5?

Thường thường chúng ta thiếu sự nhịn nhục cho những điều mình thật sự muốn nhưng chưa đạt được. Chúng ta chỉ thỏa mãn khi được điều mình muốn. Vì không đạt được điều mình muốn, chúng ta thường buồn rầu và khó chịu. Khi ở trong tình trạng này, chúng ta thường không thể có sự bình an và tin cậy nơi Đức Chúa Trời.

Chờ đợi làm cho đau lòng. Trong tiếng Hê-bơ-rơ, một trong những chữ cho “kiên nhẫn chờ đợi” (Thi thiên 37:7) đến từ chữ Hê-bơ-rơ có nghĩa là “đau khổ nhiều,” “bị lắc,” “run rẩy,” “bị thương,” “buồn khổ.” Học để biết nhịn nhục không phải là việc dễ. Đôi khi đó là phần rất quan trọng trong sự thử thách.

Xin đọc Thi thiên 27:14; 37:7, và Rô-ma 5:3-5. Những câu này nói gì với chúng ta? Sự kiên nhẫn dẫn tới điều gì?

Trong khi chờ đợi, chúng ta có thể để ý đến một trong hai điều. Chúng ta có thể tập trung vào những điều chúng ta đang chờ đợi. Hay chúng ta có thể tập trung vào Đấng (Đức Chúa Trời) đang nắm những điều này trong tay Ngài. Trong khi chờ đợi, sự khác biệt lớn không phải là chúng ta chờ đợi bao lâu, nhưng chúng ta có thái độ gì trong khi chờ đợi. Nếu chúng ta tin cậy nơi Đức Chúa Trời, và đặt sự sống mình trong tay Ngài, thì chúng ta sẽ đầu phục Ngài. Sau đó chúng ta có thể tin cậy rằng Ngài sẽ làm gì tốt nhất cho chúng ta mặc dù điều này có khó tin thế nào chăng nữa.

Bạn đang nóng nảy chờ đợi những gì? Làm thế nào bạn học để giao phó mọi sự cho Đức Chúa Trời và thời giờ của Ngài? Hãy cầu nguyện để có một thái độ hoàn toàn đầu phục Đức Chúa Trời.

II. THỜI KỲ CỦA ĐỨC CHÚA TRỜI (Rô-ma 5:6)

Rô-ma 5:6 và Ga-la-ti 4:4 nói gì về thời kỳ của Đức Chúa Trời?

Trong những câu này, Phao-lô nói Đức Chúa Giê-su đến để chết cho chúng ta vào đúng kỳ hẹn. Nhưng ông không nói *tại sao* lúc đó là đúng kỳ hẹn. Khi đọc những câu này, chúng ta tự hỏi, *Tại sao Đức Chúa Giê-su đợi hàng ngàn năm mới xuống đất để đối phó với tội lỗi? Từ lâu trước đó, vũ trụ có hiểu rằng tội lỗi là một điều rất xấu xa không?* Chúng ta có thể hỏi tại sao Đức Chúa Giê-su chờ đợi để trở lại lần thứ hai? Chúng ta cũng có thể hỏi, tại sao Chúa đợi thật lâu để đáp lại lời cầu nguyện của tôi?

Hãy nghĩ đến 70 tuần lễ tiên tri trong Đa-ni-ên 9:24-27. Đây là lời tiên tri chỉ về Đức Chúa Giê-su là Đấng Mê-si (Nếu cần, hãy ôn lại những bài này). Thời kỳ này kéo dài bao lâu? Điều này nói gì với bạn về việc học để chờ đợi thời hạn của Đức Chúa Trời?

Tại sao chúng ta phải chờ đợi? Có nhiều lý do quan trọng thiêng liêng: Thứ nhất, chờ đợi khiến chúng ta không chú ý vào “những sự vật” mà tập trung vào chính Đức Chúa Trời. Thứ hai, chờ đợi giúp chúng ta có một hình ảnh rõ ràng hơn về lý do và ước muốn của mình. Thứ ba, chờ đợi rèn luyện sự kiên nhẫn và sức mạnh thuộc linh. Thứ tư, chờ đợi giúp phát triển sức mạnh thiêng liêng như đức tin và sự tin cậy. Thứ năm, chờ đợi để Chúa đặt xuống những miếng trong một tấm ráp hình của bức tranh lớn hơn. Thứ sáu, chúng ta có thể không bao giờ biết lý do tại sao phải chờ đợi. Vậy, chúng ta phải học để sống bởi đức tin. Bạn có thể nghĩ đến những lý do nào khác để chờ đợi chăng?

Có những thí dụ nào khác trong Kinh Thánh Đức Chúa Trời hành động theo thời giờ riêng của Ngài? Điều này có thể giúp bạn học để tin cậy Ngài sẽ làm cho bạn những điều tốt đúng theo thời giờ của Ngài. (Thí dụ, hãy nghĩ đến Áp-ra-ham và Sa-ra về lời hứa có một đứa con trai). Cùng lúc đó, hãy tự hỏi, “Có lẽ tôi đã làm điều gì để trì hoãn sự đáp lại lời cầu nguyện mà đáng lẽ tôi nhận được từ lâu rồi chăng?”

III. ĐA-VÍT: MỘT BÀI HỌC VỀ SỰ CHỜ ĐỢI (I Sa-mu-ên 16:1-13)

Trong I Sa-mu-ên 16:1-13, chúng ta thấy thanh niên Đa-vít được Sa-mu-ên xúc dầu để làm vua. Đó là một cuộc hành trình lâu dài từ cánh đồng của cha mình là Y-sai tới ngai vàng ở Giê-ru-sa-lem. Chắc hẳn có những lúc Đa-vít cảm thấy mình đang bị thử thách.

Thứ nhất, Đa-vít được kêu tới để gầy đờn an ủi Sau-lơ khi có ác thần khuấy khuấy vua (I Sa-mu-ên 16). Về sau, Đa-vít trở nên anh hùng của dân Y-sơ-ra-ên khi ông giết Gô-li-át (I Sa-mu-ên 17). Sau đó, trong nhiều năm Đa-vít chạy trốn để cứu mạng sống mình. Cả Sau-lơ và con trai là Giô-na-than biết Đa-vít được lựa chọn để làm vua kế tiếp (I Sa-mu-ên 23:17; 24:20). Nhưng Đa-vít không vội vã để làm vua. Thực sự, ông có vẻ như hành động trái ngược lại. Một lần nọ, Sau-lơ cố tìm cách giết ông và Đa-vít đã cắt một miếng áo tơi của Sau-lơ khi vua đang ngủ. Điều này chứng tỏ cho Sau-lơ thấy Đa-vít có thể giết vua nhưng ông đã lựa chọn không làm điều đó. Việc này cũng cho vua thấy Đa-vít là kẻ thù của ông (I Sa-mu-ên 24:5-7). Về sau, Sau-lơ lại cố tìm cách giết Đa-vít, nhưng Đa-vít từ chối không giết Sau-lơ khi Đa-vít có cơ hội (I Sa-mu-ên 26:7-11).

Tại sao Đa-vít từ chối không giết Sau-lơ trong I Sa-mu-ên 26:1-11? Có những nguyên tắc nào dạy chúng ta về cách Đức Chúa Trời thực hiện chương trình Ngài trong cuộc đời chúng ta?

Sự Đa-vít từ chối không giết Sau-lơ trong I Sa-mu-ên 26:12-25 đã ảnh hưởng Sau-lơ thế nào? Điều này dạy chúng ta gì về những điều thuận lợi trong việc chờ đợi Đức Chúa Trời?

Hãy nghĩ về con đường tới ngai vàng của Đa-vít. Chúng ta có thể tóm tắt con đường đó trong một câu ngắn. Đừng nắm lấy điều mà Đức Chúa Trời chưa ban cho. Sự ban cho của Đức Chúa Trời thì luôn luôn tốt nhất khi nhận được từ tay Ngài và trong kỳ hạn của Ngài. Điều này có thể đòi hỏi một thời gian chờ đợi thật lâu. Giá đậu có thể mọc trong nhiều tiếng đồng hồ, trong khi cây sồi cần nhiều năm. Nhưng khi gió mạnh thổi tới, cây sồi sẽ không bị nhổ bật rễ.

Đa-vít có thể có những sự bào chữa hay để giết Sau-lơ. (Thí dụ, “Có phải chính Đức Chúa Trời đã phán Đa-vít sẽ làm vua? Và Sau-lơ thật là người gian ác?”) Nhưng hành động của Đa-vít nói lên đức tin thật nơi Đức Chúa Trời. Bạn học được gì từ thí dụ này?

VI. Ê-LI: QUÁ VỘI VÀNG (I Các Vua 18)

Sự thử thách trên đỉnh núi Cạt-mên đã kết thúc (I Các Vua 18). Lửa đã từ trời giáng xuống. Cả dân sự đã thú nhận Giê-hô-va là Đức Chúa Trời chân thật. Và các tiên tri giả đã bị giết. Danh Đức Chúa Trời đã được phục hồi. Bạn có thể nghĩ rằng tinh thần của Ê-li đã được mạnh mẽ hơn. Nhưng bỗng nhiên Ê-li nghe được một điều làm ông sợ hãi đến nỗi ông muốn chết. Xin đọc câu chuyện này trong I Các Vua 19:1-9. Những lời của câu cuối thật đáng sợ, “Và lời của Đức Chúa Trời phán với người rằng: Hỡi Ê-li, người ở đây làm chi?” (câu 9). Thật rõ ràng, sự sợ hãi của Ê-li đã khiến ông chạy lạc đường.

Sau hành động thật oai hùng của Chúa, đáng lẽ Ê-li nên có đầy dẫy đức tin. Nhưng thay vào đó, ông đã chạy trốn vì sợ cho mạng sống mình. Chúng ta học được bài học nào từ tấm gương xấu này?

Câu chuyện này nói lên một điều quan trọng. Khi vội vàng, chúng ta rất dễ đi sai đường. Trong trường hợp Ê-li, sự sợ hãi khiến ông vội vã chạy vào đồng vắng. Ông mong ước mình đừng sinh ra thì hơn. Nhưng có những điều khác khiến chúng ta chạy ra ngoài chương trình của Đức Chúa Trời.

Có những điều nào khiến người ta vội vã chạy ra ngoài ý muốn của Đức Chúa Trời trong Sáng thế Ký 16:1-3; Dân số Ký 20:10-12; Các quan xét 14:1-3; Ma-thi-ơ 20:20, 21; Lu-ca 9:52-56; Công vụ 9:1?

Thật dễ dàng để những điều như tham vọng, giận dữ, cảm xúc, thiếu đức tin và quá hăng say hầu việc Chúa khiến chúng ta vội vã đi tới chỗ không nên tới. Không ai tránh khỏi được sự nguy hiểm này. Bí quyết là phát triển một niềm tin nơi sự nhân từ và thương xót của Đức Chúa Trời, Đấng yêu thương chúng ta và muốn những gì tốt nhất cho chúng ta. Điều này không xảy ra cách tự động. Đức tin có thể là một món quà, nhưng đức tin là một món quà cần được phát triển và bảo vệ.

V. HỌC ĐỂ KHOÁI LẠC NƠI ĐỨC GIÊ-HÔ-VA (Thi thiên 37:4)

“Cũng hãy khoái lạc nơi Đức Giê-hô-va, thì Ngài sẽ ban cho người đều lòng mình ao ước” (Thi thiên 37:4).

Thi thiên 37:4 là một lời hứa tuyệt vời. Hãy tưởng tượng đạt được điều bạn luôn luôn ao ước. Nhưng đạt được điều lòng mình ao ước tùy thuộc vào sự có lòng khoái lạc nơi Đức Giê-hô-va. Vậy, “khoái lạc nơi Đức Giê-hô-va” có nghĩa là gì?

Xin đọc Thi thiên 37:1-11. Bối cảnh của câu 4 có lẽ hơi ngạc nhiên. Vua Đa-vít viết về mình bị bao vây bởi những người chống lại Đức Chúa Trời và chống lại ông. Khi bị người ta chống lại, chúng ta thường nổi giận hay tìm những lời biện hộ “hay” để trả thù họ. Nhưng Đa-vít khuyên những điều khác hẳn.

Trong những câu sau đây, Đa-vít khuyên dân sự Chúa điều gì trong hoàn cảnh này?

Câu 1 _____

Câu 5 _____

Câu 7 _____

Câu 8 _____

Xin đọc câu 4 và lời bình luận của bạn. “Khoái lạc nơi Đức Giê-hô-va” nghĩa là gì?

Đa-vít nói đi nói lại nhiều lần, bằng những cách khác nhau, “Hãy tin cậy nơi Đức Chúa Trời.” Tin cậy Ngài sẽ hành động. Đừng bối rối vì Đức Chúa Trời là Chúa của bạn. Ngài đang làm việc cho bạn – ngay bây giờ. Bạn không cần phải hành động và cố gắng sắp đặt. Cha trên trời của bạn điều khiển mọi sự. Hãy tin cậy nơi Ngài. Hãy tin cậy hoàn toàn nơi Ngài.

Đây là điều Đa-vít nói “hãy khoái lạc nơi Đức Giê-hô-va.” Để khoái lạc nơi Chúa nghĩa là chúng ta sống trong sự tin cậy trọn vẹn. Không gì làm đảo lộn sự bình an của chúng ta, vì Đức Chúa Trời hiện diện nơi đây và đang hành động. Chúng ta có thể ngợi khen Ngài. Chúng ta có thể mỉm cười vì không ai có thể khôn ngoan hơn Đức Chúa Trời chúng ta! Khi học được điều này, chúng ta sẽ thật sự nhận được điều lòng mình ao ước. Đó là vì chúng ta sẽ nhận được điều mà Cha yêu thương muốn ban cho chúng ta. Ngài sẽ ban cho điều chúng ta cần hơn hết vào thời giờ thuận lợi nhất cho chúng ta và cho nước Ngài.

Làm thế nào bạn có thể học để được “khoái lạc nơi Đức Giê-hô-va”? Hãy dành thì giờ cầu nguyện, cầu xin sự hướng dẫn của Ngài trở nên thật sự trong đời của bạn.

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc Ellen G. White, “The Anointing of David,” tr. 637-642; “David and Goliath,” tr. 643-648; “David a Fugitive,” tr. 649-659; “The Magnanimity of David,” tr. 660-674; “The Death of Saul,” tr. 675-682, trong *Patriarch and Prophets*.

Chương trình của Đức Chúa Trời cho chúng ta có thể đòi hỏi nhiều chờ đợi. Và điều này thật sự làm chúng ta cảm thấy gần như là bị thử thách. Trong khi chờ đợi, chúng ta có thể học và phát triển tính nhẹn nhục khi chúng ta tập trung vào Chúa và tin cậy rằng Ngài đang làm việc cho chúng ta. Có nhiều lý do để chờ đợi. Nhưng tất cả đều lệ thuộc vào sự hoàn thành chương trình của Đức Chúa Trời cho chúng ta và nước của Ngài. Nếu chúng ta vội vã đi trước Chúa thì có thể bị nhiều mất mát. Nhưng chúng ta sẽ đạt được nhiều điều thuận lợi nếu tin cậy và khoái lạc nơi Ngài.

“Mỗi rắc rối đều được Đức Chúa Giê-su cân nhắc và đo lường. Và với ân điển của Chúa, các sự rắc rối này sẽ không quá khả năng chịu đựng của con người.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Manuscript Releases*, quyển 12, tr. 81.

Tôi không thể biết được mục đích của Đức Chúa Trời trong sự đau khổ của tôi. Nhưng Ngài biết điều gì tốt nhất, và tôi sẽ dâng hiến linh hồn, thân thể và tinh thần cho Ngài là Đấng Tạo Hóa trung tín của tôi. “Ta biết ta đã tin Đấng nào, chắc rằng Đấng ấy có quyền phép giữ sự ta đã phó thác cho đến ngày đó” (II Ti-mô-thê 1:12). Chúng ta cần giáo dục và huấn luyện linh hồn chúng ta để có thêm đức tin, thêm tình yêu thương, nhẹn nhục hơn, và tin cậy trọn vẹn hơn nơi Thiên Phụ của chúng ta. Nhờ vậy, tôi biết chúng ta sẽ có sự bình an và hạnh phúc ngày qua ngày khi chúng ta trải qua những sự tranh đấu của đời này.

“Chúa không vui lòng khi chúng ta quá lo lắng mà vượt ra khỏi vòng tay của Đức Chúa Giê-su. Sự chờ đợi yên lặng và tĩnh thức cần liên kết với nhau. Chúng ta nghĩ mình có cảm giác là đi sai đường. Vì thế, chúng ta nhìn vào nội tâm để tìm một dấu gì hỗ trợ hoàn cảnh của chúng ta. Nhưng chúng ta cần sự suy nghĩ đúng là không dựa vào cảm giác nhưng vào đức tin.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Selected Messages*, quyển 2, tr. 242.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Mỗi sự rắc rối đều được Đức Chúa Giê-su “cân và đo” nghĩa là gì? Biết được điều này giúp chúng ta thế nào trong khi chờ đợi?

2. Hãy mời các bạn trong lớp làm chứng về sự kiên nhẫn chờ đợi của họ. Những sự sợ hãi và sự vui mừng của họ là gì? Họ đã học được gì? Họ đã nương tựa vào những lời hứa nào?
3. Hội thánh hay lớp của bạn đã giúp gì cho những người bị thử thách trong khi họ chờ đợi thời hạn của Đức Chúa Trời?
4. Cầu nguyện có phần nào trong sự phát triển tính nhịn nhục? Có những người nào bạn có thể cầu xin Đức Thánh Linh giúp phát triển sự nhịn nhục trong đời sống họ?

Bài Học 12

CHẾT NHƯ MỘT HỘT GIỐNG

CÂU GỐC: “Quả thật, quả thật, ta nói cùng các ngươi, nếu hạt giống lúa mì kia, chẳng chết sau khi gieo xuống đất, thì cứ ở một mình; nhưng nếu chết đi, thì kết quả được nhiều” (Giăng 12:24).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: I Sa-mu-ên 2:12–3:18; 13:1-14; Xa-cha-ri 4:1-14; Rô-ma 12:1, 2; Phi-líp 2:5-9.

HÌNH ẢNH CỦA ĐỨC CHÚA GIÊ-SU VỀ HỘT LÚA MÌ CHẾT là một thí dụ hay về sự chúng ta đầu phục ý muốn của Đức Chúa Trời.

Trước hết, có sự rơi xuống. Hạt giống rơi xuống đất từ cọng lúa mì không tự điều khiển được nó sẽ rơi ở đâu và thế nào. Nó không điều khiển được miếng đất chung quanh nó và đất bao phủ lên nó.

Thứ hai, có sự chờ đợi. Khi hạt giống nằm trong lòng đất, nó không biết tương lai mình thế nào. Nó không thể “tưởng tượng” cuộc đời nó trong tương lai. Đó là vì nó chỉ là một hạt lúa mì.

Thứ ba, có sự chết. Hạt giống không thể trở thành cây lúa mì trừ khi nó từ bỏ đời sống an toàn của hạt giống. Nó phải “chết”. Điều này có nghĩa là hạt lúa phải từ bỏ đời sống quá khứ để có thể thay đổi từ một hạt giống thành một cây có kết quả.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG TRONG BÀI HỌC TUẦN NÀY: Nếu chúng ta biết rằng ý muốn của Đức Chúa Trời là tốt nhất cho chúng ta, tại sao chấp nhận điều đó lại rất khó khăn đối với chúng ta? Đức Chúa Giê-su đã để lại cho chúng ta gương gì về sự đầu phục? Bạn thấy thí dụ về hạt lúa mì được dùng thế nào trong đời sống mình?

I. DÂNG HIẾN ĐỂ PHỤC VỤ (Phi-líp 2:5-9)

Phi-líp 2:5-9 có sứ điệp gì quan trọng cho chúng ta?

Thế giới ngày nay khuyến khích chúng ta đòi hỏi và tranh đấu cho quyền lợi của mình. Tất cả những điều này thì tốt và thường thường nên như vậy. Nhưng, cũng như với Đức Chúa Giê-su, chương trình của Đức Chúa Trời đòi hỏi chúng ta từ bỏ những quyền lợi của mình để có thể phục vụ Đức Chúa Cha hữu hiệu hơn. Chúng ta làm vậy để có một ảnh hưởng lâu dài cho nước Đức Chúa Trời. Từ bỏ quyền lợi của chúng ta có thể khó khăn và không thoải mái. Và điều này đưa đến những sự thử thách.

Hãy coi điều Đức Chúa Giê-su đã làm (Phi-líp 2:5-8). Những câu này miêu tả ba giai đoạn mà Đức Chúa Giê-su dùng trong việc từ bỏ mình để vâng theo ý Đức Chúa Cha. Ngay từ đầu, Phao-lô đã nói, “Hãy có đồng một tâm tình như Đấng Christ đã có” (câu 5).

Đức Chúa Giê-su đã đặt mình vào một địa vị để cứu chúng ta. Làm vậy, Ngài đã từ bỏ sự ngang hàng với Đức Chúa Cha và xuống thế để làm người, bị giới hạn bởi thân thể con người (câu 6, 7).

Đức Chúa Giê-su đã không đến như một người vĩ đại và vinh hiển. Thay vào đó, Ngài đến như một đầy tớ cho mọi người (câu 7).

Là đầy tớ, Đức Chúa Giê-su không sống một cuộc đời bình an và lâu dài. Nhưng Ngài “vâng phục cho đến chết.” Ngài không chết một cách quý phái và vinh quang. Không, Ngài “vâng phục cho đến chết – thậm chí chết trên cây thập tự!” (câu 8).

Đức Chúa Giê-su làm gương cho chúng ta trong những phạm vi nào của cuộc đời? Nếu những quyền lợi là tốt và nên được bảo vệ, bạn giải nghĩa thế nào về sự cần phải từ bỏ những điều này? Bằng cách nào Phi-líp 2:9 giúp chúng ta hiểu lý do để vâng phục ý muốn Đức Chúa Cha?

Hãy cầu xin Đức Thánh Linh ban cho sự khôn ngoan. Hãy hỏi Ngài, “Có những quyền lợi nào mà hiện nay tôi đang nắm giữ có thể ngăn cản tôi vâng theo ý muốn của Đức Chúa Giê-su? Tôi sẵn sàng chịu đau khổ bao nhiêu để có thể phục vụ người khác hữu hiệu hơn?”

II. PHẢI CHẾT TRƯỚC KHI BIẾT Ý MUỐN CHÚA (Rô-ma 12:1, 2)

Nhiều Cơ Đốc nhân cố gắng hết sức để biết ý muốn Chúa cho cuộc đời họ. “Nếu tôi biết ý muốn Chúa cho đời tôi, tôi sẽ hy sinh tất cả cho Ngài.” Chúng ta có thể đã hứa với Chúa như vậy. Nhưng chúng ta vẫn còn mơ hồ về ý muốn của Ngài. Lý do cho sự mơ hồ này có thể thấy trong Rô-ma 12:1, 2. Phao-lô miêu tả làm thế nào chúng ta có thể biết được ý muốn Đức Chúa Trời. Ông nêu lên một điểm quan trọng: nếu muốn biết ý Đức Chúa Trời, bạn phải hy sinh trước!

Xin đọc Rô-ma 12:1, 2. Phao-lô viết chúng ta có thể “thử cho biết ý muốn của Chúa là thế nào” (câu 2) khi:

1. Chúng ta có sự hiểu biết thật về “sự thương xót” của Chúa cho chúng ta (câu 1).
2. Chúng ta dâng thân thể mình làm của lễ sống cho Đức Chúa Trời (câu 1).
3. Tâm thần chúng ta được đổi mới (câu 2).

Chỉ có tâm thần được đổi mới có thể thật sự hiểu được ý muốn của Đức Chúa Trời. Nhưng sự đổi mới này tùy thuộc vào sự chúng ta phải chết cho bản ngã mình trước. Đức Chúa Giê-su chịu khổ vì chúng ta chưa đủ. Ngài phải chết. Đối với chúng ta cũng vậy.

Hãy cầu xin Đức Thánh Linh bày tỏ những phạm vi nào trong bạn chưa hoàn toàn “chết.” Có những điều nào Đức Thánh Linh cần bạn phải từ bỏ để bạn có thể trở nên “của lễ sống” cho Đức Chúa Trời?

Có những phạm vi trong đời sống chúng ta chưa hoàn toàn chết. Vì thế Đức Chúa Trời cho phép những sự thử thách giúp chúng ta chú ý tới những phạm vi đó. Sự đau khổ giúp chúng ta đối phó với tội lỗi mình. Và điều này giúp chúng ta hiểu rõ hơn sự hy sinh của Đức Chúa Giê-su cho chúng ta. Elizabeth Elliott viết, “Sự từ bỏ điều mơ ước sâu xa nhất của chúng ta có lẽ là khi chúng ta hiểu được thập tự giá. . . . kinh nghiệm riêng của chúng ta về sự đóng đinh, có thể nhỏ hơn của Đấng Cứu Thế. Nhưng điều đó cho chúng ta cơ hội để hiểu Ngài bằng cách dự phần vào sự thương khó của Ngài. Trong mọi hình thức của sự đau khổ của chúng ta, Ngài kêu gọi chúng ta thông công với Ngài.” – Phỏng trích Elizabeth Elliott, *Quest For Love* (Grand Rapids, Mich.: Fleming H. Revell, 1996), tr. 182.

Xin đọc và cầu nguyện về Rô-ma 12:1, 2. Hãy nghĩ về những điều bạn cần từ bỏ để bạn có thể trở nên một của lễ sống. Điều này giúp bạn thế nào để hiểu những sự đau khổ Đức Chúa Giê-su phải chịu vì bạn trên thập tự giá. Kiến thức này giúp bạn thế nào để thông công với Đức Chúa Giê-su trong sự thương khó của Ngài?

III. SẴN SÀNG NGHE THEO (I Sa-mu-ên 3:10)

“Đức Giê-hô-va đến đứng tại đó, gọi như các lần trước: Hỡi Sa-mu-ên! Hỡi Sa-mu-ên! Sa-mu-ên thưa: Xin hãy phán, kẻ tôi tớ Ngài đương nghe!” (I Sa-mu-ên 3:10).

Bạn có bao giờ nghe tiếng nói êm đềm, nhỏ nhẹ của Đức Thánh Linh nhưng không nghe chẳng? Về sau, mọi sự hư hết, và bạn tự nhủ, Ôi không, tại sao tôi lại không nghe?

Trước hết, Sa-mu-ên kể chuyện một thầy tế lễ lớn tuổi và hai người con trai hư hỏng của ông. Hai người này không nghe lời Chúa. Nhưng cậu bé này nghe. Chúa phán lời cảnh cáo nặng nề. Nhưng những người cần thay đổi lại không nghe.

Xin đọc câu chuyện này trong I Sa-mu-ên 2:12–3:18. Có sự khác biệt rõ ràng nào giữa những người nghe lời Đức Chúa Trời và những người không nghe?

Đầu óc các con trai của thầy tế lễ Hê-li nghĩ đến những việc khác hơn là việc của Đức Chúa Trời. Hê-li nghe điều Chúa muốn và nói với các con trai mình. Nhưng ông không làm gì hơn nữa. Các con của Hê-li thật sự chưa từ bỏ đời sống mình để làm theo ý Chúa. Thật là khác hẳn với cậu bé Sa-mu-ên!

Giảng sư Charles Stanley miêu tả quan trọng thế nào để sẵn sàng nghe tiếng Đức Chúa Trời. Ông gọi đó là “sang số trung lập”. Stanley nói, “Đức Thánh Linh . . . không nói để chia sót tin tức. Ngài nói để được đáp lại. Và Ngài biết khi nào thời khóa biểu của chúng ta đã chiếm một phần lớn sự chú ý của chúng ta. Thật là phí thì giờ của Chúa khi Ngài nói những điều mới cho chúng ta trong khi chúng ta chưa làm theo những gì Ngài đã phán. Khi việc đó xảy ra, thì Đức Thánh Linh thường thường yên lặng. Ngài chờ đợi cho tới khi chúng ta trở nên trung lập [yên lặng] đủ để nghe và vâng theo.” – Phỏng trích Charles Stanley, *The Wonderful Spirit-Filled Life*, (Thomas Nelson Publishers, Nashville, Tenn.: 1992), tr. 179, 180.

Giảng sư Stanley có ý gì khi ông nói “đủ trung lập”? Hãy nghĩ đến việc mở lòng mình cho Đức Chúa Trời. Nếu làm vậy, những điều gì thường ngăn cản bạn “đủ trung lập để lắng nghe và vâng lời?” Bạn cần làm gì để nghe tiếng Chúa và quyết định vâng theo sự hướng dẫn của Ngài?

VI. TIN VÀO MÌNH THAY VÌ VÀO CHÚA (I Sa-mu-ên 13:1-14)

Ê-va phạm tội trong Vườn Ê-đen. Đây không phải vì bà nghi ngờ lời Đức Chúa Trời. Điều rắc rối là Ê-va tin mình đủ khôn ngoan để quyết định điều gì tốt và đúng cho mình. Bà tin vào sự phán đoán của mình. Khi chúng ta lệ thuộc vào sự phán đoán của riêng mình thay vì vào lời Chúa là chúng ta đã mở đường cho đủ thứ rắc rối.

Câu chuyện của Sau-lơ nói lên những bước để xa cách Đức Chúa Trời và sau đó những biến cố đáng buồn xảy ra cách mau chóng. Sa-mu-ên xúc dầu cho Sau-lơ làm vua của Đức Chúa Trời (I Sa-mu-ên 10:1). Sau đó, ông truyền cho Sau-lơ những huấn lệnh (câu 8), nhưng Sau-lơ không vâng theo.

Sau-lơ đã làm gì để đưa đến sự sụp đổ trong I Sa-mu-ên 13:1-14?

Có ba bước đã đưa Sau-lơ vào con đường xa cách Đức Chúa Trời sau khi ông làm vua. Vấn đề là không có bước nào tự nó là quá tệ. Nhưng chúng là những hạt giống của sự buồn thảm vì Sau-lơ đã làm những việc này mà không nhờ cậy Đức Chúa Trời. Hãy để ý đến thứ tự sự sa ngã của Sau-lơ.

1. Sau-lơ nói, “Tôi thấy” – quân lính tan lạc và sự vắng mặt của Sa-mu-ên (câu 11). Sau-lơ bị áp lực, và ông nhận định với nhãn quan của mình điều gì đang xảy ra.
2. Sau-lơ thay đổi từ “Tôi thấy” tới “Tôi nói” – rằng người Phi-li-tin sẽ đánh bại họ (câu 12). Điều Sau-lơ nhìn thấy với mắt mình đã ảnh hưởng điều ông nói, hay về hoàn cảnh.
3. Sau-lơ chuyển từ “Tôi nói” tới “Tôi cảm thấy” – ông cảm thấy sự ước muốn mạnh mẽ dâng của lễ (câu 12). Điều ông nghĩ bây giờ ảnh hưởng tới cảm giác của ông.

Tất cả chúng ta đều làm vậy: Chúng ta lệ thuộc vào nhãn quan của con người đã dẫn chúng ta lệ thuộc vào sự suy nghĩ của con người. Điều này khiến chúng ta lệ thuộc vào cảm xúc của con người. Và sau đó chúng ta đã hành động theo những cảm xúc này.

Tại sao Sau-lơ dễ dàng đi theo sự phán đoán của mình? Sau-lơ đã được sự hướng dẫn rõ ràng của Chúa, nhưng ông không vâng theo. Chúng ta biết rằng mình rất yếu đuối và kiến thức bất toàn. Nhưng tại sao chúng ta vẫn còn cố lệ thuộc vào mình? Chúng ta có thể làm gì để học tin cậy vào mạng lệnh của Chúa hơn là vào chính mình?

V. NHỮNG SỰ THAY THẾ (Za-cha-ri 4:1-14)

Như chúng ta thấy trong bài học hôm qua, vâng theo ý muốn Đức Chúa Trời sẽ khó khi chúng ta lệ thuộc vào sức riêng mình. Chúng ta cũng có thể lệ thuộc vào những sự thay thế cho Đức Chúa Trời. Khi một vài người cảm thấy buồn, họ đi phố mua một vài thứ gì đó làm họ vui. Khi một số người khác thấy thiếu thốn điều gì, họ đi tìm danh vọng. Khi người khác gặp sự khó khăn với chồng hay vợ mình, họ đi tìm người khác có thể cho họ tình yêu và khoái lạc.

Nhiều điều chúng ta dùng có thể đem lại sự giúp đỡ tạm thời. Nhưng những điều này không giải quyết được các nan đề hay dạy chúng ta đối phó với những hoàn cảnh đó đúng hơn lần sau. Chỉ có sự giúp đỡ từ Chúa mới có thể làm điều đó. Vấn đề là nhiều khi chúng ta cố gắng lệ thuộc vào những sự thay thế cho Đức Chúa Trời thay vì vào chính Ngài.

Sau đây là ba điều người ta thường dùng để thay thế Đức Chúa Trời:

1. Dùng lý luận của loài người hay kinh nghiệm quá khứ khi chúng ta cần sự hướng dẫn của Đức Chúa Trời.
2. Loại bỏ những nan đề khỏi trí óc khi chúng ta cần Đức Chúa Trời trả lời.
3. Chạy trốn thực tế và xa lánh Đức Chúa Trời khi chúng ta cần cầu nguyện để được quyền lực của Ngài.

Xa-cha-ri giúp chúng ta tập trung vào điều thật quan trọng khi chúng ta bị cám dỗ dùng những sự thay thế. Sau nhiều năm bị lưu đày, dân Y-sơ-ra-ên được trở về quê hương từ Ba-by-lôn. Họ mau chóng xây dựng lại đền thờ. Nhưng có nhiều kẻ thù chống lại chương trình này. (Ê-xo-ra 4–6). Vì thế, Xa-cha-ri đem sứ điệp khuyến khích đến cho Xô-rô-ba-bên, người lãnh đạo công việc xây cất.

Xin đọc sứ điệp này trong Xa-cha-ri 4:1-14. Đức Chúa Trời muốn dạy gì trong Xa-cha-ri 4:6? Sự hoàn thành công việc xây cất được Đức Thánh Linh ảnh hưởng thế nào? Điều này dạy chúng ta gì về sự tương giao giữa Đức Thánh Linh và những điều hữu ích chúng ta làm?

Đức Chúa Trời không ngăn cản những kẻ thù của đền thờ. Ngài không bảo vệ Xô-rô-ba-bên khỏi những sự cạnh thẳng khi phải đối phó với kẻ thù. Và Ngài sẽ không luôn luôn bảo vệ chúng ta khỏi kẻ thù. Nhưng khi chúng ta có kẻ thù, Đức Chúa Trời có thể dùng chúng như là một sự thử thách để dạy chúng ta lệ thuộc vào Ngài.

Khi bị căng thẳng, hành động đầu tiên của bạn là gì? Thức ăn? Truyền hình? Câu nguyện? Đâu phục Đức Chúa Trời? Câu trả lời của bạn cho biết gì về bạn và những điều bạn cần học hay thay đổi?

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc Ellen G. White, “Eli and His sons,” tr. 575-580; The Pre-sumption of Saul,” tr. 616-626, trong *Patriarch and Prophets*.

Chúng ta sẽ vâng phục ý muốn Đức Chúa Trời khi chúng ta chết cho những sự ao ước và tham vọng riêng mình. Điều này mở đường để thật sự phục vụ tha nhân. Chúng ta không thể sống vì Đức Chúa Trời mà không hy sinh và sẵn sàng nghe theo tiếng Ngài. Đối với chúng ta, để thật sự từ bỏ ý mình hầu vâng theo ý Đức Chúa Cha, chúng ta phải rất cẩn thận không lệ thuộc vào chính mình và vào những sự thay thế cho Lời và quyền năng của Đức Chúa Trời. Vì vâng theo ý Chúa là một phần quan trọng để được nên giống Đấng Christ, nên Đức Chúa Trời có thể để những sự thử thách dạy chúng ta lệ thuộc vào Ngài.

“Sự thất bại của Hê-li là một bài học rõ ràng cho các bậc cha mẹ. Hê-li thất bại trong việc bày tỏ tình yêu thương đúng và dùng kỷ luật của một người cha. Hậu quả là ông đã gạt hái tội lỗi của các con trai hư hỏng. Cha mẹ cho phép các sự xấu xa và những con cái làm điều đó, cả hai bên đều có tội trước mặt Đức Chúa Trời. Ngài sẽ không chấp nhận của lễ chuộc tội của họ.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Child Guidance*, tr. 276.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Trong lớp hãy thảo luận về sự khiêm nhường của Con Đức Chúa Trời khi Ngài xuống thế gian làm người để chết vì tội lỗi chúng ta. Điều này nói gì với mỗi người chúng ta về sự hy sinh và từ bỏ mình vì sự ích lợi cho những người khác? Chắc chắn là chúng ta không thể làm được điều nào như vậy, nhưng chúng ta nên luôn luôn nhớ nguyên tắc này. Trong thế giới nhỏ bé này, chúng ta hãy bắt chước sự vâng phục và hy sinh Đức Chúa Giê-su bày tỏ cho chúng ta tại thập tự giá?
2. Đối với nhiều người, vâng phục Đức Chúa Trời mà không biết điều gì sẽ xảy ra có thể là một điều đáng sợ. Bạn sẽ khuyên một người thế nào khi người đó muốn lệ thuộc vào mình hơn là vào Đức Chúa Trời? Bạn sẽ nói gì để cắt đi những sự sợ hãi của họ khi không biết về tương lai?
3. Trong lớp, hãy dùng thì giờ cầu nguyện cho những người gặp khó khăn vâng phục ý muốn Đức Chúa Trời. Hãy cầu nguyện cho họ học để tin cậy rằng ý Đức Chúa Trời là đường lối duy nhất đem lại sự bình an vĩnh cửu. Đồng thời, có những điều hữu ích nào bạn có thể làm để giúp họ vâng theo Đức Chúa Trời và tin rằng đường lối Ngài là tốt nhất? Nói cách khác, Đức Chúa Trời dùng bạn thế nào để giúp những người khác biết về tình yêu thương Ngài và Ngài sẵn sàng chăm sóc họ?

Bài Học 13

ĐẮNG CHRIST TRONG SỰ THỬ THÁCH

CÂU GỐC: “Ước chừng giờ thứ chín, Đức Chúa Giê-su kêu tiếng lớn lên rằng: Ê-li, Ê-li, lam-ma-sa-bách-ta-ni? nghĩa là: Đức Chúa Trời tôi ơi! Đức Chúa Trời tôi ơi! Sao Ngài lìa bỏ tôi?” (Ma-thi-ơ 27:46).

ĐỌC KINH THÁNH NGHIÊN CỨU TUẦN NÀY: Ma-thi-ơ 2:1-18; 27:51, 52; Lu-ca 2:7, 22-24; 22:41-44; Giăng 8:58, 59; Rô-ma 6:23; Tít 1:2.

MỖI LẦN CHÚNG TA NGHIÊN CỨU VỀ ĐỀ TÀI ĐAU KHỔ, câu hỏi là: Tội lỗi và sự đau khổ bắt đầu từ đâu? Chúng ta có câu trả lời rất hay từ Đức Chúa Trời: Tội lỗi và sự đau khổ bắt đầu vì loài người đã lạm dụng sự tự do Chúa ban cho họ. Câu trả lời này dẫn đến một câu hỏi khác: Đức Chúa Trời có biết trước là con người sẽ sa ngã không? Có chứ! C. S. Lewis, một văn sĩ Cơ Đốc, viết rằng Đức Chúa Trời nghĩ điều đó “đáng để liệu.”

Đáng để liệu? Cho ai? Cho chúng ta ư? Trong khi Đức Chúa Trời ngự trên ngai ở trên trời? Không hoàn toàn như vậy. Sự tự do của tất cả loài thọ tạo rất quan trọng đến nỗi Đức Chúa Trời đồng ý để chấp nhận và chịu đựng hầu hết các sự đau khổ do sự lạm dụng tự do ấy gây ra. Và chúng ta thấy sự đau khổ đó trong cuộc đời và sự chết của Đức Chúa Giê-su. Qua sự đau khổ như một con người, Đức Chúa Giê-su đã tạo nên sợi dây liên kết vĩnh cửu giữa trời và đất.

TƯ TƯỞNG QUAN TRỌNG TRONG BÀI HỌC TUẦN NÀY: Đức Chúa Giê-su đã đau khổ về gì cho chúng ta? Chúng ta học được gì từ sự đau khổ của Ngài?

I. NHỮNG NGÀY THƠ ẤU (Lu-ca 2:7, 22-24)

Kinh Thánh cho chúng ta một ít chi tiết về những ngày thơ ấu của Đức Chúa Giê-su. Nhưng có vài câu cho biết về thế giới Đấng Cứu Thế sống.

Xin đọc Lu-ca 2:7, 22-24 và Ma-thi-ơ 2:1-18. Chúng ta thấy gì trong Lu-ca 2:7, 22-24 cho một thí dụ về đời sống Đức Chúa Giê-su phải đối diện ngay từ đầu? (Xin cũng đọc Lê-vi-Ký 12:6-8).

Dĩ nhiên, Đức Chúa Giê-su không phải là người đầu tiên sống nghèo khổ. Ngài không phải là người đầu tiên đối diện với những kẻ muốn giết Ngài, ngay từ khi còn thơ ấu. Nhưng có điều giúp chúng ta hiểu hoàn cảnh đặc biệt mà Đấng Christ phải đau khổ ngay từ khi mới khởi đầu.

Giăng 1:46 giúp chúng ta hiểu điều đau khổ nào Đức Chúa Giê-su phải chịu lúc còn niên thiếu?

Trừ A-đam và Ê-va trước khi sa ngã, Đức Chúa Giê-su là người vô tội duy nhất sống trên thế gian. Đức Chúa Giê-su trong sạch và vô tội, nhưng Ngài được đặt trong một thế giới tội lỗi. Linh hồn trong sạch của Ngài chịu đau khổ biết bao khi phải luôn luôn đối phó với tội lỗi. Lòng chúng ta có thể đã cứng rắn vì tội lỗi. Nhưng chúng ta thường cố gắng tránh tội lỗi và những điều xấu xa đáng ghét. Hãy tưởng tượng điều này sẽ như thế nào đối với Đức Chúa Giê-su, Đấng có linh hồn trong sạch và vô tội. Hãy nghĩ đến sự khác hẳn giữa Ngài và những kẻ có tội chung quanh Ngài. Điều này chắc làm Ngài đau lòng lắm.

Bạn hãy tự hỏi, “Tôi nhạy cảm thế nào đối với những tội lỗi chung quanh tôi? Tội lỗi có làm tôi khó chịu không? Hay là lòng tôi đã cứng rắn đối với tội lỗi? Nếu lòng bạn đã cứng rắn, có phải vì những gì bạn đọc, coi, hay làm không? Hãy suy nghĩ về điều đó.

II. BỊ NGƯỜI TA GHÉT VÀ KHÔNG CHẤP NHẬN (Ma-thi-ơ 12:12-24)

Xin hãy đọc những câu sau đây. Hãy nhớ rằng trong thời gian này Đức Chúa Giê-su là Đức Chúa Trời và Đấng Tạo Hóa của trời và đất. Xin nhớ rằng Ngài đến để hiến mình làm của lễ cho tội lỗi của cả thế gian (Ma-thi-ơ 12:22-24; Lu-ca 4:21-30; Giăng 8:58, 59). Những câu này giúp chúng ta hiểu thế nào sự thống khổ mà Đức Chúa Giê-su phải chịu trên thế gian?

Giới lãnh đạo và thường dân hay hiểu lầm đời sống, hành động và sự dạy dỗ của Đức Chúa Giê-su. Điều này dẫn đến sự ganh ghét và không chấp nhận bởi những người mà Ngài đến để cứu. Cũng vậy, giống như cha mẹ thấy đứa con mình không vâng lời cần sự giúp đỡ. Cha mẹ rất muốn cho tất cả mọi sự cho con đó, nhưng nó không chấp nhận cha mẹ. Thay vào đó, đứa con đã từ chối người duy nhất có thể cứu nó khỏi sự hủy hoại hoàn toàn. Đó là điều Đức Chúa Giê-su phải đối diện khi Ngài ở thế gian. Thật là một sự đau khổ vô cùng đối với Ngài!

Xin đọc Ma-thi-ơ 23:37. Câu này nói Đấng Christ cảm thấy thế nào về những người từ chối không chấp nhận Ngài? Khi đọc, bạn hãy tự hỏi, “Đức Chúa Giê-su có cảm thấy buồn cho mình không? [như chúng ta thường cảm thấy khi bị từ chối]? Hay có lý do nào khác?” Nếu có lý do khác, thì đó là gì?

Tất cả chúng ta đều cảm thấy đau lòng khi bị từ chối. Có thể sự đau lòng của chúng ta cũng giống như của Đấng Christ vì lòng vô vị kỷ. Có thể chúng ta không đau lòng vì bị từ chối. Chúng ta đau lòng vì những điều sẽ xảy ra cho người từ chối chúng ta. (Có thể người mà bạn quan tâm từ chối sự cứu chuộc trong Đấng Christ.) Hãy tưởng tượng Đức Chúa Giê-su sẽ cảm thấy thế nào. Ngài cảm thấy rõ ràng những gì Ngài phải đối phó để cứu họ. Đồng thời Ngài cũng ý thức được hậu quả của sự từ chối này. “Vi Đấng Christ rất vô tội nên Ngài cảm thấy rõ ràng sự tấn công của Sa-tan.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Selected Messages*, quyển 3, tr. 129.

Bạn học được gì nơi Đấng Christ sẽ giúp bạn đối phó với sự đau lòng khi bị từ chối? Gương của Ngài bày tỏ cho bạn điều gì? Bạn có thể dùng gương này thế nào trong cuộc đời mình?

III. ĐỨC CHÚA GIÊ-SU TRONG VƯỜN GHÉT-SÊ-MA-NÊ (Mác 14:34)

“Ngài phán cùng ba người rằng: Linh hồn ta buồn rầu lắm cho đến chết; các ngươi hãy ở đây, và tỉnh thức” (Mác 14:34)

Đức Chúa Giê-su đã chịu nhiều đau khổ suốt trong thời gian 33 năm ở thế gian. Nhưng không gì có thể so sánh được với các điều Ngài sắp phải chịu trong những giờ phút cuối cùng trước thập tự giá. Từ lúc ban đầu (Ê-phê-sô 1:1-4; II Ti-mô-thê 1:8, 9; Tít 1:1, 2), sự hy sinh của Đức Chúa Giê-su làm của lễ vì tội lỗi thế gian đã được dự định trước. Và bây giờ tất cả những điều này sẽ xảy ra.

Ma-thi-ơ 26:39, Mác 14:33-36; và Lu-ca 22:41-44 nói gì về sự Đấng Christ chịu đau đớn trong vườn Ghết-sê-ma-nê?

“Ngài đi cách xa họ một chút. Nhưng không quá xa vì họ có thể thấy và nghe Ngài. Và Ngài nằm phủ phục trên mặt đất. Ngài cảm thấy tội lỗi đã phân cách mình với Đức Chúa Cha. Sự phân rẽ rất rộng, rất sâu và rất đen tối, đến nỗi tâm thần Ngài run rẩy. Đức Chúa Giê-su biết rằng Ngài không thể dùng quyền lực thiên thượng để tránh khỏi sự thống khổ này. Là con người, Ngài phải chịu đau khổ vì hậu quả của tội lỗi chúng ta. Là con người, Ngài phải trải qua cơn thịnh nộ của Đức Chúa Trời nghịch cùng tội lỗi.

“Bây giờ Đấng Christ đứng trước một thái độ khác hẳn với thái độ Ngài kinh nghiệm trước đây. Sự thống khổ của Ngài có thể diễn tả bằng lời nói của đấng tiên tri, ‘Đức Giê-hô-va vạn quân phán rằng: Hỡi gương, hãy thức dậy nghịch cùng kẻ chặn của ta, và nghịch cùng người làm bạn hữu ta’ (Xa-cha-ri 13:7). Là Đấng thay thế cho loài người tội lỗi, Đấng Christ phải chịu đau khổ với sự trừng phạt của Đức Chúa Trời. Ngài thấy ý nghĩa của sự trừng phạt này. Trong quá khứ, Ngài là Đấng biện hộ cho người khác. Bây giờ Ngài muốn có một người biện hộ cho Ngài.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 686.

Hãy suy gẫm kỹ càng về việc gì xảy ra cho Đức Chúa Giê-su tại vườn Ghết-sê-ma-nê. Tội lỗi của cả nhân loại bắt đầu chất lên Ngài. Hãy cố tưởng tượng chúng ta sẽ cảm thấy thế nào khi có mặt ở đó. Không có ai đã được kêu gọi để phải trải qua kinh nghiệm như vậy. Điều này nói gì về tình thương của Đức Chúa Trời dành cho chúng ta? Bạn có hy vọng nào từ sự việc này?

VI. ĐỨC CHÚA TRỜI BỊ ĐÓNG ĐINH (Ma-thi-ơ 27:45)

Bị đóng đinh là một trong những hình phạt độc ác nhất mà La Mã dùng cho mọi người. Người ta nghĩ đó là một cách chết đau khổ nhất. Thật là kinh khủng cho người nào bị giết như vậy. Nhưng Con Đức Chúa Trời phải chết trên thập tự giá là điều kinh khiếp nhất! Đức Chúa Giê-su có xác thịt giống như chúng ta. Hãy tưởng tượng Đức Chúa Giê-su phải trải qua như vậy. Sự đánh đòn, những cái đinh đóng vào tay và chân Ngài, và sức nặng của thân thể Ngài làm các vết thương rách nát! Sự đau đớn thể xác quá lớn lao. Thật là độc ác ngay cả cho phạm nhân tàn tệ nhất. Thật bất công làm sao mà Đức Chúa Giê-su, Đấng vô tội, phải chịu một hình phạt như vậy.

Nhưng sự thống khổ của thân thể Đấng Christ vẫn còn nhẹ so sánh với những gì thật sự xảy ra. Điều này còn hơn cả việc giết một người vô tội.

Những biến cố nào chung quanh sự chết của Đức Chúa Giê-su cho thấy có nhiều điều xảy ra mà người ta không hiểu vào lúc đó? Chúng ta thấy ý nghĩa nào trong mỗi biến cố này có thể giúp hiểu điều gì xảy ra tại đó ?

Ma-thi-ơ 27:45 _____

Ma-thi-ơ 27:51, 52 _____

Mác 15:38 _____

Thật rõ ràng, các biến cố xảy ra nơi đây có ý nghĩa hơn là chỉ sự chết bất công của một người vô tội. Kinh Thánh nói sự thịnh nộ của Đức Chúa Trời nghịch cùng tội lỗi, tội lỗi của chúng ta chất lên Đức Chúa Giê-su. Đức Chúa Giê-su trên cây thập tự giá chịu thống khổ vì sự giận dữ bất công của các tội nhân và sự thịnh nộ công bình của Đức Chúa Trời nghịch cùng tội lỗi, nghĩa là tội lỗi của cả thế gian. Đức Chúa Giê-su chịu thống khổ sâu đậm hơn, tối tăm hơn, và đau đớn hơn bất cứ người nào phải chịu.

Khi phải trải qua bất cứ sự tranh đấu nào, bạn có nhận được niềm hy vọng và sự an ủi nào từ việc Đấng Christ chịu thống khổ cho bạn trên thập tự giá?

V. ĐỨC CHÚA TRỜI CHỊU THỐNG KHỔ (Giăng 10:28)

Chúng ta nên nhớ điều này. Còn ở thế gian bao lâu thì chúng ta còn phải đau khổ bấy lâu. Đó là số phận của chúng ta vì chúng ta là những kẻ có tội. Không có câu nào trong Kinh Thánh hứa với chúng ta điều gì khác. Nhưng . . .

Công vụ 14:22, Phi-líp 1:29 và II Ti-mô-thê 3:12 nói gì với chúng ta về đề tài này?

Trong khi bị đau khổ, hai điều chúng ta nên nhớ. Thứ nhất, Đấng Christ, Chúa của chúng ta, đã phải đau khổ hơn bất cứ ai trong chúng ta. Nơi thập tự giá, Ngài “đã mang sự đau ốm của chúng ta, đã gánh sự buồn bực của chúng ta” (Ê-sai 53:4). Sự đau khổ mỗi người chúng ta biết thì Ngài chịu hết cho tất cả chúng ta. Ngài, Đấng chẳng biết tội lỗi, trở nên “tội lỗi vì chúng ta” (II Cô-rinh-tô 5:21). Sự thống khổ Ngài chịu, mà chúng ta là kẻ có tội, không thể nào tưởng tượng được.

Thứ hai, khi phải đau khổ, chúng ta nên nhớ kết quả vĩnh cửu của sự thống khổ của Đấng Christ. Kết quả là những gì Đức Chúa Trời đã hứa cho chúng ta. Kết quả là những gì Đấng Christ đã làm cho chúng ta.

Chúng ta được lời hứa nào trong Giăng 10:28, Rô-ma 6:23, Tít 1:2, và I Giăng 2:25?

Mặc dù chúng ta có bị đau khổ, chúng ta nên cảm tạ Đức Chúa Giê-su vì Ngài đã chấp nhận chịu hình phạt vì tội lỗi chúng ta. Chúng ta cũng nên cảm tạ về sự dạy dỗ của Phúc âm. Bởi đức tin chúng ta có thể được trọn vẹn trong Đức Chúa Giê-su ngay bây giờ. Chúa hứa cho chúng ta sự sống đời đời. Chúng ta có lời hứa rằng vì cuộc đời hoàn hảo và sự hy sinh của Đấng Christ, cuộc đời và sự đau khổ của chúng ta trên thế gian chỉ trong giây lát, thoáng qua như chớp mắt rồi biến mất. Hãy so sánh sự đau khổ của chúng ta với sự sống vĩnh cửu đang chờ đợi chúng ta, sự vĩnh cửu nơi trời mới đất mới, là nơi không còn tội lỗi, đau khổ, và sự chết. Đức Chúa Trời đã hứa tất cả điều này cho chúng ta. Và Đấng Christ đã bảo đảm chắc chắn lời hứa này bằng sự chịu thống khổ Ngài. Khi Đấng Christ trở lại, Ngài sẽ thấy “kết quả của sự khốn khổ linh hồn mình, và lấy làm thỏa mãn” (Ê-sai 53:11).

VI. NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

Xin đọc Ellen G. White, “Gethsemane,” tr. 685-697; “Calvary,” tr. 741-757, trong *The Desire of Ages*.

“Đức Chúa Giê-su cầu nguyện ba lần. Ba lần bản tính con người trong Ngài muốn tránh sự hy sinh trọng đại cuối cùng. Bấy giờ, lịch sử của cả nhân loại hiện ra trước mặt Đấng Cứu Thế. Ngài thấy những con người phạm luật pháp, nếu bỏ mặc họ, thì họ phải chết. Ngài thấy sự bất lực của con người. Ngài thấy quyền lực của tội lỗi. Tiếng kêu than của thế giới bại hoại hiện ra trước mắt Ngài. Ngài thấy sự cuối cùng của thế gian, và Ngài quyết định. Ngài sẽ cứu loài người bằng bất cứ giá nào. Ngài chấp nhận phép báp-têm bằng máu. Nhờ Ngài, hàng triệu người có thể được sự sống đời đời. Ngài đã rời bỏ thiên đàng, là nơi tất cả đều trong sạch, hạnh phúc, và vinh hiển để cứu một con chiên đi lạc. Ngài sẽ cứu một thế giới sa ngã vào tội lỗi. Ngài sẽ không quay lưng lại sứ mạng của mình. Ngài sẽ trở nên của lễ cho những người muốn phạm tội. Lời cầu nguyện của Ngài bây giờ chỉ bày tỏ sự vâng phục. ‘Cha ơi! Nếu chén này không thể lìa khỏi con được mà con phải uống, thì xin ý Cha được nên (Ma-thi-ơ 26:42).’” – Phỏng trích Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 690, 693.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Chúng ta biết chính Đức Chúa Trời trong Hình hài của Đấng Christ chịu sự thống khổ hơn bất cứ người nào trong chúng ta. Sự hiểu biết này giúp chúng ta thế nào trong sự đau khổ của chúng ta? Sự thống khổ của Đấng Christ vì chúng ta có ý nghĩa gì đối với chúng ta? Chúng ta được sự an ủi nào từ lẽ thật tuyệt vời này? Khi bạn nghĩ đến câu trả lời, xin nhớ lời nói của Ellen G. White, “Tất cả sự đau khổ do tội lỗi gây ra đều chất trên Con vô tội của Đức Chúa Trời.” – Phỏng trích Ellen G. White, *Selected Messages*, quyển 3, tr. 129.
2. Lớp của bạn hãy ôn lại những sự thống khổ của Đấng Christ trong bài học tuần này. Những sự thử thách nào Đấng Christ phải chịu? Bằng cách nào, những sự thử thách này giống như của chúng ta? Bằng cách nào, những điều này khác với của chúng ta? Chúng ta học được gì về sự Đức Chúa Giê-su có thể giúp chúng ta trải qua những sự đau khổ của mình?
3. Có những lời hứa nào trong Kinh Thánh mà bạn thích, bạn có thể dùng khi phải buồn khổ và đau đớn? Hãy viết xuống, chấp nhận đó là những lời hứa cho mình, và chia sẻ với các bạn trong lớp.
4. Hãy viết một đoạn, nêu lên những điểm quan trọng bạn học được trong bài học ba tháng này. Những câu hỏi nào quan trọng đối với bạn? Có những đề tài nào chưa được giải đáp? Làm thế nào chúng ta giúp đỡ nhau giải quyết những điều còn gây rắc rối và buồn phiền cho chúng ta?